

Irans udenrigsminister nedtoner Israels droneangreb

21. april 2024 (EIRNS) – I et interview med [NBC News] (<https://www.nbcnews.com/news/world/iranian-foreign-minister-says-weapons-used-israeli-attack-toys-children-rcna148568>) den 19. april nedtonede Irans udenrigsminister, Hossein Amir-Abdollahian, Israels droneangreb på Iran tidligt fredag morgen lokal tid den 19. april. Interviewet blev dækket bredt af andre nyhedsbureauer.

“Det, der skete i går aftes, var ikke et angreb,” sagde udenrigsminister Hossein Amir-Abdollahian i et interview med Tom Llamas fra NBC News. “De var mere ligesom legetøj, som vores børn leger med – ikke droner.”

Han antydede, at Iran ikke ville svare igen, medmindre der var et betydeligt angreb fra Israel. “Så længe der ikke er noget nyt israelsk angreb mod vores interesser, så vil vi ikke reagere,” sagde han. Og han advarede også om, at Iran ville reagere, hvis der kom et alvorligt angreb. “Hvis Israel foretager en afgørende handling mod mit land, og det bliver bevist over for os, vil vores reaktion være øjeblikkelig og maksimal og få dem til at fortryde det,” sagde udenrigsministeren.

Ministeren understregede, at Irans nylige 300 droneangreb på Israel var ment som “en advarsel”. “Vi kunne have ramt Haifa og Tel Aviv. Vi kunne også have ramt alle de økonomiske havne i Israel... Men vores røde linjer var civile – vi havde udelukkende et militært formål,” sagde Amir-Abdollahian.

Foto: Wikimedia

Hvad er krigens sold?

21. april 2024 (EIRNS) – USA's regering sætter alt ind på krig. Udenrigsministeriet nedlagde veto mod en resolution fra FN's Sikkerhedsråd om optagelse af staten Palæstina i FN, selvom 140 nationer anerkender Palæstina som en stat – USA gjorde dette for at støtte Israels krig for at affolke Palæstina. I mellemtiden stemte den amerikanske kongressen for at udstede endnu 100 milliarder dollars i amerikansk statsgæld for at kunne levere yderligere krigsmateriel til Ukraine, Israel og Taiwan. Og den gav igen fuldmagt til overvågning, uden dommerkendelse, af amerikanere, der kommunikerer med udenlandske kontakter. Hvorfor uden dommerkendelse, uden det 4. forfatningstillæg? Den republikanske senator Lindsey Graham sagde til det spørgsmål på Fox News Sunday: "Vi er i krig! De kommer for at slå os alle sammen ihjel!".

Medierne genlyder af ros til Kongressen for at udvise "ansvarsfuldt tværpolitisk samarbejde" om krig, krig og flere udgifter til krig. Milliardærerne, som finansierer valget af disse tværpolitiske krigsmagere, er glade.

Men hvad får USA og dets befolkning ud af at udstyre og finansiere den konstante krig? Republikaneren Paul Gosar fra Arizona, en af dem i Repræsentanternes Hus, der stemte "nej", udtrykte det på denne måde: "Jeg er vred over, at Kongressen og Joe Biden ikke tøver med at finde yderligere 60 milliarder dollars til et korrupt land, men er ligeglade med, at inflationen er 19% højere, siden Biden tiltrådte, benzin koster omkring 4 dollars pr. gallon i hele landet, ... renten på et boliglån er 8%, vores veje og broer er i forfald, vores statsgæld er på 34 billioner dollars, reallønnen er faldende..."

USA kan ikke opbygge statsgæld på denne måde uden at forårsage inflation og højere renter i hele verden; IMF har lige indrømmet det. Det medfører, at udviklingslån og bistand til de fattigste lande skæres ned, at fattigdommen stiger, og at millioner emigrerer for at finde underbetalt arbejde i Europa og USA. Det gør det sværere og sværere for finansministeriet at finansiere USA's gæld, som ser ud til at være ude af kontrol. Alt dette for at føre krige, der dræber hundredtusinder, truer med verdenskrig og forsøger at "ruinere" den voksende BRIKS-gruppe af industrialiserede nationer.

Formanden for Repræsentanternes Hus, Mike Johnson fra Louisiana, sagde, at den seneste krigsfinansiering "bliver her". Han mente, at det inkluderer enorme udlæg til de store våbenproducenter som Raytheon, Boeing osv. Men som lederen den 21. april i {EIR Daily News} spørger: "Hvad bliver her", når krigsbudgettet er på 1 billion dollars om året, og det årlige budgetunderskud alt i alt er på over 2 billioner dollars?

Al den gæld bliver lige her, på Wall Street, hvor spekulanter opkøber den til derivatvæddemål, der truer med at få den til at eksplodere. Selve krigen foregår her, i form af masseskyderier, som kommer i de grusomme nyheder hver dag. Nedskæringer rammer den økonomiske infrastruktur, skoler og hospitaler.

Men vi bør ikke kun tænke på de dårligdomme, vi har, men også på den velsignelse, vi går glip af. Hvis USA gik med i store projekter for at skaffe ferskvand, strøm, transport, boliger og sundhedspleje til underudviklede nationer, kunne det skabe fred gennem udvikling. Det er det princip, som Schiller Instituttets "Oase-Plan" for Sydvestasien repræsenterer.

[Denne video] (<https://youtu.be/7TvJt6nlYpI>) har højdepunkter fra Schiller Instituttets "Oase-Plan"-konference den 13. april, hvor støtten til planen begyndte at vokse fra diplomatiske repræsentanter fra en håndfuld nationer.

De er vores allierede, når vi går i spidsen for fred gennem udvikling.

Det vil føre til god vilje, gode jobs, der skaber kapitalgoderne til de udviklingsprojekter, vi investerer i, og glæden ved at gøre godt.

The U.S. Congress voted \$100 billion for wars. Credit: Official White House Photo by Lawrence Jackson

---

Washington bliver stadig mere isoleret og vanæret; nu er det tid til borgernes lederskab

Ikke korrekturlæst

20. april 2024 (EIRNS) – Stærke reaktioner af foragt for USA kommer frem internationalt for den skammelige eneste stemme, USA afgav i FN's Sikkerhedsråd den 18. april, imod resolutionen om, at staten Palæstina skal optages i FN som medlemsnation, støttet af 12 af de 15 medlemmer af Sikkerhedsrådet (med Storbritannien og Schweiz, der undlod at stemme). Dette var en særlig ministersession, og ledere fra over 40 nationer fra hele verden kom personligt for at tale, og de fleste af dem perspektiverede, hvordan en palæstinensisk stat vil bidrage til betingelserne for at afslutte blodbadet i Gaza, åbne vejen for udvikling og endelig skabe sikkerhed i regionen. Der er allerede 140 nationer, som har anerkendt den palæstinensiske stat.

Men Washington siger NEJ.

Det kinesiske udenrigsministeriums talsmand Lin Jian udtalte i går om USA's veto: "Historien og verdens folk vil ikke glemme denne samvittighedsløse handling."

Der er mange lignende udtalelser. Allerede før afstemningen den 18. april sagde den indiske seniordiplomat (pensioneret) M.K. Bhadrakumar: "Det internationale samfund forstår udmærket det hykleri og den notoriske dobbeltmoral, der kendetegner amerikansk diplomati." Han henviste specifikt til USA's forsøg på at få andre nationer til at underskrive en fælles erklæring mod Iran for at angribe – ikke gengælde – Israel. Erklæringen omfattede kun 47 andre nationer ud over USA og Israel, da den blev offentliggjort den 17. april, og der var slet ingen nationer fra Afrika eller Central- og Sydøstasien.

I dag fulgte så endnu en skammelig og meget farlig afstemning i USA. Repræsentanternes Hus stemte for at godkende 95 milliarder dollars i militær og relateret amerikansk finansiering til Israel, Ukraine, Taiwan og et fjerde lovforslag, der bemyndiger mange ting, fra sanktioner mod Iran til forbud mod amerikanske penge til UNRWA, til fornyet bemyndigelse af den berygtede Foreign Intelligence Surveillance Act – Big Brothers indenrigspolitiske kontrolmekanisme.

Fordelingen er 61 milliarder dollars til Ukraine, 26 milliarder dollars til Israel, 8 milliarder dollars til Indo-Stillehavsområdet og resten til den anden lov om "national sikkerhed". Senatet vil nu tage disse tiltag op den 23. april – måske endda i en alt-for-en afstemning, sagde Senatets flertalsleder Chuck Schumer (D-NY) efter dagens behandling i Repræsentanternes Hus.

Både præsident Biden for Demokraterne og formanden for Repræsentanternes Hus, Mike Johnson, for Republikanerne, roste straks og ekstatisk dagens afstemning i Repræsentanternes Hus,

som har været udsat i mange måneder, på den mest hovedløse og distancerede måde. Biden sagde, at afstemningen "besvarer historiens kald." Det er et "klart budskab om styrken af amerikansk lederskab på verdensscenen." Johnson roste afstemningen i Repræsentanternes Hus for at følge, hvad han kaldte "et gammelt militært ordsprog": "Send kugler til konfliktzoner i udlandet i stedet for vores egne tropper."

Johnson tilføjede selvtilfreds, at 80% af de nye amerikanske midler til Ukraine vil blive brugt hjemme på at genopfylde militære lagre. Han sagde om de statslige udgifter: "De bliver her."

Hvad betyder "blive her" for den amerikanske økonomi? Det betyder blodige profitter til det militær-finansielle kompleks og ødelæggelse af befolkningens eksistensmuligheder. Tag en hvilken som helst stat, og man vil se det samme. I Iowa, en førende landbrugsstat, er den eneste sektor i fremgang Army Munitions Factory nær Burlington, hvis udvidelse er blevet finansieret af forsvarsministeriet for at øge produktionen af 155 mm ammunition. Landbrugsindkomsten forventes at falde med 40% i 2024. Iowas hospitaler, plejehjem og andre institutioner er i problemer og lukker ned; skolerne kan ikke finde lærere; broerne er i forfald; elektriciteten kommer for over halvdelen vedkommende fra vindmøller og er upålidelig. I denne uge underskrev Iowas guvernør Kim Reynolds et lovforslag, der tillader lærere og administratorer i offentlige skoler at bære våben som beskyttelse.

Kuglestøderne skal væk. "Der er en grænse for tyrannernes magt." Nu er tiden inde til borgerlederskab for statsmandskunst og kultur, og der er initiativer af alle slags, fra aktivering på universiteter i hele USA til de økonomiske protester fra landmænd i Europa.

I Israel fandt der i dag overlappende demonstrationer sted op til 55 steder, herunder i Tel Aviv, Be'er Sheva, Caesarea og Haifa, hvor nogle krævede tidlige valg for at afsætte

Netanyahu, mens andre insisterede på, at han indgik en aftale om at få gidslerne hjem. Den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas sagde i dag, at han vil "genoverveje" at opretholde forbindelserne med USA.

I går mødtes hundredvis af mennesker fra mange lande i Istanbul for at lægge de sidste planer for " Frihedsflåden" med hjælp til Gaza, som efter planen skal afgå fra Tyrkiet i næste uge. Deres pressemeddelelse lød i går, at den "har til formål at bryde Israels ulovlige belejring af Gaza og kræve en øjeblikkelig våbenhvile for at redde tusindvis af palæstinenserers liv."

I FN er der fortilfælde og mekanismer til at tage nødvendige politiske tiltag op i Generalforsamlingen, når FN's Sikkerhedsråd bliver undergravet på den måde, som USA gør. Med flere nationer, der fungerer som en del af Den Globale Majoritet, kan der skabes betingelser for internationalt samarbejde, selv i FN. I betragtning af faren for, at konflikter udvikler sig til regionale, generelle og atomare krige, er der et påtrængende behov for handling fra hver enkelt.

Slut dig til den Internationale Fredskoalition, der blev startet for 10 måneder siden af Helga Zepp-LaRouche, leder af Schiller Instituttet, for " Oaseplanens" tilgang til fred gennem udviklingsperspektivet.

U.S. Representative to the United Nations Robert Wood rejects Palestian Statehood. Credit: UN Photo

---

“Retfærdighed er uundgåelig”: Et revolutionært øjeblik i FN

Ikke korrekturlæst.

19. april 2024 (EIRNS) – Den 19. april 1775 markerer for mange den “officielle begyndelse” på den amerikanske revolution: slaget ved Lexington-Concord – “skuddet, der blev hørt over hele verden”. Den 18. april, 249 år senere, blev der foretaget en “afstemning, der blev hørt over hele verden” i FN’s Sikkerhedsråd. Algeriet, Frankrig, Slovenien, Malta, Guyana, Ecuador, Sierra Leone, Mozambique, Japan, Republikken Korea, Rusland og Kina tog skridt til at anerkende Palæstina som et statsligt medlem af De Forenede Nationer. Det var en stemme, der blev hørt over hele verden, på vegne af menneskelig frihed, retfærdighed og lighed. Der var to tvivlere, Storbritannien og Schweiz, som undlod at stemme. Kun USA modsatte sig Palæstinas medlemskab i en afstemning, der vil blive husket som en skændsel. Fordi USA er et permanent medlem af Sikkerhedsrådet, forhindrede denne ene stemme resolutionen i at gå igennem.

Det er dog ikke afslutningen på historien. Francis Boyle, advokat i international ret, blev på et tidligere møde i Den Internationale Fredskoalition spurgt om, hvad FN’s medlemmer kunne gøre, hvis et permanent medlem af FN’s Sikkerhedsråd hele tiden nedlagde veto mod resolutioner, og han mindede om, at USA under Koreakrigen selv havde indført en foranstaltning for at omgå denne praksis fra Sovjetunionens side. Som et resultat heraf vedtog FN den 3. november 1950 Generalforsamlingens resolution 377, “Uniting For Peace”-resolutionen. Denne foranstaltning “beslutter, at hvis Sikkerhedsrådet, på grund af manglende enstemmighed blandt de permanente medlemmer, undlader at udøve sit primære ansvar for opretholdelsen af international fred og sikkerhed i ethvert tilfælde, hvor der synes at være en trussel mod freden, brud

på freden eller aktiv aggression, skal Generalforsamlingen straks overveje sagen med henblik på at fremsætte passende anbefalinger til medlemmerne om kollektive foranstaltninger, herunder, i tilfælde af brud på freden eller aktiv aggression, brug af væbnet magt om nødvendigt for at opretholde eller genoprette international fred og sikkerhed.”

Kun USA – eller rettere det militær-finansielle kompleks, som i stigende grad har overtaget USA siden mordet på John F. Kennedy – modsatte sig anerkendelsen af Palæstina. Den fordrejede forklaring, som USA's viceambassadør Robert Wood afgav på nej-stemmen, var i virkeligheden, at det var på grund af USA's støtte til en palæstinensisk stat og en tostatsløsning, at nej-stemmen blev afgivet! “Vi har også længe været klar over, at forhastede handlinger her i New York, selv med de bedste intentioner, ikke vil opnå en stat for det palæstinensiske folk. Som medlemmer af Sikkerhedsrådet har vi et særligt ansvar for at sikre, at vores handlinger fremmer international fred og sikkerhed og er i overensstemmelse med kravene i FN-pagten. Som det fremgår af optagelseskomitéens rapport, var der ikke enstemmighed blandt komitéens medlemmer om, hvorvidt ansøgeren opfyldte kriterierne for medlemskab som beskrevet i artikel 4 i FN-pagten. For eksempel er der uafklarede spørgsmål om, hvorvidt ansøgeren opfylder kriterierne for at blive betragtet som en stat.

(Bemærk, at 140 nationer verden over allerede anerkender Palæstina som en stat) Vi har længe opfordret Det Palæstinensiske Selvstyre til at gennemføre de nødvendige reformer for at hjælpe med at etablere de egenskaber, der skal til for at blive en stat, og vi bemærker, at Hamas – en terrororganisation – i øjeblikket udøver magt og indflydelse i Gaza, som er en integreret del af den stat, der tænkes på i denne resolution.” Wood kunne lige så godt have hævdet, at “eftersom den nuværende israelske regering har nægtet at acceptere den palæstinensiske stat, er USA imod at anerkende

den.”

Og hvad mener man i Israel om dette spørgsmål? Den 25. marts, på et møde arrangeret af University of Virginias Miller Center of Public Affairs, fortalte Nimrod Novik, tidligere udenrigspolitisk seniorrådgiver for Nobels fredsprismodtager og Israels premierminister Shimon Peres, sit publikum: “Tostatsløsningen er uundgåelig. Ikke fordi vi ønsker det; ikke fordi palæstinenserne fortjener lige rettigheder, hvilket de gør – men jeg er i denne sag for Israel, ikke for nogen andre; men fordi disse to folk ikke kommer til at leve lykkeligt under samme tag, medmindre én ting sker. Enten vil vi israelere give alle palæstinensere lige rettigheder og blive en minoritet i vores eget land, hvilket vi ikke vil gøre; eller også vil palæstinenserne for evigt acceptere at leve uden lige rettigheder, hvilket jeg vil påstå, at den første intifada og den anden intifada og, Gud hjælpe os, den tredje intifada vil bevise, at det er urealistisk.”

Helga Zepp-LaRouche, efter at have set Noviks bemærkninger ved afslutningen af det 46. møde i dagens Internationale Fredskoalition, erklærede: “Hele konceptet med Oase-planen er netop for altid at afbryde denne cyklus af intifada-hævn. Hele pointen er, at hvis der ikke er retfærdighed i at tillade en tostatsløsning og fuldt ud lige rettigheder og ret til udvikling for alle, så vil volden fortsætte. Den eneste måde, man kan afbryde det på, er ved at følge den Westfalske Freds tilgang, hvilket vil sige, at hvis man læser de principper, de kom frem til efter fire års forhandlinger, så var det første eller andet princip, at for fredens skyld skal alle ting, der er begået af den ene eller den anden side, glemmes eller lægges til side. Man kan ikke glemme dem, men de skal holde op med at være en faktor i det, man gør i dag.

“Det virker meget svært, for efter alle disse forfærdelige ting, der er blevet gjort mod folk, virker det næsten følelsesmæssigt umuligt at sige, at man er nødt til at gøre en ende på det, at man er nødt til at trække en streg og gå over

til en helt anden tilstand – nemlig fælles udvikling og gensidig fordel. Men hvis man tænker over det, vil jeg opfordre folk til at tænke sig grundigt om. Medmindre man siger, at nok er nok, så har begge sider begået forbrydelser. Vi tæller ikke nu, hvem der begik flest forbrydelser, for hvis man bliver ved med at tælle, hvad den ene eller den anden side gjorde, vil krigen fortsætte for evigt. Jeg vil ikke nu placere alt på den samme regning for skyld eller lignende, men man er nødt til at foretage dette intellektuelle spring. Man bliver nødt til at skifte og lægge fortiden bag sig og have en smuk vision for fremtiden, som giver håb til alle deltagerne i konflikten.”

Så kampen skal nu flyttes fra Sikkerhedsrådet til Generalforsamlingen. Syv medlemmer af Sikkerhedsrådet er nødvendige for, at en sådan flytning kan ske. Schiller Instituttets FN-repræsentant Richard A. Black rapporterede, at Palæstinas repræsentant, ambassadør Riyad Mansour, talte efter afstemningen om Gazas umistelige rettigheder, en idé, som USA netop havde stemt imod. På et tidspunkt kunne ambassadøren, der var så bevæget, ikke fortsætte. “Der var dødstille. Og kameraet skiftede til repræsentanten fra Malta, som på det tidspunkt tørrede en tåre væk fra sit øje. Og så fortsatte han og sagde: ‘Retfærdighed for Palæstina er uundgåelig’.” Det er ord, der i dag høres over hele verden, og som på deres egen måde er lige så kraftfulde som det skud og det øjeblik i Lexington-Concord for 249 år siden.

Foto: The Battle of Lexington and Concord, April 19, 1775

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalition, 19. april 2024

Ikke korrekturlæst

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalition, 19. april 2024

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er det 46. møde i træk. Vi er helt sikkert ved at geare op efter denne virkelig vidunderlige konference, som Schiller Instituttet afholdt i den forgangne weekend om Oasis-planen, hvor der var mange repræsentanter. Der var repræsentanter fra den palæstinensiske regering, fra Rusland, Sydafrika. Det var virkelig fantastisk, og jeg vil bestemt anbefale folk at lytte til det resumé, vi har lavet. Det var en meget lang konference med to paneler. Jeg anbefaler bestemt, at folk lytter til resuméet af den. Det var inspirerende og en nyttig dialog. Det var ikke en simpel aftale om, at vi kan lide dit og dat; det var en vidunderlig dialog mellem mange forskellige lande. Så når du har mulighed for det, så tag et kig på det.

Mit navn er Anastasia Battle. Jeg vil være fælles ordstyrer i dag med Dennis Small og Dennis Speed. Jeg lægger dagsordenen ud i chatten om et øjeblik. ...

Med det vil jeg give ordet til Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet og medstifter af Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej, jeg siger "Goddag" til jer alle. Jeg tror, vi oplever et af de mest dramatiske skift i verdens

tilpasning. Det er faktisk symptomatisk for den tektoniske forandring, hvor en ny verdensorden tydeligvis er ved at opstå, og da dette virkelig er globalt, kan man ikke forvente, at det sker uden store forstyrrelser og påvirkninger og næsten dramatiske rystelser. Det er meget tydeligt, at faren er ekstremt overhængende, indtil vi har opnået et mere fredeligt samarbejde mellem alle nationer på planeten. Jeg tror, vi er nødt til at styre gennem denne periode med en klar idé om, hvor vi vil hen. Jeg tror, at Den Internationale Fredskoalition er ret unik ved at have en klar opfattelse af, hvordan verden skal se ud; vi er ikke bare generelt for fred og imod krig, men vi har en klar idé om, hvordan fred kan organiseres. Det indebærer, at det nye ord for fred skal være udvikling.

Jeg synes, at det, Anastasia lige nævnte, virkelig er et stort gennembrud, at vi efter at have ført kampagne for Oase-planen i flere uger, var i stand til at gennemføre internetkonferencen og lægge den på bordet. I det første panel havde vi diplomater fra fire lande, der støttede Oaseplanen, hvilket jeg synes er virkelig betydningsfuldt. Det kom fra to palæstinensiske ambassadører, fra den sydafrikanske, russiske og hviderussiske ambassadør. Jeg ved, at flere af deltagerne allerede har sat hele deres netværk i bevægelse og sendt det ud til bogstaveligt talt millioner af mennesker. Det er ikke kun denne konference, men der foregår en enorm organiseringsproces bag kulisserne eller i opfølgningen. Så jeg bliver ikke overrasket, hvis denne konference inden længe dukker op på den internationale dagsorden som vejen frem. Nemlig at kun hvis man har en økonomisk udvikling, der skaber masser af ferskvand i hele Sydvestasien – ikke alene mellem Israel og Palæstina, men gør ørkenen grønnere i alle landene i Sydvestasien og på den måde skaber et håb om en fremtid for alle mennesker i området.

Det er den inspiration, der er så påtrængende nødvendig, for som udviklingen har været siden, samme dag som vi holdt vores

Oase-konference, kom det iranske modangreb som svar på det israelske uprovokerede angreb på det iranske konsulat i Damaskus, som på det tidspunkt dræbte ni mennesker, to af dem højtstående generaler. Alle vidste, at Iran på et tidspunkt ville gå til modangreb, men ingen vidste præcis hvordan. Men mens vi stadig var i gang med konferencen, besluttede Iran for første gang i historien at angribe israelsk territorium direkte fra Iran. De gjorde det på en sådan måde, at de i alt affyrede 300 objekter – 170 droner, og resten var en blanding af krydsermissiler og andre missiler. På grund af den amerikanske og britiske luftassistance fra skibe og fly var Israel naturligtvis i stand til at eliminere langt de fleste af disse. Dronerne var under alle omstændigheder gamle og langsomme droner, som udelukkende blev sendt i luften for at kortlægge territoriet og Israels luftforsvar. Da de havde gjort det, var det ikke et stort tab, at de blev skudt ned. Men ni missiler trængte igennem Israels berømte Iron Dome-forsvarssystem og ramte to luftbaser i Negev-ørkenen.

Der har efterfølgende været flere artikler, der har evalueret det fra meget dygtige våbeneksperter som Scott Ritter, der trods alt var FN-våbeninspektør i Irak, og som tydeligvis har fulgt med i den nyeste viden om våbensystemer; men også oberst Douglas Macgregor, den tidligere britiske diplomat Alastair Crooke og mange andre. De kom alle frem til forskellige grader af den samme konklusion, nemlig at dette iranske modangreb repræsenterede et afgørende gennembrud, fordi det demonstrerede, at USA's, Storbritanniens og Israels luftforsvar ikke er uigennemtrængeligt, men at det kan omgås og kan gennemtrænges. Disse militæksperter bemærkede, at dette ikke kun har betydning for Mellempøsten, men for hele verden. For med den samme teknologi, med den samme kombination af hypersoniske missiler og andre, der overvælder forsvaret ved at sende så mange droner og andre ting, som er relativt billige, kan de trænge igennem forsvaret. Det betyder, at de kan trænge ind overalt på kloden.

Det blev også bemærket, at israelerne måtte bruge 1,3 milliarder dollars på at skyde disse indkommende objekter ned, mens udgiften for Iran kun var 3 millioner dollars. Spørgsmålet er naturligvis, hvor længe man kan fortsætte med dette? Så det er den generelle opfattelse, at dette er en game-changer. Fra nu af eksisterer det amerikanske missilforsvars urokkelige status tydeligvis ikke længere.

Det betyder ikke, at situationen er blevet mindre farlig, for da iranerne for første gang angreb israelsk territorium direkte, var det klart, at Israel ville reagere, og der var spekulationer om, hvor langt de ville gå, og hvad de ville angribe. Den øverstbefalende for det iranske nukleare sikkerhedskontrolprogram, brigadegeneral Ahmad Haqtaab, sagde, at hvis Israel angreb de nukleare anlæg i Iran, ville Iran svare igen og ramme Israels nukleare anlæg, hvilket naturligvis ikke skete. For da Israel endelig gik til modangreb, var det kun et meget mildt angreb, der ramte nogle lufthavne i nærheden af Isfahan, hvor atomanlæggene ligger, men de forårsagede ingen skade. Det ser ud til, at der var en slags forståelse for, at de ikke ville optrappe mere end det; for alle ved, at når man først begynder at ramme hinandens atomanlæg, så er vi virkelig i Tredje Verdenskrig. Lige nu ser det ud til at falde til ro, men jeg siger det med stor forsigtighed, for enhver hændelse kan ændre dette. Men det skal også vise, hvor tæt vi er på kanten af en total katastrofe, og hvor absolut påtrængende det er, at vi ændrer dynamikken i retning af Oase-planen.

Det, der naturligvis ikke er afgjort endnu, er det forestående israelske angreb på Rafah, som de har udskudt på grund af denne udveksling med Iran. Lige nu er det ikke klart, om det stadig er undervejs, for der er sket en masse andre ting på samme tid. Den ene er, at Times of Israel i dag rapporterer, at Netanyahu er ekstremt bekymret over en verserende arrestordre fra Den Internationale Straffedomstol i Haag. Det er ikke domstolen, det er straffedomstolen. De har udøvende

magt, og han er ekstremt bekymret over det. Han spurgte af alle mennesker Baerbock og Cameron, da de besøgte Tel Aviv, og sammen med dem var der folk, som potentielt selv kunne blive anklaget, afhængigt af hvad Den Internationale Domstol finder frem til. Så det viser, at hele situationen virkelig er ekstremt anspændt.

I går havde vi så afstemningen i FN's [Sikkerhedsråd], hvor der var en ansøgning fra Algeriet om at give Palæstina status som stat. Algeriet sagde, at de havde støtte fra Den Arabiske Liga, Organisationen for Islamisk Samarbejde og den Alliancefri Bevægelse, som repræsenterer langt størstedelen af det Globale Syd, det vil sige langt størstedelen af hele menneskeheden. Så de kom ind med den opbakning. Men som man kunne forvente og frygte, nedlagde USA veto, mens Storbritannien og Schweiz undlod at stemme. Men med USA's veto, som var det femte veto siden 7. oktober, faldt afstemningen naturligvis foreløbig til jorden. Der var et internationalt udtryk for forfærdelse, skuffelse og forargelse over dette veto. Det er situationen lige nu.

Naturligvis er det andet store område – Ukraine – fortsat præget af fortsatte nedslagninger, fortsat fremgang for de russiske styrker, så selv CIA's direktør William Burns netop har udtalt, at hvis tingene fortsætter som nu, er det sandsynligt, at Ukraine vil have tabt krigen inden årets udgang, og at Putin vil være i stand til at diktere betingelserne for en løsning. Det betyder naturligvis, at ethvert forsøg på nu at sende flere våben og flere tropper, som Macron har antydnet, også vil øge faren dér. Jo mere dette nærmer sig sin afslutning, jo større bliver faren, medmindre man virkelig når frem til en diplomatisk løsning. Her er det kinesiske fredsforslag stadig den mest sandsynlige chance for en løsning på konflikten.

Jeg bør nævne, at der er vigtige grunde til, at alt dette optrappes. En af dem blev nævnt af formanden for den russiske Duma, Vyacheslav Volodin, som sagde, at det, der driver

krigen, er det faktum, at USA's gæld bliver mere og mere ubetalelig. En lignende vurdering kom fra en af de vigtigste og mest populære økonomer fra Tyskland, Folker Hellmeyer, som sagde, at det, vi oplever i Tyskland lige nu, er økonomiens frie fald. Det er ikke lineært, det kommer til at være ikke-lineært. Han sagde, at det er som en dæmning: Når en dæmning bryder sammen, er der i begyndelsen kun en lille krusning, men efterhånden som vandets kraft øges, flyder det hen over hovedet på dig, og hele dæmningen vælter ned over dig. Han sagde, at det er præcis, hvad der sker med den tyske økonomi lige nu. Det er derfor, Scholz tog til Kina med en stor erhvervsdelegation og tilsyneladende virkelig har stoppet denne de-risking, fordi Tyskland er nødt til at overleve. Kina er faktisk et stabilt anker for ikke bare den tyske økonomi, men for alle økonomier.

Jeg kan kun sige, at det er meget tydeligt, at vi i stigende grad vil se en stærkere stemme fra det Globale Syd, landene i den Alliancefri Bevægelse, OIC, Den Arabiske Liga, Shanghai Cooperation Organization, BRIKS+. Der sker en dramatisk ændring, hvor landene i den Globale Majoritet mere og mere hævder deres ret til at være ligeværdige partnere. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at de anvender Oaseplanens princip på hele verden. Hele verden har brug for udvikling som grundlag for fred. Jeg tror, jeg vil bede alle deltagere i den internationale fredskoalition om at lave noget hjemmearbejde, studere disse økonomiske programmer; for hvis det lykkes os at få USA og de europæiske nationer til at samarbejde med landene i Afrika, Asien og Latinamerika, så har vi et grundlag for fred, og vi kan gå en bedre fremtid i møde. Jeg tror, at beslutningen om at gøre det eller have Armageddon vil være i år, fordi alle processer kommer til et punkt af udmattelse, og de har brug for en løsning på et højere niveau. Så det var det, jeg ville sige.

Bemærkninger i løbet af diskussionsperioden

Jeg tror, at det samme problem findes i mange dele af verden,

at folk er vant til at kæmpe mod noget, de er vage modstandere af krigen for fred. Men de har tænkt meget lidt over, hvad det egentlig kræver at etablere varig fred. Det har meget at gøre med aksiomerne, for folk fra alle samfundslag har nogle gange det, jeg kalder det grønne malthusianske aksiom, selv om de ikke er bevidste om det. Ikke desto mindre udspringer det af spørgsmålet om atomenergi. Der var folk, der var imod Oase-planen, simpelthen fordi vi siger, at for at producere så store mængder ferskvand, har man brug for en energikilde, der har en højere energitæthed, og at sol og vind simpelthen ikke kan gøre det. Der var folk, der var oprørte og sagde: "Åh, vi er imod atomenergi." De har ikke gjort sig den ulejlighed at studere dette i dybden, ellers ville de have bemærket, at med udviklingen af kerneenergi, og især den fjerde generation af fission af thoriumcyklussen, af pebble bed-højtemperaturreaktorer, er disse reaktorer i sig selv sikre af fysiske årsager. Der er sket en enorm udvikling i denne henseende, og folk er bare – det er et meget langt område, og hvis folk har et problem med det, vil jeg faktisk foreslå, at de siger det i chatten. For jeg tror, det ville være værre at diskutere det i dybden.

Min afdøde mand Lyndon LaRouche udviklede Oase-planen og mange andre lignende programmer, fordi han udviklede ideen om, at energi-flux-tætheden i produktionsprocessen er i direkte korrelation med antallet af mennesker, der kan rummes. Hvis man går til lave energi-flux-tætheder, kan man kun opretholde en halv milliard mennesker, eller måske en milliard. Men lige nu er vi allerede 8 milliarder, og der er en sammenhæng mellem disse ting. Det er en diskussion, som man faktisk er nødt til at bruge noget mental energi på at forstå.

Så hvis der er et generelt ønske om, at vi gør det til et emne, måske på et ekstra, ekstraordinært møde i IPC, vil jeg virkelig hilse det velkomment, for jeg synes, det er virkelig vigtigt at begynde at forstå disse spørgsmål i dybden.

Lidelserne i Gaza er så forfærdelige, at de provokerer og

kalder på en endda kunstnerisk håndtering af dem. Jeg tror også, at disse videoer og optagelser, som bare viser rædselsshowet og de blodige detaljer, er nødvendige at kende til, men hvis man dvæler ved det, og hvis man gentager det, gør det blot folk så desperate, og det kan avle had og vold og desperation og pessimisme. Og det er ikke det, vi skal opnå. Jeg tror, at det, vi skal opnå, er at få det bedste frem i folk. Vi skal vække menneskeligheden. Vi skal styrke det i folk, som er den guddommelige gnist, der får dem til at afvise enhver form for vold for altid. Jeg mener, at der er et legitimt behov for kunstneriske digte og musik. Vi prøvede et par gange i begyndelsen med vores "Ceasefire Now"-sang og nogle andre versioner, som vi så ikke kunne fortsætte med. Men der er en ny video i Tyskland, som kun er tre minutter lang, den hedder "Gaza Gaza". Vi har den lige nu, og jeg vil faktisk gerne afspille den, selvom den er på tysk, kan jeg måske prøve at oversætte den samtidigt. Efter min mening er det en meget stærk måde at håndtere det på. Den er lavet af en tysk skuespiller, Dieter Hallervorden, som er 88 år gammel. Han bruger de blodige beviser, men han ophøjer dem samtidig, så folk virkelig bliver rørt i hjertet på den dybeste måde. Så hvis vi kan afspille dette nu, tror jeg, det ville være værd at gøre det.

VIDEO spillet på tysk.

Så det, han siger i begyndelsen, er, at jeg vil gøre det klart uden nogen tvivl. Naturligvis fordømmer jeg Hamas' angreb den 7. oktober, men ikke desto mindre er vi nødt til at have en øjeblikkelig tostatsløsning, en våbenhvile og frigivelse af gidslerne. Ingen er født som terrorist. Så begynder han med digtet, han siger: Hvis jeg ser på børnene, hvis små fingre bliver knust af volden, hvad har disse sarte små ting så gjort ved generalerne? Faderen løfter sin lille datter mod solen, mod Allah." Så skifter den til optagelserne, der i baggrunden viser politikerne, som prøver så hårdt på ikke at sige et ord, der kan tolkes som antisemitisme, men de behandler mennesker

som dyr og driver dem som flokke. "Denne kirkegård af børn vil i generationer fremover være et mareridt i jeres samvittighed." Så skifter han til våbenfabrikken. Han siger: "Kun for at beregne profit, hvis I gør alt dette kun for profit, bør I være fordømte." Så siger han: "Hvis jeg ser disse sønderrevne hænder og fødder, er det så ikke folkemord?" Så går han ud af billedet.

Engelsk oversættelse af digtet "Gaza Gaza" fra chat:

En mand klamrer sig til afrevne små fingre

tæt til sit skæg, mens han hvisker,

"Hvad gjorde disse sarte små væsner

mod generalerne?"

Så løfter han overkroppen på sin lille søn

Til Allah, ind i solen, til månen,

Og igen har vi en

som ikke bekymrer sig om noget eller nogen.

Skal jeg anbefale, at denne far

Er lige så cool som en talkshowgæst,

Bare ikke lader et ord glide ud

der virker antisemitisk?

De sværger troskab til apartheid,

Fra trafiklys til AfD.

De leverer granater igen,

og beder om at håndtere det forsigtigt,

Når de driver folk væk som dyr

Med sult og med droner.

Denne børnekirkegård vil forblive,

Et mareridt for generationer.

Ingen har nogensinde valgt den magt

Der koger ud af magtesløshed,

Men den magt, der skaber bæster

Ud af kold beregning, lad den være forbandet.

Gaza, Gaza, jeg kaster mine øjne ned

På de hjælpeløse skrig,

på dine lemlæstede lemmer,

Og jeg bliver ved med at spørge mig selv,

“Og det er ikke meningen, at det skal være folkemord?”

Afsluttende bemærkninger

Hele idéen med Oaseplanen er netop for altid at afbryde denne cyklus af intifada-hævn. Hele pointen er, at hvis der ikke er retfærdighed i at tillade en tostatsløsning og fuld ligestilling og ret til udvikling for alle, så vil volden fortsætte. Den eneste måde, man kan afbryde det på, er ved at gå til Den Westfalske Fred, som er, hvis man læser de principper, de kom frem til efter fire års forhandlinger, tror jeg, det første eller andet princip var, at for fredens skyld skal alle ting, der er begået af den ene eller den anden side, glemmes eller lægges til side. Man kan ikke glemme dem, men de skal holde op med at være en faktor i det, man gør i dag. Det virker meget svært, for efter alle disse forfærdelige ting, der er blevet gjort mod mennesker, virker det næsten følelsesmæssigt umuligt at sige, at man er nødt til at gøre en ende på det, trække en grænse og gå over til en helt anden

tilstand – nemlig fælles udvikling og gensidig fordel. Men hvis man tænker over det, vil jeg opfordre folk til at tænke sig grundigt om. Medmindre man siger, at nok er nok, så har begge sider begået forbrydelser. Vi tæller ikke nu, hvem der begik flest forbrydelser, for hvis man bliver ved med at tælle, hvad den ene eller den anden side gjorde, vil krigen fortsætte for evigt. Jeg vil ikke nu sætte alt på samme regning for skyld eller lignende, men man er nødt til at foretage dette intellektuelle spring. Man er nødt til at skifte og lægge fortiden bag sig og have en smuk vision for fremtiden, som giver håb til alle deltagerne i konflikten.

Jeg tror, at princippet om håb – vi har talt om poesi – der er et smukt digt af Friedrich Schiller, der hedder Håb: Det siger – blandt andet – “For noget bedre er vi født.” Det, den indre stemme fortæller dig, er det, der er sandt. (Nu gør jeg digtet til skamme; du bør gå til din poesibog og læse det på bedre engelsk, end jeg siger). Men dette princip om håb og om at have en smuk vision er det, der skal løfte folk ud af hullet. Kunst, musik og poesi er absolut vigtigt. Måske kan vi opmuntre nogle af disse deltagere til også at tænke på at adressere den nuværende situation ud fra det synspunkt at skrive digte. For vi lider som menneskehed af en frygtelig fladhed, af en todimensionel tankegang, som er kommet sammen med det monetaristiske syn, og bare det at tænke i profit og penge gør bare jorden flad til to dimensioner. Vi er nødt til hurtigst muligt at få en meget smukkere verden, som den er.

Jeg er også enig med [navn redigeret]. Vi er shadow-banned hele tiden, så vi kender udmærket problemet, men der er en måde at omgå det på – ved at involvere så mange mennesker, at vi bliver flertallet, hvilket vi i virkeligheden allerede er, hvis du tænker på den Globale Majoritet.

Efter at have været igennem en meget produktiv diskussion, vil jeg virkelig opfordre dig til at tage den opsummerende video af en god times tid af konferencen og tage den ledsagende artikel, der beskriver indholdet af konferencen. I kan finde

den på Schillers hjemmeside, og vi kan også lægge den ind i chatten. Tag disse to ting – videoen og artiklen, der beskriver konferencen – og få dem ud til alle. Hvis alle ville få det ud til alle deres sociale medier, deres e-mails, deres venner, deres telefonkontakter, tror jeg, vi kan få et skub i udviklingen. Jeg kunne godt tænke mig, at demonstrationerne i gaderne ikke kun sagde “Våbenhvile nu!”, hvilket naturligvis er absolut nødvendigt, men at folk begyndte at råbe “Oaseplan nu!”. For hvis du har mange demonstrationer over hele verden, der kræver dette, og så har du flere BRIKS-lande, der allerede har tilsluttet sig Oaseplanen. Vi har Brasiliens udenrigsminister, der taler i en lignende retning. Jeg tror, vi kan få et momentum i gang, hvor ideen om en løsning bliver fremherskende i folks bevidsthed. Det er den dynamik, der kan flytte bjerge, for hvis flertallet af verdens befolkning kræver “Udvikling er det nye navn for fred, lad os få Oaseplanen nu,” vil det være den kraft, der kan løse problemet: Jeg er helt sikker på, at det kan lade sig gøre.

Så gør, hvad du kan, og maksimer din organisering til det.

Vil du være den voksne i rummet?

Ikke korrekturlæst

18. april 2024 (EIRNS) – Medmindre den grundlæggende modsigelse, der manifesterer sig i konflikter som den mellem NATO og Rusland eller drabene i Gaza, bliver adresseret, er en varig fred umulig. En smule “gode nyheder” kan dukke op fra dag til dag, og de kan udgøre et omdrejningspunkt for at ændre historiens gang, men grundlæggende er situationen præget af en

voksende fare.

Breaking: Israel har her til morgen angrebet en militærbase i Isfahan i det centrale Iran med tre droner. Isfahan er hjemsted for en del af Irans militær- og atomfaciliteter.

Mens afstemningen i Sikkerhedsrådet om palæstinensisk medlemskab af FN overraskende nok mislykkedes (på grund af et amerikansk veto), afspejler det faktum, at tolv nationer stemte for resolutionen på trods af intens amerikansk lobbyisme, potentialet for en grundlæggende forandring i verden. Rusland hyldede de tolv støttende stemmer (Storbritannien og Schweiz undlod at stemme) som udtryk for et historisk niveau af global støtte til det palæstinensiske folk, men advarede om, at USA's veto øgede risikoen for krig. Brasilien rejste spørgsmålet om økonomisk udvikling som en nødvendig forudsætning for en varig fred. I mellemtiden nedgjorde Israel skamløst Sikkerhedsrådet som et "terroristråd" og takkede USA's præsident Joe Biden for at anerkende "sandheden".

Israel fortsætter med at planlægge sin reaktion på Irans reaktion på Israels bombing af Irans diplomatiske faciliteter i Damaskus. Iran har advaret om, at hvis Israel angriber Irans atomanlæg, vil Israels egne atomanlæg blive et direkte mål. Israels foretrukne kurs, optrapning for at undgå politisk og følelsesmæssig konfrontation med deres dystre militære og moralske fiasko i deres seks måneder lange krig, bringer verden til afgrundens rand og øger risikoen for en bredere regional konflikt, der endda kan føre til indsættelse af Israels uerklærede, men meget reelle atomvåben.

Man kan håbe, at det ikke kommer så vidt. Men kan man stole på, at Netanyahu vil reagere fornuftigt? Kan Joe Biden (eller hvem der nu fører USA's politik)?

Et nødvendigt skridt for at opnå politisk modenhed er at indse, at der på de højeste ledelsesniveauer i den udvidede

transatlantiske verden simpelthen ikke er nogen voksne i lokalet.

Det faktum, at vi drukner i et morads af " vildledere" som Joe Biden, Mike Johnson, Ursula von der Leyen, Olaf Scholz og David Cameron, skyldes, at borgerne ikke selv tager ansvar for at udarbejde – og realisere – en vision for de næste halvtreds års liv på denne planet og videre frem. Hvor meget mental energi er blevet spildt på smålige og irrelevante sidespørgsmål, mens økonomierne i NATO-land er blevet mere finansialiserede, mere grønne og mindre produktive? Hvordan er sekundære sociale spørgsmål blevet brugt til at splitte folk og optage vores tanker, mens løftet om Sovjetunionens fald gik tabt i bestræbelserne på at opretholde det anglo-amerikanske hegemoni, selv på bekostning af atomkrig?

Mod denne tendens til snæversynet tænkning har LaRouche-bevægelsen fastholdt et fokus på de mest nødvendige begreber, uanset om de overhovedet blev anerkendt som tidens problemer. I dag er Verdenslandbro-konceptet, som Schiller Instituttet promoverer, allerede ved at blive en realitet. I dag viser Oasis-planen, som Lyndon LaRouche promoverede for et halvt århundrede siden, vejen frem for Mellemøsten. I dag må LaRouche-bevægelsens betoning af det moderne angloamerikanske finansimperium som drivkraften bag konflikter, herunder at sætte scenen for endeløse kampe i Mellemøsten, finde større forståelse i verdenssamfundet. Det kollapsende transatlantiske finanssystem er den førende drivkraft bag konflikter. Vil det blive reorganiseret, og på hvilket grundlag?

I dag arbejder LaRouche-kandidaterne Diane Sare og Jose Vega sammen med hold af frivillige på at samle underskrifter for at få sig selv og disse ideer på stemmesedlen.

Vil du tage ansvar for fremtiden? Vil du være den voksne i lokalet?

U.S. Representative Robert A. Wood vetoes the UN Resolution on

Panel I, Schiller Instituttets konference, Helga Zepp-LaRouches tale: Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Velkommen til alle jer fra mange forskellige lande, uanset hvor I lytter nu. Vi arrangerer denne Oase-konference for at tilføre et perspektiv af håb og vise en vej ud af en ellers desperat, ekstremt farlig og faktisk katastrofal situation i Sydvestasien.

Hvis vi ikke erstatter den nuværende optrapning, som hurtigt kan udvikle sig til en fuldgyldig regional krig og blive til en global atomkrig, kan det betyde enden for den menneskelige art på denne planet. For at undgå denne fare på kort sigt er der brug for et kognitivt spring, for at begrebsliggøre en helt anden tilgang, nemlig at definere den økonomiske og sikkerhedsmæssige egeninteresse for palæstinenserne, araberne generelt, såvel som israelerne, og derefter nabolandene i den større region.

Hvorfor siger jeg dette?

Det, der er sket i de sidste seks måneder, er uden fortilfælde i hele historien. Et folkemord, som sker i realtid,

transmitteres live fra slagmarken i Gaza til fjernsynsapparaterne i stuerne hos verdenspublikummet. Så i første omgang efter Hamas' angreb den 7. oktober på israelske landsbyer med 1200 døde til følge, var sympatien i store dele af verden hos Israel. Det ændrede sig dag for dag, uge for uge, måned for måned, efterhånden som milliarder af mennesker kunne se det med deres egne øjne, ufiltreret af kommentatorer og berettende forfattere. Og det de så var ikke en velovervejet modreaktion fra et land under angreb, men en ubarmhjertig etnisk udrensning i et lille lukket område udført af en af de mest teknologisk avancerede militærstyrker i verden, som brugte kunstig intelligens til at ramme Hamas-krigere og samtidig nægtede en helt ubevæbnet befolkning vand, mad, lægehjælp, elektricitet, boliger, tøj, sanitet osv. Indtil videre er antallet af dræbte på den palæstinensiske side omkring 33.400, hvoraf 17.000 er børn. Det vil sige, at 44% af alle dræbte er børn! Og mere end 1 million sulter akut ihjel. Det er derfor, der har været hundredtusinder på gaden i islamiske lande, i amerikanske og europæiske byer og på universiteterne!

I kølvandet på det israelske angreb på det iranske konsulat i Damaskus besøger den amerikanske CENTCOM-kommandant, general Michael Kurilla, i øjeblikket Israel, hvor han mødtes med IDF's stabschef, Herzi Halevi, og forsvarsminister Gallant og besøgte luftvåbnets kommandocentre samt luftbaser. Vestlige medier taler om et muligt iransk angreb på en række mål i Israel allerede i dag eller om to dage. Her til morgen lukkede Holland sin ambassade i Teheran, Lufthansa aflyste flyvninger til Iran indtil næste torsdag [18. april], og det tyske udenrigsministerium har opfordret alle tyske statsborgere til at forlade landet. Det er tydeligvis en nervepirrende situation, som i værste fald kan udvikle sig til en regional og tilmed global krig.

På trods af denne optrapning, og så meget desto mere på grund af den, er det derfor yderst påtrængende, at en helt anden

tilgang introduceres, nemlig den såkaldte Oase-plan, som blev foreslået i 1975 af min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Den er baseret på ideen om at skabe et incitament for både palæstinenserne og israelerne til at erstatte de nuværende følelser af dyb skade, smerte og fortvivlelse for nogle og had for andre, med et perspektiv om en fælles økonomisk udvikling for at skabe en bedre fremtid for alle kommende generationer. For palæstinenserne er det af vital betydning for selve deres eksistens, og for israelerne bør de lytte til dem, der advarer dem om ændringen i opfattelsen af verden, såsom Ami Ayalon, den tidligere direktør for Shin Bet under Oslo-aftalens tid. I en artikel i det aktuelle nummer af Foreign Affairs advarer han Israel om, at efter IDF's angreb på madvogne den 29. februar, hvor 112 mennesker blev dræbt og 760 såret – som desperat forsøgte at få fat i den mad, der kunne redde dem fra sultedøden – og angrebet på de syv World Central Kitchen-arbejdere, har krigen mistet sin legitimitet i verdens øjne; at den ikke længere ses som en krig i selvforsvar, men som en ekspansionistisk aggression. Desuden skriver Ayalon, at Israel ikke kan vinde ved at eliminere Hamas' ledelse, da det ikke vil få Hamas' ideologi til at forsvinde.

Det er årets underdrivelse. Selv om den nuværende krise ikke vil føre til en global udslettelse af hele menneskeheden, hvor Israel naturligvis også vil forsvinde, vil fremtiden for alle blive et helvede, hvor den ene krig vil følge den næste, som vi har set det i de sidste 75 år, og som naturligvis altid fodrer de forskellige våbenproducenter i de voksende militærindustrielle komplekser, hvis ikke voldscyklussen bliver afbrudt en gang for alle.

Det, vi foreslår, er derfor den opdaterede version af Oase-planen, der først blev introduceret af Lyndon LaRouche i 1975, og som han foreslog efter at have deltaget i en fejring af Baath-partiet i Irak med deltagelse af mange ledere fra den Alliancefri Bevægelse. For enhver, der besøger Sydvestasien, er den mest slående oplevelse den overvældende tilstedeværelse

af ørkenen og den åbenlyse mangel på vand, især ferskvand. Det er også klart, at kravene til vandforbrug for enhver befolkning, israelsk eller arabisk, for en moderne levestandard, ikke kan opfyldes fra de eksisterende "naturlige" vandressourcer. Desuden har manglen på vand og bestræbelserne på at kontrollere adgangen til vand spillet en afgørende rolle i alle de hidtidige militære konflikter.

De eksisterende grundvandsmagasiner i regionen giver ikke engang tilnærmelsesvis nok vand, så selv en fair delaftale ville ikke løse problemet. For at skabe store mængder nyt ferskvand må man tage en række forskellige metoder i brug. De mest oplagte til at begynde med er flere kanaler, der forbinder Middelhavet med Det Døde Hav og Det Døde Hav med Det Røde Hav. På grund af højdeforskellen ligger Det Døde Hav ca. 400 meter under Middelhavet, så det giver mulighed for vandkraftproduktion. Men hvis man skaber en ekstra kanal fra Aqaba-bugten til Det Døde Hav og derefter forbinder de to kanaler med en tværgående kanal, er noget andet muligt. Den grundlæggende idé er at øge kanalernes størrelse tilstrækkeligt til at muliggøre storstilede afsaltningsprojekter langs kanalernes bredder ved hjælp af et antal atomkraftværker. På grund af de seneste årtiers teknologiske gennembrud, tilgængeligheden af den fjerde generation af pebble-bed-reaktorer, højtemperaturreaktorer, som oprindeligt blev udviklet af professor Schulten i Jülich, Tyskland, og som nu produceres af Kina, er sikkerhedsproblemerne blevet løst. Der er også mulighed for at bruge reaktorer med thoriumcyklus, som er unikt anvendelige til civilt forbrug af kerneenergi. Man kunne bygge et stort antal 300-megawatt-elværker, det man tidligere kaldte "nuplexes" eller "duplexes" langs kanalerne, og skaffe ferskvand til kunstvanding i stor skala til genplantning af skov, landbrug, opbygning af transportinfrastruktur og nye byer.

Selv om omkostningerne ved at producere ferskvand fra

afsaltning af saltvand med atomenergi er relativt høje, er den økonomiske fordel ved den enorme økonomiske aktivitet, der genereres på denne måde i områder, hvor der absolut ikke var nogen før, størrelsesordener højere end det beløb, der oprindeligt blev brugt. Det er den unikke kraft ved menneskeligt arbejde, at det ved hjælp af videnskab og teknologi tilføjer værdi til processen, så resultatet af arbejdet altid er højere i værdi end alle de elementer, der gik ind i det. Den energitæthed, der bruges i dette, bestemmer graden af merværdi. Så det betaler egentlig for sig selv.

Man bør derfor ikke kun se på de projekter, der er nævnt her indtil videre, men have en vision om, hvordan denne region kan se ud om en, to, tre, fire generationer. Tag for eksempel Kina, som i løbet af de sidste 30 år har gjort flere ørkenområder grønne med succes. Den kinesiske økonom Dr. Ding Yifan beskriver i sin nye bog, *The New Dynamics of Development: The Crisis of Globalization and China's Solutions*, hvordan næsten en tredjedel af Hobq-ørkenen i Indre Mongoliet er blevet effektivt behandlet og er blevet en økonomisk klynge af ørkenturisme, fødevarer og solceller, og hvordan tusindvis af hektar skov er blevet genoprettet i Sekhangba ikke langt fra Beijing, og hvordan 30% af ørkenen på grænsen mellem Shaanxi og Indre Mongoliet i Mawusu-ørkenen nu er dækket af vegetation, jorderosionen er ophørt, og den nyligt genvundne landbrugsjord er nået op på 640.000 hektarer, hvilket skaber enorme økonomiske fordele for de lokale landmænd. Dr. Ding Yifan fortæller, at Eric Solheim, FN's undersekretær og UNEP's administrerende direktør, roste Hobq-ørkenmodellen, som giver fremragende erfaringer til andre lande og regioner, der står over for ørkendannelsesproblemer, og at Kinas erfaringer med sandkontrol også kan spredes til Afrika, Mellemøsten og Latinamerika.

For at kunne forestille sig en udviklingsvision for hele regionen: fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf og Det Røde Hav, og hvordan dette område kan

udvikle sig som et fremtidigt knudepunkt mellem Asien, Afrika og Europa, bør man forestille sig infrastrukturtætheden i for eksempel Tyskland, hvor man har et integreret system af motorveje, jernbaner og vandsystemer, som udgør forudsætningen for avanceret industriel udvikling og landbrug. Der er ingen objektiv grund til, at Sydvestasien ikke kan opnå et sammenligneligt niveau i fremtiden.

Hvis den truende krig kan undgås, kan den tektoniske forandring, som finder sted i verden i dag, hvor landene i det Globale Syd allerede arbejder på at skabe et nyt økonomisk system, skabe betingelserne for den fulde udvikling af Sydvestasien. Rusland, Kina, Indien, Iran, De forenede arabiske Emirater og Egypten er allerede medlemmer af BRIKS; Saudi-Arabien er kandidat, og andre lande som Tyrkiet har tilkendegivet, at de har til hensigt at blive medlem. Hvis alle disse lande ville acceptere Oase-Planens udviklingsperspektiv og indkalde til en omfattende hastekonference om Sydvestasien i traditionen fra Den Westfalske Fred, kunne den nuværende truende katastrofe undgås, og krisen kunne vendes til begyndelsen på en ny æra med fred og udvikling.

Henry Kissinger, som foregav at være ekspert i den westfalske orden, misforstod den faktisk groft ved at insistere på, at den krævede en "balancemagt" – nemlig en unipolær politimand. Han hævdede, at "det westfalske system aldrig har været fuldt anvendeligt i Mellemøsten," da kun Tyrkiet, Egypten og Iran havde et historisk grundlag, mens grænserne for de andre stater ville afspejle sejrherrens egenmægtighed under Første Verdenskrig.

Derfor må verden vende tilbage til den faktiske Westfalske Fred og etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. Den nye arkitektur skal helt klart inkludere Rusland, Kina, USA samt en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Ifølge projektet om krigsomkostninger fra Watson Institute på Brown University i Rhode Island var USA's militære udgifter inklusive følgeomkostninger i de 20 år fra 11. september 2001 til 2021 på 8 billioner dollars, som blev brugt til militære og terrorbekæmpende foranstaltninger i 85 lande, ikke inklusive amerikanske specialoperationsstyrker, CIA-operationer, "militære informationsstøtteoperationer", "psykologiske operationer" osv. I samme periode er mere end 940.000 mennesker blevet dræbt af direkte krigsvold i Irak, Afghanistan, Syrien, Yemen og Pakistan, og antallet af civile, der er døde som følge af indirekte årsager, er betydeligt højere. Hvis den sum penge – 8 billioner dollars – var blevet investeret i programmer til at overvinde fattigdom og underudvikling, ville verden i dag være en blomstrende have, og USA ville blive fejret som en ven af menneskeheden.

Jeg kan allerede høre kritikerne sige, at dette perspektiv med en Oase-plan som udgangspunkt for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i ånden fra Pave Paul VI's encyklika, rundskrivelse, *Populorum Progressio* ikke er realistisk, eller endnu værre, fuldstændig utopisk.

Da Friedrich Schiller skrev sin trilogi *Wallenstein* om den magtfulde krigsherre fra 30-årskrigen, portrætterede han ikke Wallenstein på den måde, som den overleverede historiske fortolkning karakteriserede ham, men som en mand, der virkelig ønskede at afslutte krigen og opnå fred. I stykket lægger Schiller visionen om den Westfalske Fred, som blev indgået 16 år senere, i munden på Max Piccolomini, der er forlovet med Wallensteins datter, Thekla. I en samtale med sin far og en repræsentant for hoffet i Wien, Questenberg, siger Max:

"Du gør ham [Wallenstein] til en indigneret mand og, Gud ved!

Til hvad endnu mere, fordi han skåner sakserne,

søger at indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed.

Hvilket er den eneste vej til fred;

For hvis krig ikke ender i krig,

Hvor skal freden så komme fra?"

Det er hele ideen: "For hvis krig ikke ender i krig, hvor skal freden så komme fra?" At indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed, det er den eneste vej til fred! Ved afgrunden til det, der kan blive enden på alt liv på planeten, er vi, menneskeheden, den kreative art; og kan vi definere en løsning ud af denne fare? Så lad os lægge Oase-planen på bordet hos alle verdens regeringer!

Tak skal I have.

**POLITISK ORIENTERING den 19.
april 2024 med formand Tom
Gillesberg:
Møder Israels og USA's hybride
nemesis?**

Dialog, ikke gengældelse:

Webcast med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 17. april 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 17. april 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er dagens vært. Du kan sende dine spørgsmål eller kommentarer til questions@schillerinstitute.org.

Helga, det første spørgsmål, jeg har, er fra en regelmæssig deltager i disse webcasts, som skrev: "Mens krigshøgene i Biden-administrationen og Kongressen kæmper for at få vedtaget en tillægsbevillingslov, der skal afsætte flere penge til krig, indkaldte du til en konference i lørdags [13. april] for at diskutere, hvordan diplomati og dialog kan afslutte konflikten i Gaza og opnå en gensidigt fordelagtig udviklingsplan, der kan tjene som model for varig fred. Hvordan synes du, konferencen gik, og hvad skal vi gøre nu?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det gik meget godt, for i betragtning af optrapningen af situationen i Sydvestasien kom konferencen på det helt rigtige tidspunkt, for desværre skal tingene nogle gange blive meget slemme, før folk er villige til at overveje, at forandring er nødvendig. Så lad mig bare benytte lejligheden til at fortælle dig, hvor jeg tror, vi står i Mellemøsten eller Sydvestasien: Der er alle mulige meget interessante kommentarer og rapporter, og jeg vil faktisk foreslå jer, vores læsere og spørgeren, at se nærmere på dem. Der er en rapport, et interview mellem dommer Andrew Napolitano og Alastair Crooke; der er et meget interessant

interview og en artikel af Scott Ritter og oberst Douglas Macgregor og andre, og jeg tror, at hvis man vurderer dem alle sammen, så er det meget tydeligt, at disse ekstremt veluddannede militærfolk mener, at vi er nået til et punkt, hvor Israel klart står over for en situation, hvor en ændring er nødvendig. Jeg tror, at Oasis-planen netop i det øjeblik viser Israel en vej ud. For som flere af disse kommentatorer har nævnt, har Israel ikke opnået det, de havde sat sig for. Hamas er ikke tilintetgjort, Israels omdømme i verden er alvorligt skadet, hele situationen er praktisk talt håbløs.

Efter det iranske angreb med 300 droner, missiler og krydsermissiler er der opstået en ny situation. Jeg tror, at især Scott Ritter, som trods alt var våbeninspektør, og derfor stoler jeg meget på hans dømmekraft i denne henseende, gør opmærksom på, at efter udstationeringen af disse forskellige objekter, lige fra droner, der bevæger sig langsomt, og som er tre en halv time om at nå deres mål, var det primært meningen, at de skulle kortlægge det israelske luftforsvar, hvilket han og andre hævder blev grundigt udført; men så, på trods af at USA, måske briterne, men især USA og Israel havde de mest sofistikerede missilforsvarssystemer omkring disse luftbaser i Negev-ørkenen, både placeret i nærheden, men også på skibe, muligvis på fly, og det var alligevel muligt for 9 iranske missiler at trænge igennem dette missilforsvar og have indvirkning på disse luftbaser. Scott Ritter påpeger, at det betyder, at hele myten om USA's ballistiske missilluftforsvarssystemer praktisk talt er spoleret, for hvis iranerne kan gøre det, når man har det mest udviklede og mest sofistikerede amerikanske og israelske missilforsvar, så kan det kopieres overalt, og på intet tidspunkt i verden beskytter disse systemer det, de skal beskytte, herunder amerikanske skibe i Stillehavet. Han siger, at det er et dødvande, og at indtil USA udvikler våbensystemer, der er endnu bedre end de kombinationer af systemer, som USA, russerne, kineserne, iranerne og muligvis andre har, så er der et dødvande, og det har strategiske konsekvenser.

Jeg synes, det er meget interessant, for det vil helt sikkert øge følelsen af at være sårbar i Israel, og derfor, siger Macgregor, som trods alt også er en af de vigtigste militære eksperter, er der fare for, at Israel vil bruge atomvåben i den kommende konfrontation med Iran, og det vil naturligvis betyde det totale ragnarok.

Alternativet er helt klart at sige: OK, lad os gå over til et helt nyt paradigme. Vi har foreslået en meget hensigtsmæssig tilgang, Oase-planen, som er ideen om udvikling for alle, at alle parter får en sikker fremtid, at de ikke længere er bange for at blive angrebet af den ene eller den anden part; at børnene kan leve i fred, at de unge kan studere og have en fremtid, blive forskere, stifte familie, simpelthen have et normalt liv. På konferencen havde vi denne diskussion – jeg nævnte, at Kissinger gentagne gange havde sagt, at den westfalske fred ikke gælder for Mellemøsten, og vi havde en analytiker fra Indonesien, fru Connie Rahakundini Bakrie, som kom med en lignende pointe og citerede andre embedsmænd for at sige, at der på grund af opdelingen af området, Sykes-Picot, Balfour-erklæringen, den måde grænserne blev designet og opdelt på, ikke er mulighed for en fredelig tilgang som i den westfalske fred. Nu mener jeg eftertrykkeligt, at den eneste måde, hvorpå – og det er et universelt kriterium – den eneste måde, hvorpå mennesker kan blive voksne som art, er, at vi opgiver tanken om krig som en metode til konfliktløsning, især i en tid med atomvåben, for hvis man begynder at bruge dem, risikerer man at udslette hele menneskeheden. Vi har absolut potentialet i os til at gå over til samarbejde og diplomati som konfliktløsning og skabe et økonomisk udviklingsgrundlag som fundament og grundlag for fred.

Når alt dette er sagt, så tror jeg, at vores Oaseplan-konference kom på det tidspunkt, hvor konflikten virkelig begyndte at nærme sig en ny fase med det iranske modangreb på det israelske angreb på Irans konsulat i Damaskus i Syrien. Det understreger på en måde faren: Armageddon eller fredelig

udvikling. Der er ingen tredje vej. Jeg tror, vi er nået til vejs ende i den henseende, og det er derfor, jeg mener, at denne konference var ekstremt vigtig, og at den var en absolut succes, for hvis man ser på de forskellige taler, var der i løbet af diskussionen tre, faktisk fire lande eller diplomatiske repræsentanter, der støttede op om Oase-planen. Det kom enten direkte i deres præsentation eller i diskussionen: Fra den hviderussiske repræsentant, fra den russiske repræsentant, fra den sydafrikanske ambassadør og fra palæstinenserne, som alle værdsatte Oase-planens tilgang.

Så jeg tror, at dette i sig selv er en stor succes. Vi stopper naturligvis ikke her. Vi har i mellemtiden produceret et lynprogram – og du bør takke vores samarbejdspartnere i Schiller Instituttet, som virkelig arbejdede natten over for at gøre alt dette muligt – vi har produceret en kort version af den syv timer lange konference, i en video på en time, som indeholder nogle af de vigtigste citater og uddrag. Ideen med det er, at vi vil lægge det i hænderne på alle de mennesker, der enten så konferencen, eller som nu er ved at blive opmærksomme på forløbet, og tage det som en introduktionspakke og kontakte så mange diplomater, forskere, iværksættere, vandfirmaer, atomfirmaer, politikere af alle slags: For vi er nødt til at skabe et kor af mennesker, der siger: "Intet ragnarok i Mellemøsten, vi vil have en oaseplan for hele Sydvestasien." Så tag denne pakke, denne video på en time, du kan tilføje invitationen: Vi har skrevet en fremragende oversigtsartikel om konferencen. Så tag oversigtsartiklen, som du finder på vores hjemmeside, og videoen og hjælp os med at sprede den så bredt som muligt, både i lande og institutioner i Sydvestasien, men også ud over det, for jeg tror, vi har brug for en holdningsændring i den måde, vi tilgår politik på, og jeg tror, at Oaseplanen giver en fremragende tilgang til at forsøge at få verden fra randen af atomar ødelæggelse.

SCHLANGER: Vi har en kommentar eller et spørgsmål fra Dave i Michigan, som skriver, at han så, at emnet for dagens dialog

er "Dialog, ikke gengældelse", og han henviser til en artikel i Foreign Affairs, der netop er udkommet om 2022-aftaleudkastet mellem Rusland og Ukraine, det, der blev saboteret af NATO og Boris Johnson. Og han siger: "Det viser, at begge sider var villige til at give indrømmelser." Desuden skriver han, at Hvideruslands præsident Lukashenko opfordrede til at vende tilbage til forhandlingsbordet med dette som udgangspunkt. Han spørger: "Er det muligt, at en sådan tilgang kan genoplive forhandlingerne, som vil omfatte sikkerhedsgarantier for alle parter?"

ZEPP-LAROUCHE: Absolut, ja. Det er ret interessant, for det faktum, at Udenrigsministeriet kommer med denne idé, som er et ekko af det, Putin og Lukasjenko diskuterede for blot et par dage siden, skyldes tydeligvis situationen i den amerikanske præsidentkampagne, hvor det står klart, at Biden ikke rigtig har råd til at levere flere våben til Ukraine, fordi befolkningen ikke ønsker det mere, det hele sidder fast i Kongressen, så jeg tror, der kommer et klart tegn fra USA om, at det ikke er hensigtsmæssigt at fortsætte denne ukrainske krig, så meget desto mere fordi den er ved at nå et ekstremt vanskeligt punkt, hvor nogle mennesker endda siger, at det snart kan ende med et katastrofalt nederlag for Ukraine.

Jeg synes, det er meget godt. Jeg tror, at der i marts [2022] var en aftale mellem Zelenskyj og den russiske regering, formidlet af Tyrkiet, og som Putin efterfølgende afdækkede i sine diskussioner med afrikanere på besøg [i juli 2023], blev dette udarbejdet i detaljer, og så blev det saboteret, hovedsageligt af Boris Johnson, som fløj ind til Kiev og sagde: "Nej, bliv ved med at kæmpe, vi bakker jer op hele vejen." Og hvis man tænker på, hvor mange mennesker der har mistet livet i mellemtiden, er det virkelig en tragedie. Så det bedste, man kan gøre, er at sige: "Okay, lad os vende tilbage til forhandlingerne og prøve at nå frem til en aftale." Den økonomiske udvikling, som en måde at genopbygge Ukraine på og forhåbentlig integrere det i et større

samarbejde i forbindelse med Bælte & Vej Initiativet, der forbinder Europa og Asien, ville være måden at løse problemet på.

SCHLANGER: Dette er et spørgsmål fra Kerry [ph] i Walnut Creek, Californien, som udtrykker vrede over, at politiet i Berlin lukkede en Zoom-konference til støtte for palæstinenserne og arresterede nogle af deltagerne. Han spørger: "Hvorfor lukkede de konferencen i Berlin?" Og så spørger han, om International Peace Coalition og Schiller Instituttet, hvorfor I ikke arbejder sammen med sponsororganisationen bag dette, som jeg tror har forbindelse til Yanis Varoufakis.

ZEPP-LAROUICHE: Politiet handlede tydeligvis efter instruks fra regeringen, og nerverne var tydeligvis for hårdt spændt for, for vi var der faktisk, og vi distribuerede vores egen Oase Plan-konference, som fandt sted på samme tid og inviterede folk til at deltage. Det er meget tydeligt, at et af emnerne også ville have været at rejse Nicaragua-sagen ved Den Internationale Domstol mod den tyske regering, og det var åbenbart for meget for regeringen at tillade, at det skete – hvilket er utroligt. Det viser, at ytringsfriheden og retten til at udtrykke kritik af noget, som Den Internationale Domstol allerede i januar kaldte for folkedrab eller "sandsynliggjort folkedrab". Så det er klart, at dette bidrager mere til at skade den tyske regerings image, fordi de ville undertrykke den frie meningsdannelse om dette, og ud fra hvad vores egne arrangører, der distribuerede disse foldere, kunne de ikke konstatere nogen vold eller noget, som ville have været en grund til at lukke det ned.

Så jeg mener bestemt, at det er noget, der skal gøres noget ved. Desuden er der en voksende protest mod det. Faktisk er der en ret bemærkelsesværdig video af en af de mest berømte komikere i Tyskland og topskuespillere, Dieter Hallervorden, som har et digt, der hedder "Gaza Gaza". Det er en fotomontage, hvor han taler om, hvad han oplever med de døende

børn, og man ser optagelser af de sammenstyrtede huse og folk, der flygter, og så videre – det giver kuldegysninger ned ad ryggen, når man ser det. Jeg kan kun foreslå, at man ser på det og får det spredt internationalt, selvom teksten er tysk, men det er så stærkt et sprog, at det helt sikkert vil blive forstået.

Andre siger, at vi er åbne for alle. Vi har taget kontakt til nogle af arrangørerne, og det er ikke, fordi IPC ikke vil tale med dem, men fordi vi er nødt til at forene fredsbevægelsen internationalt i betragtning af, at civilisationen aldrig har været i så stor fare som nu. Som vi har sagt lige fra begyndelsen: Alle verdens borgere er nødt til at stå sammen for at overvinde denne fare.

SCHLANGER: Vi har et par spørgsmål mere om Tyskland, Helga. Jeg tror, folk er interesserede i, hvad du tænker som politisk figur, ikke bare internationalt, men også i Tyskland. Nogen skriver, at kansler Scholz tog til Kina og tog en stor forretningsdelegation med sig, og de stiller spørgsmålet: "Er det et tegn på modstand i Tyskland mod EU's politik om de-risking eller afkobling fra Kina?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil helt klart sige ja. Denne rejse var blandet. Den startede ikke så godt, fordi han tog – selv om jeg ærligt talt ikke tror, det er det vigtigste – men han tog først til Chongqing. Det er den største by i verden med 24 millioner indbyggere, og mange af de tyske højteknologiske virksomheder har investeret der. Så han tog dertil. Så blev det afbrudt, fordi der var en G7-internetkonference på grund af krisen med det iranske angreb på Israel, så han blev distraheret og kunne ikke gennemføre hele sin planlagte dagsorden. Men da han så tog til Beijing, havde han et fem timer langt møde med Xi Jinping, inklusive frokost og normal politisk diskussion, og det, må jeg sige, blev virkelig løftet op på et højere niveau af Xi Jinping i det, han sagde. Han understregede, at verdens næststørste og tredjestørste økonomier er nødt til at arbejde sammen, ikke kun for de to

landes skyld, men for hele menneskehedens skyld. I betragtning af, at disse to lande har bidraget ekstremt meget til menneskehedens udvikling – Kina med den konfucianske tradition og Tyskland med Schiller og Beethoven – er der ingen grund til fjendtlighed mellem disse to lande, og de må arbejde sammen for hele verdens fælles bedste. Så alt i alt synes jeg, at det gik meget godt i betragtning af miljøet, som ikke ligefrem er gunstigt for en sådan tilgang. Jeg er helt overbevist om og sikker på, at de tyske industrirepræsentanter, direktørerne for nogle af de største virksomheder, var en meget vigtig faktor, og at de derfor var sikre på, at de-risking ikke ville finde sted, fordi de udmærket ved, at det ikke fungerer, og at man i en stærkt sammenvævet økonomi bare skyder sig selv i foden, hvis man foretager de-risking.

Virkeligheden er, at Kina er forbundet med – og det er ikke kun Kina – Kina er forbundet med det Globale Syd, den Globale Majoritet. Nu er 70 % af verdens BNP repræsenteret af det globale syd, den Globale Majoritet, som udgør 88 % af verdens befolkning. Så Tyskland, som er en eksportnation, har absolut ikke råd til at være afkoblet eller uden risiko, da den tyske økonomi af forskellige årsager lige nu er i frit fald. Så for Tyskland er Kina et absolut anker for stabilitet, og jeg tror, det ville være meget bedre, hvis USA også ville stoppe deres geopolitiske konfrontation og bare samarbejde, så kunne vi løse alle verdens problemer sammen på en fornuftig måde.

Men jeg er ikke overvældet, for det kunne have været endnu bedre, men jeg er ganske tilfreds med resultatet af denne rejse under de givne omstændigheder.

SCHLANGER: Jeg har endnu et spørgsmål til dig om Tyskland. En fast bidragsyder skriver: "Tror du, at den nuværende koalitionsregering i Tyskland vil blive siddende indtil det næste planlagte forbundsdagsvalg i oktober 2025?" Og hun afslutter sin kommentar med at sige: "Det håber jeg ikke."

ZEPP-LAROUCHE: [griner] Altså! Jeg kan kun være enig med dig

i, at det håber jeg heller ikke, for denne regering er en katastrofe. Jeg synes, de er ved at køre Tyskland i sæk. Det er helt umuligt. Jeg har lige læst en meningsmåling, at De Grønne nu heldigvis er nede på kun 12 %, hvilket næsten er en halvering af deres opbakning, jeg tror, at yderligere to gange en halvering ville være passende, så de ikke ville komme ind i parlamentet mere. Jeg kan kun sige, at enhver grøn vælger, enhver, der stemte på De Grønne, bør se på, hvad der er blevet af dette grønne parti: Krigsmagerne par excellence, de er bare NATO's talsmænd (eller hvad den betegnelse nu er). På engelsk kan man ikke gøre det, men på tysk, med kønsopdelingen, er man nødt til at sige "vælgere", men på engelsk fungerer det ikke på denne måde.

Under alle omstændigheder synes jeg, at de skal komme mere ind i kampene, og der skal være nyvalg så hurtigt som muligt.

SCHLANGER: Nu har jeg et spørgsmål fra USA, hvor der som bekendt har været en utrolig bitterhed i Kongressen, både mellem republikanere og demokrater og inden for hvert parti, over ting som Ukraine-hjælpen, finansieringen af Israel og også fornyelsen af FISA-overvågningsdomstolen. Spørgsmålet er, "hvorforskulle republikanerne stemme for at forny FISA-loven [Foreign Intelligence Surveillance Act], når de ved, at den blev brugt til at ramme Donald Trump med falske beviser fra FBI?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, fordi jeg tror, at de fleste politiske spørgsmål lige nu er distraktioner. For hvad burde folk være bekymrede over? De burde være bekymrede over, at USA også befinder sig i en eksistentiel krise. Jeg vil ikke kommentere på USA's interne politik midt i en valgkamp, men begge kandidater lover ikke ligefrem en ændring i den overordnede politik. Naturligvis tror Trump-vælgerne nok, at der vil ske en stor forandring, men jeg tror, at der er så mange distraktioner, at vi lige nu er nået til et punkt, hvor vi ikke engang kommer til valgkampen. Hvis denne ting, som jeg nævnte i begyndelsen, om at krisen i Mellemøsten er ved at

tage en forkert drejning, og der kan jeg ikke se, at nogen af kandidaterne har en politik, som ville kunne gøre en forskel! Ikke engang Kennedy! Det er en katastrofe.

Så derfor mener jeg, at det vigtigste ikke er alt dette, men det er kampagnen for Diane Sare til Senatet i New York og Jose Vega til Kongressen i Bronx. Og jeg vil opfordre alle vores seere lige nu til at se på Diane Sare og Jose Vegas kampagner, fordi de repræsenterer en reel forandring for USA's fremtid. Og hvis Sare kan blive stemt ind i Senatet, er senatoren fra New York en ekstremt vigtig position, som kan blive et samlingspunkt for alle fornuftige kræfter i USA, der ønsker en reel forandring til det bedre og en tilbagevenden til principperne for en tilbagevenden til den amerikanske revolution. Så jeg kan kun sige, at Diane Sare og Jose Vega er de to personer, der repræsenterer håbet for USA's fremtid.

SCHLANGER: Du kan finde ud af mere om Sare-kampagnen ved at gå ind på <https://www.sareforsenate.com/>. Jeg var så heldig at lave en times radiointerview med Diane Sare i Utah, og hun udfordrer virkelig den måde, folk tænker på.

Det bringer mig videre til det næste spørgsmål, som tilfældigvis kommer fra Utah, en af de faste lyttere. Og hun skriver: "Du sagde i sidste uge, at der skal ske en ændring i tankegangen, hvis vi skal forandre landet. Jeg har været oprørt over mediedækningen af det iranske angreb på Israel, som synes at være fokuseret på, hvem der kom bedst ud af det, hvem der vandt." Og hun sagde: "At behandle spørgsmål om krig og fred, som om det var en sportskonkurrence, synes at være et eksempel på, hvad du mente med behovet for en ændring i tankegangen. Kan du sige mere om, hvad du mener med den nødvendige forandring?"

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Det er et faktum, at medierne på begge sider af Atlanten, for i Europa, i Tyskland, er det det samme. De talte kun om den iranske aggression mod Israel og nævnte slet ikke det israelske angreb på konsulatet i Damaskus den 1.

april, og på den måde fordrejer man sandheden fuldstændigt. Og det er ligesom den "uprovokerede aggressionskrig mod Ukraine", den "uprovokerede krig fra Iran mod Israel". Alle disse ting har en historie, og hvis man udvander den, gør man virkelig sort til hvidt og hvidt til sort. Det måtte jeg bare sige.

Det, jeg mener med det fuldstændigt erkendelsesmæssige spring, er en ny måde at se tingene på: Hvis du ser på det nedefra og op, kan du sige: "Åh, den anden person har en grim næse midt i ansigtet, og den er ikke engang i midten, den er lidt til siden; og den er skæv, og dine øjne er grimme, og dit hoved er ulækkert": Hvis man behandler et land på den måde, og jeg bruger det som en metafor, kan man starte Tredje Verdenskrig med hvem som helst. Du kan starte Tredje Verdenskrig med din nabo, med din familie, eller du kan gå til sagen og sige: "Okay, jeg kan se, at du har prøvet, og at der er et potentiale, og hvorfor gør du det ikke på den måde?" Og så giver du personen en idé, og personen samler den op og vokser på den og laver noget smukt, og lige pludselig udfolder der sig en kreativ gnist, som ikke var der før. Når man omgås hinanden på denne måde, opbygger man venskab, man opbygger et voksende forhold, man udvider den diplomatiske glæde mellem landene: Det er det, jeg mener. Hvis man går ud fra den idé, at mennesket er godt af natur, så er det andet land naturligvis også godt af natur, med andre ord, man behandler borgerne i andre lande, ikke som fjender, men man behandler dem som mulige venner, og man gør alt for, at de bliver venner. Og så vil de blive venner!

Jeg har været så heldig at rejse i mit liv, ikke enormt meget, men mere end de fleste mennesker: Jeg har rejst – jeg har ikke talt det præcist, men nok i mindst 50 lande, og jeg kender nogle af dem ret indgående. Hvilken erfaring har jeg så fået ud af det? At det er en absolut glæde at opdage en anden kultur. Man opdager noget, som beriger én, fordi det ikke er i ens egen tradition, for det er derfor, Skaberen har skabt så mange nationer. (Jeg siger det i denne form.) Hvis du opdager

skønheden i anden poesi, fra andre traditioner, fra andre filosofier, fra andre tænkemåder, bliver du rigere. Hvis du opdager maleriet, kunsten, og du finder ud af, at de fleste mennesker rundt om i verden, helt almindelige mennesker, er glade for at finde en udlænding, der kan vise dem ting, selv hvis de ikke kan sproget, og forklare dem ting, så er de venner.

Og hvis du er et land, så tror jeg ikke på det dumme ordsprog fra den onde fyr Churchill om, at "lande har ingen venner, de har kun interesser". Det er en hel masse B.S. (jeg er nødt til at passe på mit sprog). Det er bare ikke sandt! Man kan have venskab mellem lande, og jeg tror, at de afrikanske lande med det samme vil fortælle dig, at de er venner med Kina, at mange af dem er venner med Rusland – fordi de fik støtte i ekstremt vanskelige situationer i deres egen historie, og de er taknemmelige.

Så jeg tror bare, at det, vi er nødt til at gøre – jeg mener, enten går vi ind i Tredje Verdenskrig, og vi er virkelig på det punkt, hvor det kan ske lettere end, jeg vil ikke engang tænke på det. Så før en sådan fare, må vi tage springet og sige, "vi er den eneste menneskehed", for kun hvis vi tænker på den måde, vil vi overleve! Så lad os tænke på den ene menneskehed først, og så gå til alle andre spørgsmål fra det perspektiv, og så kan vi finde en løsning på dem alle.

Jeg tror, at hele idéen om flere våben og mere sofistikerede våben og så videre, jeg mener, bare tænk på alt det økonomiske potentiale, der går til spilde i militær produktion, og hvor meget vi kunne forvandle verden til en have, hvis vi ville omstille disse industrier, bruge deres forsknings- og udviklingsmuligheder, omdanne dem til civil produktion til sundhedspleje, til uddannelse, til at gøre livet smukt for alle mennesker på denne planet, og det ville være ret nemt. Selv de mennesker, der tror, at de ville miste al denne profit, ville nok i sidste ende være glade for ikke at blive husket som monstre, men at de tog det vigtige skridt at ændre

et system, da det tydeligvis havde overlevet sig selv.

SCHLANGER: Helga, jeg vil også sige, at folk kan gå ind på Schiller Instituttets hjemmeside og downloade dine Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som i bund og grund er det, du lige har beskrevet! Det er en meget nyttig dialog, du har med alle seerne om dette spørgsmål, om at paradigmeskiftet kræver en forandring hos hver enkelt af os.

Lad mig slutte af med dette spørgsmål fra Bernie, som spørger, om du kan nævne Palæstinas ansøgning om fuldt medlemskab af FN. USA forhindrer dette med sit veto. Dine kommentarer til det. Og han spørger også, hvad med muligheden for at bringe Palæstina ind i BRIKS-alliancen?

ZEPP-LAROUCHE: Tja, jeg tror faktisk, at der i morgen i FN's Sikkerhedsråd er en diskussion om Palæstinas ansøgning som stat. Og jeg kan kun håbe, at afstemningen vil være overvældende positiv. Jeg kan kun håbe, at den amerikanske repræsentant pludselig får et genialt indfald og i det mindste undlader at stemme. For hvis USA fortsætter med at blokere for det, er verdensopinionen allerede ved at vende sig mod dem, der ikke arbejder for at stoppe det, der foregår i Gaza, som er en af de værste grusomheder i menneskehedens historie nogensinde. Jeg tror, at USA og de lande, der tager USA's parti i denne sag, vil blive isoleret, og mindet om det vil være der i generationer og århundreder fremover. Så dette er en plet, som intet land har råd til, ikke engang USA.

Jeg kan kun sige: Gå tilbage til det, vi diskuterede i begyndelsen: Tag vores Oaseplan-video på en time og oversigtsartiklen om konferencen, organiser for den og skab et miljø, hvor folk forstår, at det at anerkende Palæstina som stat er det bedste, man kan gøre, i kombination med at sætte Oaseplanen på dagsordenen. Og selvfølgelig, at Palæstina til sidst slutter sig til BRIKS? Absolut, hvis vi ikke kan finde en mere generel løsning, som naturligvis vil være, at alle

slutter sig til BRIKS, så mener jeg, at det skal ske.

SCHLANGER: Jeg synes, det er et godt forslag, Helga: Lad os få dem alle med i BRIKS og slippe af med disse institutioner, der er blevet oprettet for at opnå geopolitiske gevinster.

Så Helga, tak fordi du var med os i denne uge, og jeg går ud fra, at vi får endnu en meget travl uge, og vi mødes igen næste onsdag som sædvanlig.

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Og vær aktiv i mellemtiden.

Resumé af Panel 2 på Schiller Institutts konference om Oase-Planen Det videnskabelige og tekniske grundlag for en løsning

Konferencens andet panel, "Det fysiske fundament for den økonomiske udvikling i Sydvestasien", viste tydeligt, hvordan en varig fred kunne opnås gennem anvendelse af den mest avancerede teknologi og ingeniørmetoder til at gøre ørkenerne i Sydvestasien grønne. Stephan Ossenkopp, Schiller Instituttet, Tyskland, var ordstyrer.

Hovedtaleren var Schiller Institutts videnskabelige rådgiver Jason Ross, som indledte med et citat fra Albert Einstein: "Det evige mysterium i verden er dens begribelighed..." Han udviklede tre grundlæggende begreber, som var med til at sætte

scenen for det, der udviklede sig til en medrivende paneldialog:

1) Mennesket, der er udstyret med evnen til at skabe, er grundlæggende godt. Og gennem menneskelig kreativitet har det magten til at forbedre naturen gennem videnskabelige opdagelser og udvikling af nye teknologier. Han citerede Lyndon LaRouches artikel fra 1995 "[[What Is God, that Man Is in His Image]]" [https://archive.schillerinstitute.com/fid_91-96/951_lar_what_is_god.html], hvor LaRouche siger: "Hver person er givet det intellektuelle potentiale, som intet dyr besidder, magten til ikke blot at forestille sig naturtilstande, som aldrig før har eksisteret i universet, men, med visse begrænsninger, til effektivt at tillempe disse ideer i universet som helhed."

2) Den "grønne" miljøideologi er grundlæggende ond, fordi den hævder, at alt, hvad mennesket gør for at forandre naturen, i sig selv er dårligt.

3)

[[Oase-Planen]] [<https://laroucheorganization.com/larouche-plan-southwest-asia>], som grundlag for fred gennem økonomisk udvikling, er begrebsmæssigt forankret i den Westfalske Fred fra 1648, som bragte den blodige Trediveårskrig i Europa til en afslutning. Denne traktat blev udformet for at skabe en varig fred ved at fremme "den andens fordel" og give afkald på al hævn. Ross, som brugte mange illustrationer i sin tale, viste et kort over, hvordan grænsestridigheder i Europa i det 17. århundrede var langt mere komplicerede end i Palæstina og Israel i dag.

De andre eksperter i panelet var Dr. Pierre Berthelot, associeret forsker ved IPSE, direktør for tidsskriftet *Orients Stratégiques* og medlem af Académie de l'Eau i Frankrig; William DeOreo, hydrolog, præsident for AquaCraft og fortaler for nuklear afsaltning med base i Colorado i USA; og Dr.

Kelvin Kemm, atomfysiker og tidligere formand for South African Nuclear Energy Corporation. Deres efterfølgende præsentationer afspejlede alle en optimisme med hensyn til, at problemerne i denne region kunne løses med videnskabens universelle sprog og kraft. Som Dr. Kemm sagde: "Gennem mange århundreder, hvis der er et emne, der har hævet sig over politiske konflikter, så har det været videnskab."

Af særlig interesse var en diskussion om de avancerede atomreaktordesigns, der nu kommer online – små modulære reaktorer (SMR) og thoriumbaserede smeltesaltreaktorer – med den nødvendige energiproducerende kapacitet, omkostningseffektivitet og fleksibilitet til effektivt at afsalte havvand.

William DeOreo drøftede de spændende potentialer i storstilet afsaltning af vand til at løse den ekstreme vandmangel i regionen, forudsat at der er rigelige mængder energi til rådighed – en oplagt mulighed med atomkraft. Han fortalte om sit eget arbejde i Jordan, som involverede konstruktioner til at afsalte havvand fra Aqaba-bugten og bringe det nordpå. Han sagde, at han var frustreret over dem, der ville have ham til at lave designs til vandforsyningsløsninger, som kun ville være tilpasset en befolkning med vandmangel. Han svarede: "Nej, nej, nej! Det, vi virkelig er nødt til at gøre, er at øge forsyningen, og give Jordan det vand de har brug for, for at have et avanceret samfund."

Samtlige deltagere var enige om, at alle disse problemer ikke må få lov til at være kimen til igangværende og fremtidige konflikter. Arrangementet sluttede med en ærlig diskussion om: "Hvor går vi hen herfra? Hvordan får vi gennemført disse ideer?"

Ross tog dette op, og bemærkede hvor mange mennesker der er rundt om i verden, som kræver våbenhvile, humanitær hjælp og bestræbelser på at finde grundlæggende løsninger. Et afgørende mål for succes vil være at få flere af disse mennesker til at

begynde at kræve: "Vi behøver Oase-planen! Hvorfor kæmper vi? Dette burde være områdets fremtid!" Ved at bringe denne diskussion stadig mere ind i den offentlige debat, ved at tilføje denne form for fremtidsorientering, kan det politiske terræn ændres drastisk og gøre ellers umulige beslutninger mulige.

Indtrængende opfordring til fred gennem udvikling Video Sammendrag (1 time 23 min,) af Schiller Instituttets konference om Oase planen

Som optakt til FN's Sikkerhedsråds debat om Mellemosten og det palæstinensiske spørgsmål den 18. april, kan du udforske "Oase-planen". Dette initiativ foreslår fred gennem økonomisk udvikling, herunder infrastrukturprojekter, der skal forvandle regionen fra konflikt og krig til et knudepunkt for forbindelser med økonomisk levedygtighed for fremtidige generationer.

Afskrift af panel 1: 'Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien'

Den 14. april 2024 (EIRNS) – Her er paneldeltagernes indledende bemærkninger til Panel 1 på Schiller Instituttets online-konference om "Oasis-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien", efterfulgt af en timelang åben diskussion med spørgsmål og svar. Hovedafsnittet, som inkluderede ordstyrer Dennis Speeds introduktion, med et videoklip af Lyndon LaRouches tale den 2. juni 2002 til Zayed Center i Abu Dhabi, og hovedtalen af Helga Zepp-LaRouche, kan ses andetsteds.

DENNIS SPEED: Goddag og velkommen til dagens møde i det internationale Schiller Institut, "Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina, og for hele Sydvestasien." ...

[Den første taler var Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident. Et afskrift af hendes tale findes i et andet indlæg.]

SPEED: Mange tak, Helga. Vi er nu bærede over tilstedeværelsen af, og vil gerne byde velkommen til vores næste taler, Hans Excellence Prof. Dr. Manuel Hassassian, palæstinensisk ambassadør i Danmark.

PROF. DR. MANUEL HASSASSIAN: Goddag, og tak for invitationen. Jeg er privilegeret over at sidde i dette panel med fornemme gæster. Dette er et internationalt panel, hvor globale budskaber bør adresseres til verden; især med Schiller

Instituttets Oase-plan, der har stor resonans i forhold til økonomisk udvikling globalt. Men før vi taler lidt om Oase-planen, vil jeg gerne fremhæve højdepunktet i denne langvarige konflikt, der har stået på i de sidste 75 år mellem palæstinensere og israelere.

Vi, palæstinenserne, er blevet erobret mange gange i historien. Den seneste var det britiske mandat, som på et gyldent fad gennem Balfour-erklæringen blev givet til Israel efter krigen i 1948, da Israel erklærede sin uafhængighed, og i 1967 fortsatte de deres aggression ved at besætte Vestbredden, Gaza og Østjerusalem. Siden da har denne langvarige konflikt stået på, baseret på det vi kalder etnisk udrensning; baseret på den koloniale bosætterbevægelse, hvor zionisterne med deres projekt om at skabe et hjemland på bekostning af fordrivelsen af det palæstinensiske folk blev en realitet på landjorden indtil 1967, hvor de har fortsat deres zionistiske projekt med at besætte hele det historiske Palæstina.

Siden da har mange FN-resolutioner, erklæringer og hvad ved jeg, internationale resolutioner; de internationale resolutioner har været utallige, men de er blevet trodset af denne besættelse og af denne koloniale bosætterbevægelse, der utvetydigt er blevet støttet af USA, for slet ikke at tale om af de europæiske lande. Vi palæstinensere har betalt prisen for det, der kaldes Holocaust; hvad der kaldes den jødiske fordrivelse fra Europa. Vi har betalt prisen ved at blive fordrevet fra vores lande, blive rykket op med rode og leve under besættelse i de sidste mange årtier nu.

Jeg ønsker ikke at gå i dybden med historien om denne konflikt, men at fremhæve, hvad der foregår omkring os i dag. I dag har Israel erklæret krig mod hele det palæstinensiske folk med det formål at udrydde dem, med det formål at tvangsdiaporisere dem igen, med det formål at kontrollere Palæstinas geografi og afskaffe det palæstinensiske demokrati. Det, vi er vidne til i dag, er en krig med etnisk udrensning;

et folkemord, et mord, en nedslagtning. Vi kan ikke engang finde flere ord eller flere begreber til at beskrive, hvad der foregår i Gaza i dag. Israel har licens til at dræbe, desværre med støtte og medvirken fra USA. For de våben, som Israel har brugt i de sidste seks årtier, har været amerikanske, såvel som britiske og europæiske. Men i dag betragter vi amerikanerne som medskyldige i denne krigsforbrydelse mod menneskeheden og mod det uskyldige palæstinensiske folk. Tusinder og atter tusinder af børn er blevet slagtet og massakreret med koldt blod.

Hvad kan vi sige om en regering, der praler af sit demokrati, og som støttes af den demokratiske feber, der angiveligt er demokratiets bastion i Mellemøsten? Hvad de sidste seks årtier grundlæggende har bevist for os, er, at Israel ikke er et demokrati; Israel er et teokrati; Israel er en bosætterkolonialist; Israel har taget palæstinenserne land; Israel bygger flere bosættelser; Israel skaber nye angreb på jorden; Israel ønsker at slippe af med det palæstinensiske folk. Undskyldningen fra den 7. oktober har tydeligt vist Israels intentioner. Det forfølger ikke kun Hamas, men ødelægger infrastrukturen i Gaza, ødelægger det palæstinensiske folk i Gaza, i Østjerusalem; for slet ikke at tale om Vestbredden.

Det stigende pres og konflikterne og drabene på Vestbredden bliver tydeligere end nogensinde. Hver dag bliver folk dræbt, der er så mange palæstinensere i fængsel. Hele tiden forfølgelse på Vestbredden. Bosættere har grebet til våben mod uskyldige palæstinensere. Hæren støtter bosætterne i deres angreb og mord på palæstinenserne. Vestens revolvermentalitet bliver flittigt udført af bosætterne i dag i de besatte områder på Vestbredden. Og jeg kan ikke blive ved med at beskrive de grusomme forbrydelser, som Israel begår med sine afskyelige hensigter om at udrydde det palæstinensiske folk.

Dette er et land, som på et tidspunkt fik os til at tro, at der ville være mulighed for en to-statsløsning. Da vi

besluttede at indgå vores historiske kompromis i 1988 ved at anerkende staten Israel og acceptere to-statsløsningen, troede vi, at det vigtigste ved to-statsløsningen var Oslo-aftalerne, som til vores store skuffelse har legitimeret besættelsen, firedoblet bosættelserne i de besatte områder og skabt grobund for en intensivering af konflikten og udrensning af israellerne for palæstinenserne.

Nu ser vi på situationen i dag. Det internationale samfund har ikke gjort noget for at stoppe dette blodbad og Israels krigsmaskines angreb på vores folk i Gaza og på Vestbredden, ud over mere sympati og empati, ud over fordømmelse, hvad enten det er direkte eller indirekte. Det vi er vidne til er, at disse vestlige regeringer har vist deres dobbeltmoral, har vist deres hykleri, har vist, at deres begreber om menneskerettigheder er hule, ved ikke at lægge nogen form for pres på Israel for at stoppe disse massakrer, for at stoppe dette folkemord. Vi har set, at amerikanerne på den ene side taler om humanitær bistand og åbning af grænser, men samtidig sender militære våben – tonsvis af bomber – til Israel for at bekæmpe palæstinenserne; angiveligt truer Hamas deres sikkerhed, mens de dræber uskyldige palæstinensere.

Så amerikanerne er lige så ansvarlige som israellerne i denne afskyelige krig, jeg vil sige hensynsløshed mod uskyldige mennesker. Og alligevel ser vi samtidig, at verden ser på de daglige grusomme forbrydelser begået af Israel uden at gøre noget.

Alle disse resolutioner fra Den Internationale Domstol, FN-resolutionerne, der fordømmer Israel, beder Israel om at trække sig tilbage, stoppe blodbadet og hvad ved jeg, har kun været ren og skær snak og intet konkret på stedet. Hver dag vågner vi op og ser mere ødelæggelse, flere drab på det palæstinensiske folk. Hvor skal vi hen herfra? Indtil videre har vi set, at Israel har fejlet; jeg siger, har fejlet på det skammeligste med at opfylde sine mål. Det kan ikke slippe af med Hamas; det kan ikke slippe af med 2 millioner

palæstinensere, som nu sulter ihjel i Gaza. Det kan ikke slippe af med den palæstinensiske stræben efter uafhængighed og selvbestemmelse. For virkeligheden har vist, at palæstinenserne aldrig vil knæle ned og aldrig vil acceptere bosættelserne, som de gjorde i 1948.

Så israelerne står i et dilemma: De kan ikke slippe af med palæstinenserne, og de kan ikke virkelig bringe sikkerhed til staten Israel. De kan ikke leve legitimt lykkeligt til deres dages ende i Mellemøsten uden at løse det palæstinensiske spørgsmål. Og uden at løse omdrejningspunktet for krisen i Mellemøsten – dvs. det palæstinensiske spørgsmål – vil der aldrig være sikkerhed og stabilitet i Mellemøsten.

Når jeg siger dette, fordi tiden er meget begrænset, og jeg ikke ønsker at fortsætte med at beskrive, men jeg vil gerne forudsige, hvad der kan gøres for at få grundlæggende to lande, der er naboer til hinanden, til at leve i fred. Jeg vil sige, at det palæstinensiske folk, selv under besættelsen, har praktiseret den højeste form for demokrati. Vi har haft demokratiske valg – lovgivende, præsidentvalg, kommunalvalg og hvad ved jeg. Vi har opbygget vores civilsamfund. Vi har skabt forbindelser mellem vores civilsamfund og vores regering, og vi har grundlæggende opbygget tale- og ytringsfrihed. Vi forsøger også at opbygge vores økonomiske system, selv om vi i bund og grund er totalt underdanige over for den israelske økonomi. Men vi formår stadig at se på mulighederne og ressourcerne for, hvordan vi kan skabe en bæredygtig økonomisk vækst. Selvfølgelig er manglen på grundvandsmagasiner, manglen på vand på Vestbredden, fordi bosætterne bruger det meste af det. Deres kontrol over grundvandsmagasinerne begrænser grundlæggende produktionen af vores landbrugsprodukter, og det skaber visse forhindringer for vores fremskridt og udvikling, hvad angår økonomi.

Men vi kan ikke rigtig udvikle os økonomisk, når vi er totalt underlagt den israelske besættelse og deres økonomi og kontrol over vores naturressourcer, for slet ikke at tale om vores

menneskelige ressourcer. Det er derfor, at når vi taler om fred, vil der aldrig blive fred uden en politisk løsning på denne konflikt. Der er ingen økonomisk løsning uden en politisk løsning på denne langvarige konflikt, der er blevet udkæmpet mellem to væsensforskellige samfund i de sidste otte årtier nu. Det er derfor, jeg er mere tilbøjelig til at tale om udsigterne til fred. Fred starter først som velgørenhed derhjemme. Først er vi nødt til at have vores forenede folk, sammen. Vi er nødt til at afslutte konflikten mellem Hamas og Fatah. Og vi er nødt til at have én regering, der styrer hele Palæstina; det er den palæstinensiske regering. Det er nummer et.

Nummer to, vi vil gerne se en afslutning på krigen i Gaza. Vi vil gerne have frigivet gidsler til gengæld. Vi vil gerne tilbage til forhandlingsbordet med konceptet om en to-statsløsning. Og for at gøre det, er vi grundlæggende nødt til at skabe de gunstige betingelser for at gennemføre det, jeg har sagt. Og for at gøre det, vil jeg lige komme ind på Oase-planen, som udførligt har belyst, hvordan vi kan opnå fred og velstand i regionen. Ja, jeg er enig i, at en politisk løsning kommer først; dernæst kommer Oase-planen, der skal redde og opretholde den økonomiske udvikling mellem de stridende parter og skabe fred og velstand for de nationer, der har været i konflikt, for at sikre freden. Den foreslåede Oase-plan er blevet taget alvorligt, tror jeg. Den har potentiale til at blive en succes i den palæstinensisk-israelske konflikt. Det er derfor, jeg accepterede at deltage i denne konference; ikke for at tale om konflikten, men for at tale om udsigterne til fred i denne sammenhæng. Jeg tror, at Oase-planen er en mulighed, som palæstinensere og israelere kan gribe for at skabe den slags fred, der vil have lang levetid og velstand, og som vil leve og sameksistere i mange år fremover. Mere kan jeg ikke sige i dag, for tiden tillader mig ikke at gå i dybden med denne konflikt og tale om de komplekse forhold, der kan betragtes som barrierer for at opnå fred og velstand i regionen. Tak for det.

SPEED: Mange tak. Som vores næste taler byder vi velkommen til Mounir Anastas, palæstinensisk ambassadør ved UNESCO; det er FN's organisation for uddannelse, videnskab og kultur. Velkommen.

MOUNIR ANASTAS (ikke korekturlæst *-red.*): Mange tak. Jeg tænkte, at jeg også kan tale på fransk; måske starter jeg på fransk, hvis det er muligt, og så fortsætter jeg på engelsk.

[via tolk] Jeg vil først takke Schiller Instituttet for at organisere denne begivenhed. Jeg vil især gerne takke Madame LaRouche for hendes meget omfattende tale, meget dybtgående. Der er visse ting, som hun bidrog med, som jeg fuldstændig deler og godkender. Jeg vil også gerne takke ambassadøren i Danmark; på den måde undgår jeg at gentage visse ting. Med hensyn til Oase-planen er jeg ikke ekspert i disse tekniske spørgsmål, men min interesse i denne plan er princippet og ånden og hensigten bag den, som er at få en ægte økonomisk og social udvikling. Vi kan opnå velstand og fred, ikke kun i Mellempøsten, men i hele Sydvestasien. For at vende tilbage til principperne i selve planen, vil jeg vende tilbage efterfølgende.

Dette projekt er direkte forbundet med spørgsmålet om vand. Jeg vil gerne tale om UNESCO's program om vand. UNESCO har forsøgt at gøre flere ting, som ikke kun er uddannelse, videnskab og kultur – som er en del af UNESCO's beføjelser – men også vandspørgsmålet. Jeg vil gerne sige et par ord om det. Måske vil jeg nu skifte til engelsk for at gøre det enklere for alle.

[Når jeg taler om vand og UNESCO, vil jeg gerne udtrykke én ting, fordi det altid står mellem linjerne. Som professor Hassassian nævnte, er det israelske regime et teokratisk regime. De forsøger at overbevise alle om, at konflikten mellem Israel og Palæstina er en religiøs konflikt, hvilket er helt forkert. Vores konflikt er ikke en religiøs konflikt; det er en politisk konflikt. Det er en juridisk konflikt, slet

ikke religiøs.

Med dette vil jeg nu vende mig mod spørgsmålet om vand i UNESCO. I UNESCO har vi et program, der hedder "Intergovernmental Hydrological Program", IHP. Det blev grundlagt i 1975, efter at hydrologien var gået i forfald fra 1965 til 1974. Så det mellemstatslige samarbejdsprogram er det eneste internationale og mellemstatslige samarbejdsprogram i FN-systemet. Det ligger hos UNESCO. Derudover har det et mellemstatsligt råd, der mødes hvert år. Formålet er samarbejde mellem medlemslandene inden for spørgsmålet om vandførende lag og alt muligt andet. Der er det, vi kalder World Water Forum; det kommende er det tiende World Water Forum; det finder sted på Bali i Indonesien i maj næste år. Så det betyder, at UNESCO også er ansvarlig for samarbejdet omkring vand, som er hovedprincippet i Oase-planen. Hvis vi relaterer spørgsmålet om vand til Israels igangværende folkedrabskrig mod Gaza, kan alle tydeligt se, at Israel bruger vand som et våben. Det er det, vi kalder at gøre vand til et våben. Det bør fordømmes af det internationale samfund. Desværre ser det internationale samfund passivt til i denne henseende, hvilket gør det medskyldigt. Det er blevet nævnt, at mange lande er medskyldige i denne konflikt, fordi de leverer våben ligesom USA; det er aktiv medskyldighed. Men der er også den passive medskyld fra dem, der ikke fordømmer og ikke lægger pres på Israel, besættelsesmagten, for at stoppe brugen af vand som våben i den igangværende konflikt.

Det vigtigste at huske på nu er, at UNESCO som en specialiseret organisation er ansvarlig for forskellige områder. Og alle UNESCO's kompetenceområder er blevet angrebet eller ødelagt, selv af den igangværende israelske aggression. Jeg nævnte, at UNESCO også er ansvarlig for journalisters sikkerhed og ytringsfrihed. Du ved, at antallet af journalister, der er blevet dræbt i Gaza, nu er oppe på omkring 133 journalister. Dette tal er omkring 10% af det samlede antal journalister i Gaza, hvilket er uden fortilfælde

i nogen konflikt i verden. Selv under Første og Anden Verdenskrig har ingen procentdel været så høj. Hvis man tager den nuværende konflikt mellem Rusland og Ukraine, overstiger antallet af dræbte journalister ikke 30. Når man ved, at der er tusindvis af journalister, betyder det, at procentdelen ikke engang når op på 1%. Så det betyder, at Israel går efter journalister. Vi har oplysninger om, at de angriber journalister ved hjælp af kunstig intelligens. De går ikke kun efter journalister, men de går også efter mediecentre. Hvorfor lige journalister og mediecentre? Fordi de ikke ønsker internationale vidner; de ønsker ikke at vise verden, hvad de begår af forbrydelser mod menneskeheden; dette er forbrydelser mod menneskeheden.

Så jeg vil give dig et andet eksempel med den igangværende konflikt. For eksempel når et europæisk land ændrer sin holdning eller sit sprog i forhold til den igangværende konflikt. Kan du huske, hvad fru Zepp-LaRouche nævnte om, at verden i begyndelsen havde så meget sympati med Israel efter den 7. oktober? Dag for dag, uge for uge, begyndte de at ændre holdning, mens de så de israelske grusomheder i Gaza. Så den israelske hær går efter ethvert vidne. Det er derfor, World Central Kitchen blev angrebet. For kulturcentrenes vedkommende gik de også efter det franske kulturcenter. Vi kan sandsynligvis forklare det, fordi det blev ramt en dag efter en erklæring fra præsident Macron, som fortalte Israel, at de overdrev. Den næste dag blev det franske kulturcenter ramt; fuldstændig ødelagt, og Agence France-Presses kontorer blev ramt i bygningen. De ødelagde ikke bygningen, kun Agence France-Presses kontorer. Så journalister og mediecentre er mål.

Nu er det kulturcentre, der er målet. I øjeblikket taler jeg om de strukturer, der ligger inden for UNESCO's kompetenceområder. Så nu vender vi tilbage til et af UNESCO's hovedområder, som er uddannelse og skoler. Mere end 204 skoler er blevet fuldstændig ødelagt eller næsten ødelagt.

Universiteter; seks universiteter er blevet fuldstændig ødelagt, og samtlige er blevet delvist ødelagt. Verdensarven og de nationale kulturarvssteder blev også ødelagt. Vi taler om noget i retning af mere end 250, nogle kilder nævner 300. Uanset hvad det er, er det helt utroligt og uden fortilfælde. Det viser den israelske hensigt om at udrydde ikke bare det palæstinensiske folk, men også den palæstinensiske historie og den palæstinensiske hukommelse gennem disse ødelæggelser.

Når jeg taler om verdensarvssteder, omfatter det også moskeer og kirker. En af de ældste kirker i verden, San Porphyrius, er blevet angrebet og fuldstændig ødelagt. Den store Omari-moské i Gaza er også blevet fuldstændig ødelagt, vel vidende at denne moské tidligere var en byzantinsk kirke, og før det var det et romersk tempel. Hvilket betyder, at den er en del af menneskehedens arv; den er ikke kun for palæstinensere. Mange andre steder; al-Basha-paladset, som også er et historisk sted, hvor Napoleon tilbragte tre nætter, og Sibat[ph] og så videre. Det gamle fort i Gaza, Anthedon, er også blevet ødelagt. Listen er for lang; jeg vil ikke nævne alt, hvad der er blevet ødelagt. Teatrene og biograferne og museerne og musikstudierne osv.

Ud over alt dette er der de mennesker, der driver disse strukturer. Det er ikke dem, vi taler om. Vi taler om 33.400 dræbte, men 17.000 var børn, blev det nævnt. Alle nævner børn og kvinder, men ingen nævner studerende og lærere og universitetsprofessorer og dekaner og musikere og kunstnere. For eksempel blev professor Tayeh, som var UNESCO-formand i Gaza, dræbt i sit hus sammen med sin familie. Alt dette viser, at Israel har til hensigt at udrydde befolkningens hukommelse og historie; ikke kun befolkningens. Det er det vigtigste at holde sig for øje.

Hvis vi forsøger at undersøge, hvad der kan gøres, er det desværre den store udfordring. Efter denne enorme ødelæggelse af alt det, jeg nævnte – skoler, universiteter, verdensarvssteder, kulturcentre og så videre. Genopbygningen;

og her kan vi vende tilbage til oase-planen. Ikke til selve planen, ikke til selve projektet, men til principperne bag dette projekt, som er økonomisk udvikling, der kan føre til fred og velstand. Men professor Hassassian nævnte noget; der er nogle forudsætninger for at anvende dette. Forudsætningen er først og fremmest politisk. Alle insisterer på tostatsløsningen, men i mellemtiden er dem, der nævner det regelmæssigt – som europæiske lande – Tyskland og Frankrig går ind for tostatsløsningen. Men i mellemtiden anerkender de ikke de to stater; de anerkender kun én stat frem for to. Så måske skulle vi starte med denne anerkendelse af de to stater. Så ville alt være muligt, jeg tror, det er forudsætning nummer et.

Nummer to, og det er relateret til nummer et, er lige rettigheder for alle. Det er også en forudsætning. Og nummer tre, at ingen er hævet over international lov. Desværre er Israel indtil videre hævet over alle love og international lov. Så for at kunne gennemføre en så stor plan som Oasis-planen, burde de europæiske lande og det internationale samfund måske starte med at anerkende den palæstinensiske stat, og dernæst lægge alvorligt pres på Israel for at få dem til at stoppe deres regelmæssige aggressioner, som professor Hassassian har nævnt, ikke kun i Gaza, men også på Vestbredden.

Jeg tror, at jeg med dette kan afslutte, og jeg tror, at det vil genoptage hele problemet. Der er ingen næste skridt uden en anerkendelse af staten Palæstina. Det er en forudsætning på nuværende tidspunkt; ellers vil vi vende tilbage til den status quo, der har været gældende siden Oslo-aftalerne for næsten 30 år siden. Det er derfor, jeg mener, at vi bør ændre paradigmet fuldstændigt, og vi bør starte med at anerkende staten Palæstina. Derefter vil alt være muligt, og implementeringen af Oase-planen vil være mulig. Mange tak skal I have.

Følgende dialog fandt sted midt i panel 1:

En af vores tidligere talere, Dr. Manuel Hassassian, er nødt til at gå, og fru Zepp-LaRouche vil gerne kort tale til ham, før vi fortsætter med vores præsentationer.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil faktisk gerne takke begge Palæstinas ambassadører for at dele deres dybtføjte erfaringer med os, som jeg tror, verden har brug for at kende. Jeg vil bare gerne understrege, at I nævnte behovet for først at finde en politisk løsning, og det er præcis, hvad Oase-planen forsøger at gøre på et andet niveau: Fordi alle debatterne i FN og andre fora, som krævede en politisk løsning først, ikke opnåede det, der var hensigten. Og det er vores opfattelse, at vi er nødt til at have en absolut, ufravigelig forpligtelse til en økonomisk udviklingsplan som forudsætning for at flytte den politiske situation.

Da Oslo-aftalen blev underskrevet, sagde Lyndon LaRouche, min mand, eftertrykkeligt, at den eneste måde, det kunne lykkes på, var at sætte skovle i jorden, straks at starte gravemaskiner, så folk på jorden kunne se, at der var en forbedring af deres umiddelbare livssituation, og det blev ikke gjort, for på det tidspunkt nægtede Verdensbanken den form for kredit, der ville have været nødvendig, og som vi alle ved, lykkedes Oslo-aftalen ikke.

Så eftersom hele formålet med denne konference er at sammensætte, især når vi hører de andre talere og det andet panel, ønsker vi at sammensætte en meget konkret slags buket af økonomiske blomster – I ved, blomster fra udviklingsprojekter. Og så tage resultatet af denne konference med til alle verdens regeringer og andre institutioner for at forsøge at få den slags støtte. For jeg tror personligt, at den eneste måde, hvorpå vi kan gennemføre dette, er, hvis vi får en hastekonference, en omfattende Mellemost-konference, som det for eksempel blev nævnt tidligt af Kina. Så vidt jeg ved, har de desværre ikke konkretiseret det særlig meget

siden. Men det er stadig tanken, at man må have en omfattende Mellemøst-konference, og jeg tror, at traditionen fra den Westfalske Fred er den mest passende præcedens; og så diskutere, hvad der ville være visionen for hele regionen.

For jeg tror, man er nødt til at bryde den onde cirkel af vold og fortvivlelse. Og hvis man har en vision om, hvordan Sydvestasien vil se ud om 20, 50, ja 100 år, som et fuldt udviklet, moderne område med grønne skove og landbrugsmarker, hvor der nu er ørken; nye byer, integreret infrastruktur, og så har en vision om, at alle unge mennesker skal blive forskere, ingeniører, lærere, landmænd, at de kan se en grund til, at det giver mening at studere, stifte familie, gøre karriere og leve et normalt liv, så mener jeg, at det næsten er en forudsætning for, at dette projekt kan lykkes, at man indgyder de unge mennesker den følelse af håb.

Så jeg tror, at visionen om økonomisk forbedring er en absolut vigtig ingrediens for at få fred og finde en politisk løsning. Jeg vil gerne takke jer mange gange for jeres deltagelse, og jeg håber, at I vil hjælpe os med at fortsætte organiseringen af dette projekt, også efter denne konference.

AMBASSADØR HASSASSIAN: Må jeg komme med et enkelt bidrag, før jeg går, bare som reaktion på fru LaRouches velformulerede præsentation og ideer:

Mange tak for din bekymring for vores konflikt, for som du ved, ligger omdrejningspunktet for ustabilitet i Mellemøsten i løsningen af det palæstinensiske problem.

Jeg kan udmærket forstå den økonomiske udvikling, hvordan den kan være katytisk i sin effekt på enhver forhandlingsproces mellem to lande, der er legitime, gensidigt respekterer hinanden og forsøger at finde en troværdig løsning for at opretholde fred, og at fredens levetid er baseret på økonomisk integration og udvikling. Det må ikke undervurderes. Men vi kan ikke tale om økonomisk udvikling med to forhandlere, hvor

den ene er "overhunden", og den anden er "underhunden". Så vi kan ikke have forhandlinger mellem besætter og besat og tale om økonomisk udvikling. Økonomisk udvikling kan være en katalysator for at forbedre igangværende forhandlinger, der er baseret på gensidig anerkendelse og respekt. Men når der ikke er nogen værdig respekt mellem to stridende parter, så vil resultatet være en dystre fiasko.

Og selvfølgelig vil jeg gerne tilføje en enkel sætning, som jeg altid gør: Der vil aldrig være en militær løsning på vores konflikt. Israel har vundet så mange krige, men kunne ikke bringe fred og sikkerhed, hverken til Israel eller til Mellemøsten. Så jeg mener, at den eneste udvej er forhandlinger, gensidig respekt, inklusivitet, rummelighed, og ikke eksklusivitet, og ideen om at acceptere hinanden på lige fod er den eneste vej frem mod fred og sikkerhed.

Mange tak for invitationen. Igen vil jeg gerne slutte af med nogle positive bemærkninger om, at krig aldrig vil bringe fred. Fred vil bringe stabilitet og økonomisk velstand.

Jeg takker jer mange gange.

AMBASSADØR ANASTAS: Også mange tak. Tak, frue.

SPEED: Vi vil nu høre fra Hendes Excellence, Beryl Rose Sisulu, Sydafrikas ambassadør i Mexico.

BERYL ROSE SISULU (ikke korekturlæst *-red.*): Ærede delegerede, ærede gæster, når vi samles her i dag til den internationale konference arrangeret af Schiller Instituttet, er jeg beæret over at tale til jer på vegne af Den Sydafrikanske Republik. Denne lejlighed, som falder sammen med vigtige milepæle i vores nations historie, får os til at reflektere over den rejse, vi har tilbagelagt, de udfordringer, vi har overvundet, og den vej, vi ser for os i fremtiden.

For 30 år siden, den 27. april 1994, fejrede Sydafrika en betydningsfuld begivenhed – det første demokratiske valg. Dette afgørende øjeblik markerede kulminationen på en lang og hård kamp mod apartheid – en kamp, der var drevet af vores folks urokkelige engagement i retfærdighed, lighed og frihed. Mens vi fejrer tre årtier med demokrati, er det afgørende, at vi videregiver fortidens erfaringer til den yngre generation og inspirerer dem til at værne om vores hårdt tilkæmpede frihed og være på vagt over for enhver trussel mod vores demokratiske værdier.

Temaet for denne konference, “Udvikling som den nødvendige ramme for fred”, vækker dyb genklang i Sydafrikas rejse. Vores erfaring understreger den iboende forbindelse mellem udvikling og fred, idet vi anerkender, at bæredygtig fred kun kan blomstre i samfund, hvor udvikling næres og inklusiv vækst fremmes. Og når vi reflekterer over Nelson Mandelas ord, bliver vi mindet om de grundlæggende forhåbninger, som deles af hele menneskeheden: ønsket om sikkerhed, levebrød, sundhed og uddannelse. Det påhviler os, som globale borgere, at arbejde utrætteligt på at realisere disse forhåbninger for alle.

Når vi fejrer 30-årsdagen for de diplomatiske forbindelser mellem Mexico og Sydafrika, anerkender vi de fælles værdier og gensidige forpligtelser, der ligger til grund for vores partnerskab. Fra at fremme demokratiske principper til at fremme FN's mål for bæredygtig udvikling (SDG'er) er vores samarbejde indbegrebet af den ånd af solidaritet og samarbejde, der er afgørende for at tackle de presserende udfordringer i vores tid. De robuste handelsrelationer mellem vores nationer understreger det enorme potentiale for yderligere samarbejde og økonomisk synergi, der baner vejen for fælles velstand og gensidig fordel.

Mens vi navigerer i den komplekse verden af i dag, der er præget af konflikter og kriser, bliver vi mindet om nødvendigheden af at forene os i jagten på fred. Fra Gaza til

Ukraine og videre, jagten på fred kender ingen grænser og kræver kollektiv handling, der er forankret i dialog, empati og forståelse. Det påhviler os at kæmpe for fredens sag, at advokere for diplomati frem for uenighed og at bygge broer af samarbejde, der overskrider ideologiske skel.

Lad os genbekræfte vores engagement i de ædle idealer om fred, udvikling og global harmoni. Lad os lade os inspirere af vores forfædres modstandsdygtighed og de kommende generationers forhåbninger. Lad os sammen skabe en bedre verden – en verden, hvor retfærdighed hersker, velstand flourerer, og fred hersker. I forlængelse af vores diskussion om den uomgængelige sammenhæng mellem udvikling og fred vil jeg nu dykke dybere ned i betydningen af fred i Sydafrika – en nation, der har gennemgået en tumultarisk vej mod demokrati og inklusivitet.

Nelson Mandelas ord vækker dyb genklang i vores forståelse af fred og udvikling. Han sagde, at sand udvikling afhænger af uddannelse – en holdning, der genfindes hos ledere verden over. Uddannelse styrker ikke kun den enkelte, men kultiverer også den kritiske tænkning, empati og sociale samhørighed, der er afgørende for at skabe fredelige samfund. Desuden understreger Mandelas påstand om, at rigtige ledere skal være villige til at ofre sig for deres folks frihed, det dybe engagement, der kræves for at skabe en vej mod fred og udvikling.

I den sydafrikanske kontekst er fred af afgørende betydning af flere tvingende grunde, som hver især er tæt forbundet med vores nations historiske arv og nutidige forhåbninger:

For det første understreger vores tumultariske fortid, præget af apartheid og vores voldelige kamp for frigørelse, fredens centrale betydning i vores rejse mod demokrati og udvikling. De fredelige forhandlinger, som Mandela og andre visionære ledere stod i spidsen for, er et eksempel på den transformerende kraft, som dialog og forsoning har, når det gælder om at overvinde indgroede splittelser og fremme

national enhed.

For det andet fungerer fred som grundlaget for social samhørighed og enhed i vores kulturelt mangfoldige nation. Ved at omfavne vores forskelligheder og hylde vores fælles menneskelighed skaber vi en fælles identitet, der er forankret i gensidig respekt og forståelse.

For det tredje er fred uundværlig for at skabe økonomisk velstand. Et fredeligt miljø tiltrækker investeringer, stimulerer økonomisk vækst og skaber muligheder for, at alle borgere kan trives. Ved at investere i uddannelse, infrastruktur og innovation lægger vi fundamentet for bæredygtig udvikling og fælles velstand.

For det fjerde spiller fred en central rolle i udformningen af vores internationale relationer og fremme af regional, kontinental og global stabilitet. Et fredeligt Sydafrika tjener som et fyrtårn af håb og inspiration for det afrikanske kontinent og fremmer samarbejde og dialog mellem nationer.

For det femte fremmer fred heling og genopretning af traumer, så enkeltpersoner og samfund kan konfrontere arven fra vores fortid og omfavne en fremtid, der er defineret af forsoning og tilgivelse.

Fred er afgørende for at beskytte vores samfund mod vold og kriminalitet og sikre, at alle borgere kan leve i tryghed og sikkerhed, og lad mig gøre det klart, at fred i Sydafrika ikke blot er fraværet af konflikt; det er hjørnesteinen i vores kollektive forhåbninger om fremskridt, velstand og social retfærdighed.

Ærede delegerede, Sydafrika har gjort betydelige fremskridt i forbedringen af borgernes velfærd siden overgangen til demokrati i midten af 1990'erne. Men det er bydende nødvendigt at anerkende de vedvarende udfordringer, der hindrer vores fremskridt. Den procentdel af befolkningen, der lever under fattigdomsgrænsen for det øvre mellemindkomstland, har vist

bekymrende tendenser og er steget fra 56% i 2010 til anslået 62,7% i 2023.

Disse tendenser forværres af strukturelle udfordringer og svag vækst, som yderligere forværres af konsekvenserne af COVID-19-pandemien. Stigende arbejdsløshedsprocenter, især blandt unge, udgør en alvorlig begrænsning for husholdningernes velfærd og økonomiske velstand. (Den officielle arbejdsløshedsprocent i fjerde kvartal af 2023 var 32,1%).

Høj ulighed fastholder en cyklus af eksklusion ved at begrænse potentialet for inklusiv vækst, der kommer alle borgere til gode. Denne cyklus opretholdes af en arv af eksklusion og den økonomiske væksts natur, som ikke prioriterer de fattiges behov og ikke skaber nok jobmuligheder. Desuden forværrer uligheden i velstand situationen, og den lave mobilitet mellem generationerne betyder, at ulighederne fortsætter på tværs af generationerne med minimale ændringer over tid.

På trods af disse udfordringer står Sydafrika fast på sit engagement i fred og udvikling, både inden for landets grænser og på hele det afrikanske kontinent. I overensstemmelse med den visionære Agenda 2063 fra Den Afrikanske Union (AU): The Africa We Want, er vores nation styret af principper, der prioriterer inklusiv vækst, sammenhold, god regeringsførelse, fred, sikkerhed og bevarelse af kulturarven. Ved at opretholde disse principper lægger vi fundamentet for en fremtid, der er defineret af fred, velstand og kollektiv velfærd.

Desuden anerkender Sydafrika betydningen af initiativer som Oase-planen, der har til formål at imødegå den globale opvarmning ved at genoprette og forbedre jordkvaliteten. Dette projekt, som er en fortsættelse af Emission Zero Global Initiative, forestiller sig skabelsen af en permanent regnskov i det nordlige Afrika, hvor nogle af de mest tørre områder i verden ligger. Gennem deltagelse i initiativer som Oase-planen kan Sydafrika bidrage til regional klimastabilitet og biodiversitet, hvilket er i overensstemmelse med vores

forpligtelse til bæredygtig udvikling og miljøbeskyttelse. Halvvejs mod den globale udviklingsdagsorden for 2050 konfronteres vores land stadig med udfordringer som fattigdom, ulighed og arbejdsløshed samt de ødelæggende virkninger af klimaforandringer. SDG'erne er en plan, der giver genlyd med andre regionale, nationale, kontinentale og interkontinentale udviklingsdagsordener.

I løbet af de sidste fire år har verden oplevet adskillige kriser, herunder den ødelæggende COVID-19-pandemi, økonomiske nedture, stigende konsekvenser af klimaforandringer og politisk ustabilitet. Sydafrika har gjort positive fremskridt i retning af at forbedre levevilkårene, øge adgangen til basale tjenester og reducere CO₂-udledningen. På trods af udfordringer som mangel på elektricitet er Sydafrika fortsat engageret i bæredygtig udvikling og inklusiv vækst gennem samarbejde. "Udvikling er den nødvendige ramme for fred" giver dyb genklang i Sydafrikas rejse. Vores erfaring understreger den iboende forbindelse mellem udvikling og fred og anerkender, at bæredygtig fred kun kan blomstre i samfund, hvor udvikling næres og inklusiv vækst fremmes.

Afslutningsvis vil jeg sige, at Sydafrika, midt i prøvelserne i en post-pandemisk æra og det truende spøgelse af miljøkriser, står fast i sit engagement i at fremme fred og drive udvikling, ikke kun for sine egne borgere, men for hele Afrika og det globale samfund. Vi lover en urokkelig dedikation til en integreret udviklingsdagsorden og samarbejder med partnere på tværs af samfundet for at fremme den nationale udviklingsplan Agenda 2063 og FN's mål for bæredygtig udvikling. Ved at gøre det stræber vi efter at tænde håb og realisere forhåbninger hos alle sydafrikanere og individer verden over. Jeg vil gerne takke jer.

SPEED: Mange tak. Vi er lidt bagud i forhold til tiden, men der vil være tid til at stille spørgsmål.

Vores næste taler er Hans Excellence Donald Ramotar, tidligere

præsident i Guyana. Velkommen til.

DONALD RAMOTAR (ikke korekturlæst *-red.*): Mange tak, fordi I har inviteret mig til at deltage sammen med jeres fornemme panel om et meget vigtigt emne.

Vi mødes på et tidspunkt, hvor vores verden aldrig har været så tæt på en forfærdelig katastrofe med en atomkonflikt, der kan udslette hele verden. Samtidig tror jeg også, at vi mødes her, hvor der er konturerne af store muligheder, som har udviklet sig i den internationale horisont, og som kan føre vores folk ud af fattigdom og ind i en periode med udvikling og fred.

De farer, der findes i verden, er åbenlyse. De to vigtigste spørgsmål på vores dagsorden i dag er de israelske angreb på palæstinenserne i Gaza og på Vestbredden og muligvis overalt. Og den anden fare er den stedfortræderkrig, der føres mod Rusland, hvor Ukraine bruges som stedfortræder. Det er en særlig farlig situation, da NATO har tre atommagter i sine rækker, og Rusland ligeledes er en stærk atommagt.

Denne fare har sin oprindelse i Sovjetunionens sammenbrud i begyndelsen af 1990'erne, hvor NATO på trods af de vestlige landes forsikringer om ikke at flytte sig en tomme fra det nuværende Tyskland, har bevæget sig mere end 1.000 miles. Og nu er den på grænsen til selve Rusland. I stedet for at se dette som en mulighed for fred, begyndte USA desværre at se det som en chance for konstant at basere sig selv som den eneste supermagt og den største magt i vores verden. Jeg vil lige minde nogle af jer, der ved det, om, at Paul Wolfowitz i midten af 1990'erne gav udtryk for det synspunkt, at USA ikke måtte gå glip af denne mulighed for at sikre sit herredømme over verden. Han sagde, at vores mål er at forhindre, at der opstår en ny rival, enten på det tidligere Sovjetunionens territorium eller andre steder. Dette er vores dominerende overvejelse i forbindelse med den nye årvågne forsvarsstrategi, og det kræver, at vi bestræber os på at

forhindre enhver magt i at dominere vores region, hvis genopblussen ville være tilstrækkelig til at skabe global magt.

Så siden midten af 90'erne var det meget tydeligt, at denne idé om dominans var til stede i USA i særdeleshed, men også hos NATO-allierede. Det forklarer angrebet mod Jugoslavien, angrebet mod Irak, angrebet i Afghanistan og ødelæggelsen af Libyen og alt det der. Husk også på, at de har opgivet alle spørgsmål om fred, anstændighed og menneskerettigheder. I 1996 sagde Madeleine Albright i et interview, at de sanktioner, de havde indført mod Irak, og som dræbte mere end en halv million børn, var det hele værd. De har fuldstændig opgivet enhver form for menneskerettigheder og enhver form for anstændighed for hele tiden at have kontrol over verden som helhed. Det er en super form for kolonistatus, der opleves, hovedsageligt domineret af USA, men også i partnerskab med nogle NATO-lande, der spiller rollen som juniorpartner.

Provokationen mod Rusland er også lærerig at følge i den forstand, at de hele tiden havde forberedt de økonomiske sanktioner godt. De økonomiske sanktioner, der er blevet brugt mod Cuba i mere end 60 år, og som har forårsaget frygtelige lidelser for befolkningen der, og mod mange andre lande. Husk også, at lige før den særlige russiske militæroperation var der en situation, hvor vi kunne have haft fred, og denne krig var helt unødvendig. Men vi havde uanstændigheden i forræderiet mod Rusland; bedraget fra Tyskland og Frankrig, som havde garanteret Minsk-aftalen, men sagde, at de kun havde gjort det for at give NATO's Ukraine tid til at opbygge sig selv som en NATO-magt. Husk også, at det var Jens Stoltenberg, der på tærsklen truede Rusland, og han sagde, at de var forberedt på invasionen. Han sagde, at vi i NATO har over 100 jetfly i højeste beredskab; 120 allierede skibe til søs fra Nordsøen til Middelhavet; 7 luftbårne divisioner i Europa. Desuden har USA sendt mere end 1.000 soldater til Østersøen. Alt dette blev gjort for at overbevise Zelenskyj om, at han

ikke skulle have nogen aftale med Rusland, og at han i stedet skulle gå i krig og besejre russerne.

Denne form for mentalitet forklarer også USA's holdning til Kina, for hvis man forfølger hver eneste politiske erklæring, linje eller handling fra den kinesiske regering, vil man se, at Kina aldrig har truet nogen, aldrig truet USA eller noget som helst. Men især siden slutningen af 2008, efter finanskrisen og Kinas fremkomst som en så magtfuld økonomisk aktør på den internationale scene, er Kina nu blevet identificeret som en fare for planen om total dominans.

Alt dette har også ført til en anden kendsgerning; lande er begyndt at tage andre skridt for at forsøge at imødegå nogle af disse foranstaltninger. De lande, der har en stærk respekt for deres suverænitet, har taget skridt til at forhindre deres dominans. Det er her, vores diskussioner i dag om Oase-planen, som var en plan med en masse fremsyn, der blev til på et tidspunkt længe før det kinesiske Bælte & Vej Initiativ. Men som havde store tanker bag sig. Nogle af elementerne i den plan findes nu i nogle af de planer, der fremlægges i dag som et alternativ til den unipolære verden. Det er sket, fordi BRIKS giver et vist håb, selvom der stadig er mange usikkerheder blandt BRIKS-landene, men der ser ud til at være en vis form for modstandsdygtighed i det, og de skaber muligheder for at skabe en mere multipolær verden, der også vil skabe mulighed for lande, der ønsker at gennemføre deres planer selv. I slutningen af 1950'erne, 60'erne og 70'erne voksede det, vi kaldte den Alliancefri Bevægelse. Det var den samme type forhåbning, der gav anledning til de ledere, der grundlagde denne bevægelse, som ønskede at have en mulighed for at udøve deres uafhængighed uden at blive domineret af nogen ydre magt. Men de faldt også med Sovjetunionens kollaps. Kun BRIKS har siden da tilbudt det som en mulighed. Denne mulighed opstår ved, at de har mulighed for at handle i deres egne valutaer og mulighed for at udvikle nye valutaer, kombineret med Bælte & Vej Initiativet, som jeg nævnte fra

Kina, der begyndte at udvikle infrastrukturen i mange lande, både udviklingslande og udviklede lande, især vigtigt for Afrika, der har en så stor mangel på infrastrukturudvikling, og som kan hjælpe med at se fremskridt.

Fordi ideen, som blev nævnt her lige før af mange af de tidligere talere, at der er en direkte forbindelse mellem økonomisk og social fremgang og mellem verdensfred og udvikling. Fred generelt og udvikling. Men vi kan ikke have disse planer uden fred. Det er derfor, jeg siger, at fred nok er det vigtigste. Men for at opnå en vedvarende fred er vi nødt til at have sociale og økonomiske fremskridt, som BRIKS-landene har tilbudt os.

Succesen for det nye foretagende afhænger i høj grad af, hvordan vi formår at bevare freden og forsøger at holde hånden over dem, der ønsker at drive verden ud i krig, bare for at de kan kontrollere økonomien og folks liv alle andre steder. Det er indlysende, at Vestens regeringer mangler lederskab i dag. Hvis man ser på lederskabet i de vestlige magter, er det næsten patetisk at se nogle af de mest udviklede lande i verden, som har et lederskab, der tydeligvis er mangelfuldt. Der er mangel på visioner, og man arbejder ikke for fred og for menneskehedens interesser som helhed. Det håb kommer kun fra Kina og fra BRIKS-landene, som forsøger at skabe deres egne autoriteter.

Mens verden er i stor fare, ser vi også muligheden for varig fred gennem socioøkonomiske fremskridt. Denne holdning anerkendes af de fleste tænkere på området. De, der er imod det – imperialismen – repræsenterer et socioøkonomisk system, der efter min mening har overlevet sig selv. Det er vigtigt for os at anerkende det, og at anerkende, at der ikke er nogen genvej til at kæmpe imod det. Men at mobilisere masser af mennesker og involvere dem på alle måder for at forsøge at holde hænderne tilbage på disse mennesker, som synes at have mistet kontrollen over deres egne handlinger på grund af kapitalens profitlogik; på grund af hvem de repræsenterer. De

repræsenterer det militærindustrielle kompleks, de virksomheder, der ødelægger vores miljø, såsom olieselskaber, mineselskaber og så videre. Det er de mennesker, der rent faktisk kontrollerer magtens håndtag. Den eneste måde, vi kan kæmpe imod det på, er ved at organisere masserne i gaderne til at hjælpe os. Tak for jeres opmærksomhed.

SPEED: Mange tak, præsident Ramotar. Det er præsident Donald Ramotar, tidligere præsident i Guyana.

Der også andre talere:

Resumé af panel I, Schiller Instituttets konference: 'Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien'

Den 13. april 2024 (EIRNS) – Det første panel på Schiller Instituttets konference, "Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien", blev åbnet med et uddrag fra en præsentation af Lyndon LaRouche ved en konference i Zayed Center i De forenede arabiske Emirater den 2. juni 2002. LaRouche placerede Mellemøsten som en historisk korsvej, der forbinder Eurasien og Afrika siden den mørke tidsalder. Han foreslog at se på

regionen fra rummet, begyndende med afsmeltningen af gletsjerne, dannelsen af Middelhavet, og at bemærke, at det centrale problem i regionen ikke er eksistensen af olie, men manglen på vand.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, leverede den indledende præsentation, som er offentliggjort i sin helhed andetsteds.

Hun blev efterfulgt af to ambassadører fra Palæstina: H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian, Palæstinas ambassadør i Danmark; og H.E. Mounir Anastas, Palæstinas ambassadør ved UNESCO.

Professor Hassassian sagde, at Palæstina var blevet erobret mange gange i historien, og pegede på Balfour-mandatet, der udløste et århundrede med aggression og etnisk udrensning i den påtvungne skabelse af et zionistisk "hjemland" gennem fordrivelse af palæstinenserne, så man kan hævde, at palæstinenserne betalte prisen for Holocaust i Europa. Nu har Israel en "licens til at dræbe" med fuld opbakning fra USA. Israel erklæres for at være "demokratiets bastion" i Mellemøsten, men det er tydeligvis ikke noget demokrati, men et teokrati. På trods af ord om sympati for det folkemord, der finder sted mod palæstinenserne, har Vesten intet gjort for at stoppe nedslagtningen, mens USA sender nødhjælp, samtidig med at de sender bomber.

Han og andre på konferencen roste LaRouches Oase-plan-koncept, men advarede om, at "der ikke kan blive fred uden en politisk løsning." Alligevel, sagde han, er der potentiale, og Schiller Instituttets konference giver et "vindue af muligheder."

Ambassadør Anastas påpegede, at UNESCO har haft et vandprojekt siden 1965 og vil afholde en konference på Bali i Indonesien i maj. Israel har brugt vand som et våben, og verden har set passivt til, med "passiv medvirken" selv fra dem, der ikke bevæbner Israel. Han sagde, at UNESCO også har et program vedrørende journalister, og at Israel nu har dræbt 133

journalister, 10% af det samlede antal i Gaza, et tal, der aldrig er set i nogen anden krig noget sted, og tilføjede at der er blevet dræbt 30 i Ukraine på grund af det faktum, at Israel bevidst går efter journalister og mediecentre. På samme måde med uddannelse – 204 skoler er blevet ødelagt, og 6 universiteter.

Princippet i Oase-planen er korrekt, sagde han, men forudsætningen for planen er en politisk løsning med tre trin: 1) anerkendelse af Palæstina som stat; 2) lige rettigheder for alle mennesker i regionen; 3) ingen kan tillades at være hævet over loven, som den israelske regering er i øjeblikket.

H.E. Beryl Rose Sisulu, Sydafrikas ambassadør i Mexico, diskuterede Sydafrikas rolle i at etablere et princip for at løse racemæssige og etniske splittelser og had gennem forhandlinger og samarbejde, da hendes land havde overvundet mange års apartheid, der gik tilbage til den hollandske og britiske besættelse, der begyndte i det 17. århundrede. Det var en lang og voldelig kamp, men den blev løst gennem fredelige forhandlinger. Hun sagde, at Nelson Mandela lagde vægt på uddannelse og opofrelse hos ledere, som skal være villige til at "byde forskelle velkommen." Hun mente, at Sydafrika var et "fyrtårn af håb" for kontinentet og verden, at samarbejde og dialog kan skabe forsoning. I sine afsluttende kommentarer takkede hun fru Zepp-LaRouche for hendes kommentarer, som udtrykte taknemmelighed for, at Sydafrika startede afsløringen og kampen mod folkemordet i Gaza gennem indsatsen ved Den Internationale Domstol.

Donald Ramotar, tidligere præsident for Guyana, understregede, at "verden aldrig har været så tæt på en atomkrig", men at mulighederne for at undslippe global fattigdom og krig er til stede. Han gennemgik Wolfowitz-doktrinen, og de mange krige den har forårsaget. Han betonedede sin støtte til Oase-planen, ikke kun i forhold til krisen i Sydvestasien, men at en sådan tankegang også er nødvendig for at løse den globale krise. Han understregede, at fred og udvikling begge er nødvendige: man

kan ikke få det ene uden det andet.

Helga Zepp-LaRouche gik ind i diskussionen for at tale til de to ambassadører fra Palæstina om spørgsmålet om, at der er brug for en politisk løsning, før udvikling er mulig, og uddybende, at tankegangen bag Oase-planen er, at en udviklingspolitik for alle sider faktisk er en "forudsætning" for enhver levedygtig fredsplan. Hun noterede sig Lyndon LaRouches reaktion på Oslo-processen dengang, hvor han insisterede på, at spaderne skulle i jorden med det samme, at folk skulle se resultaterne og kunne overskue de langsigtede udsigter. Dette blev saboteret af Verdensbanken, som forhindrede den nødvendige finansiering. Vi må bruge denne konference og Oase-planen til at opbygge en bredere international konference med behovet for at udvikle midler til at bryde fortvivlelsens og fattigdommens cyklus for alle nationer.

Professor Hassassian svarede ved at takke fru Zepp-LaRouche, men tilføjede, at man ikke kan have udvikling, så længe den ene side er den "øverste hund", og den anden er nedeunder. Udvikling, sagde han, kan være katalysatoren, men det er klart, at der ikke er nogen militær løsning.

Dr. Connie Rahakundini Bakrie, lektor og strategisk analytiker (Indonesien), beskrev de 500 år med muslimsk styre under Det Osmanniske Rige. Balfour-erklæringen indledte opløsningen af imperiet, hvor Harry Truman gav USA tilladelse til den zionistiske plan i 1948, og den etniske udrensning er fortsat siden da. Hun sagde, at briterne måtte tage det fulde ansvar og lade en ikke-regional magt sætte reglerne ved at fortælle araberne, at de ville befri dem fra Det Osmanniske Rige. De brugte udtrykket "nationalt hjem" uden at angive nogen definition. Indonesien har som en ledende islamisk nation en væsentlig rolle at spille, og tilføjede at briterne og franskmændene, som er skyld i problemet, må sætte sig sammen for at finde ud af, hvordan vi kommer ud af krisen.

H.E. Pavel Shidlovsky, Hvideruslands Chargé d'Affaires i USA, bemærkede, at fremkomsten af en multipolær verden var "uacceptabel for Vesten." Han gennemgik Hvideruslands rolle i Ukraine-krisens opståen og understregede, at de altid har ønsket dialog med Vesten. Senere på konferencen svarede han på en opfordring til at gøre op med historierevisionismen og finde frem til sandheden ved at sige, at Vestens manglende evne til at fortælle den fulde historie om nazisternes grusomheder under Anden Verdenskrig var en af grundene til, at den nazistiske ideologi nu dukker op igen i hele regionen. Han kaldte Oase-planen "ambitiøs, en fordel for alle," som "vokser, jo mere du studerer den," og han håbede, at andre ville slutte sig til den.

Prof. Georgy Toloraya, direktør for Russian National Committee for BRICS Research, præsenterede en dristig plan for at løse katastrofen i Gaza. BRIKS, sagde han, kunne følge ideen fra Hong Kong og lade BRIKS "leje" et område, måske i 50-100 år, med Saudi-Arabien og Egypten (BRIKS-medlemmer) som forvaltere og BRIKS' Nye Udviklingsbank til at organisere udviklingen af infrastrukturen. Israel ville ikke længere have nogen rolle, foreslog han. Han støttede kraftigt Schiller Instituttets opfattelse af, at udvikling er grundlaget for fred, uden hvilken der ikke vil være nogen permanent fred. Han udtrykte sin anerkendelse af BRIKS' plan om at afskaffe dollaren som grundlag for verdenshandelen og for et nyt internationalt sikkerhedssystem.

Graham Fuller, den tidligere næstformand for U.S. National Intelligence Agency, med mange år i CIA i den islamiske verden, sendte en optaget besked. Han beskrev Oase-planen som "det mest spændende tiltag i Mellemøsten i lang tid". Han henviste til den negative virkning af "årtiers hæslige geopolitik" med de koloniale operationer i regionen, der går tilbage til korstogene, "som aldrig rigtig ophørte." Han var optimistisk med hensyn til Oase-planens succes og håbede, at afslutningen på Den kolde Krig kunne forhindre kolonimagternes

indblanding i at sabotere den. Han bemærkede, at Rusland og Kina ikke var "ideologiske", som begge sider var under Den kolde Krig, da ingen af dem nu har til hensigt at påtvinge verden kommunismen. (Fru Zepp-LaRouche svarede senere, at en sådan håbefuldhed ikke var berettiget, når de vestlige nationer var så ideologisk drevet til at fremstille verden som "den regelbaserede orden vs. autokratier", og tilføjede, at de vestlige nationers karakter i dag, især Tyskland, faktisk var autokratisk).

Fuller sammenlignede Oase-planen med den grundlæggende karakter af Bælte- og Vej-Initiativet. BRIKS repræsenterer fremkomsten af en multipolær verden, hvor især Rusland dukker op som en ny magt med bred støtte fra det Globale Syd. Han konkluderede, at han håbede, at Schiller Instituttet kunne lykkes med at forene det eurasiske kontinent uden alle de dødsfald, som blev brugt af Djengis Khan, da han forenede Eurasien i det 13. århundrede.

En meget livlig diskussion fulgte, med spørgsmål fra hele verden. Der var fokus på ødelæggelsen af international lov, som udtrykt ved USA's erklæring om, at våbenhvile-resolutionen vedtaget af FN's Sikkerhedsråd var "ikke-bindende". Fru Zepp-LaRouche bemærkede, at når verden erklærer, at verdens formodede vigtigste institution, FN, ikke har nogen autoritet, så er vi på vej ind i en lovløs jungle.

Andre diskussioner drejede sig om historieforfalskning, som blev italesat af Amb. Sisulu om vigtigheden af at afsløre den faktiske historie om apartheid i Sydafrika, som var blevet dækket over under apartheid-styret, og at en lignende indsats må gøres for at genoprette den virkelige historie om apartheid i Palæstina under israelsk besættelse. Fru Zepp-LaRouche bemærkede, at dette er et universelt problem, som kommer af, at historien oftest skrives af vinderne.

Fru Zepp-LaRouche sluttede med at gentage sin opfordring til en ny international konference om en ny arkitektur for

sikkerhed og udvikling for alle nationer, baseret på Den Westfalske Freds princip.

“Handling, og det skal være NU

Ikke korrekturlæst

15. april 2024 (EIRNS)-Helga Zepp-LaRouche understregede i to diskussioner med kolleger mandag, at det i denne potentielt katastrofale verdenssituation er afgørende, at referatet fra Schiller Instituttets konference i lørdags, ”Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien”, bliver gjort tilgængelig i et komprimeret format inden for 48 timer. I FN vil der i de kommende dage være diskussioner, som kan vise sig at blive skelsættende. Schiller Instituttet præsenterede udførligt Lyndon LaRouches indsigt, som stadig er kontroversiel for mange, at en omfattende fysisk-økonomisk løsning enten må ledsage eller gå forud for ethvert effektivt forslag til løsning af befolkningskrigene i Ukraine og i Gaza/Vestbredden.

Denne “seismiske” begrebsændring skal indsættes i den kommende debat om krig eller fred, som nu finder sted, både i FN og i gaderne og hjemmene i den transatlantiske del af verden. Det kan gøres ved at bringe kraften i det budskab, som konferencens 15 oplægsholdere leverede, i form af et komprimeret format til islamiske nationer, BRIKS-Plus-nationer, til producenter af industrielt udstyr og til millioner af såkaldte “no future”-unge. Vi må fremkalde et hurtigt holdningsskift i USA og Europa, et skift, der har

effekt som et politisk skift, og som det Globale Flertal kan reagere positivt på. Økonomisk udvikling som for eksempel i den fælles internationale genopbygning af Gaza, udført som en del af en nyligt anerkendt palæstinensisk stat, ville være en revolutionerende, men ikke helt uhørt handling. Genopbygning efter krig, inklusive det, der blev gjort i Tyskland og Japan efter den bittert udkæmpede Anden Verdenskrig, viser, at "mennesket kan være så stort, som det vil."

Nogle militæksperter [heriblandt Scott Ritter] har påpeget, at Irans svar på Israels angreb på deres ambassade i Syrien viste, at Iran rent faktisk kan trænge igennem det højt profilerede Iron Dome "skjold" – selv hvis USA, Storbritannien og andre nationer tilslutter sig Israels forsvar. Ifølge disse eksperter gav Iran Israel og USA 72 timers varsel, netop for at holde tabene på et minimum. Iran brugte derefter droner til at aktivere de israelske radarsystemer; krydsermissiler til at identificere de israelske affyringsrampers position (ved at tvinge Israel til at skyde på dem); og ballistiske missiler til rent faktisk at ramme flere steder – to luftbaser i Negevørkenen og israelske luftforsvarsanlæg...

Men Ritters artikel hedder "Aprils missiler", en omskrivning af titlen på Barbara Tuchmans berømte studie af Første Verdenskrig, Augusts kanoner. Den tåbelige, ubønhørlige glidebane ind i verdenskrigen i august 1914 var begyndt mere end to årtier tidligere og blev, som i dag, benægtet af de herskende eliter som værende "deres hensigt". Men som økonomen og statsmanden Lyndon LaRouche sagde, da han beskrev oprindelsen til Første Verdenskrig og Anden Verdenskrig (som i sig selv var en direkte følge af den forrige verdenskrig): "Briterne forregnede sig i deres uendelige visdom."

Briterne lærte intet af deres fejltagelser. Den samme imperiale dårskab, som fik dem til at udløse Første Verdenskrig, blev endnu mere rodfæstet ved krigens afslutning, som det fremgik af Versailles-traktaten fra 1919, som den britiske John Maynard Keynes kaldte "en tyveårig

våbenstilstand". Resultatet var 100 millioner døde på verdensplan, selv uden brug af atomvåben helt til det sidste. Se Tony Blair, David Cameron, Boris Johnson eller Kong Charles i øjnene. Kan nogen seriøst tro, at en "fredsløsning" kan komme fra nogen af disse mennesker eller deres amerikanske håndlangere?

For kun en uge siden, i forbindelse med den totale solformørkelse, kiggede millioner af mennesker indirekte ind i solens "øje". For dem, der befandt sig på de respektive "nulpunktssteder", fik det karakter af "en religiøs oplevelse", som en læge udtrykte det, da han beskrev, hvad der var sket. "Jeg beskriver aldrig noget på den måde, men det er det eneste, jeg kan komme i tanke om, som indfanger den måde, det fik mig og min familie til at føle på." Vores opgave er at gribe ind ved hjælp af Oase-planen på en sådan måde, at afgørende grupper af mennesker, og derefter måske hele nationer, udvikler evnen til at se menneskeheden fra det udsigtspunkt, som mange opdagede i sidste uge. Det var det udsigtspunkt, hvorfra økonomen Lyndon LaRouche formulerede sin Oase-plan.

"Zoom ind, som fra en rumstation i kredsløb, på fortidens og nutidens økologi i denne region af verdens biosfære. Lad os i vores fantasi se den langtrækkende historiske proces med afsmeltningen af den store eurasiske gletsjer i intervallet fra omkring 19.000 år siden, hvor havniveauet var cirka 400 fod under det nuværende. Se udviklingen i Middelhavsområdet i løbet af de følgende årtusinder. Følg den senere fase med stor udtørring af de engang så rige ørkenområder i Sahara, Golfen og Centralasien. Ud fra dette panorama over en længere periode bliver vi på den mest nyttige måde mindet om en kendsgerning, vi allerede kender: at den mest kritiske af de strategiske økonomiske faktorer i Mellemøsten som helhed i dag ikke er olie, men ferskvand."

Det er den metode, som Diane Saxe og Jose Vegas uafhængige kampagner har gjort sig til talsmænd for. Det er den metode,

som Schiller Instituttets Oase-konference går ind for. Og det er den metode, der kan genskabe selvstyre, baseret på princippet om den almene velfærd, i de fejlslagne stater i den transatlantiske verden. Som LaRouche sagde: "Indholdet af politik er den metode, hvormed den bliver udformet."

Photo by NASA / Unsplash

Udvikling af 'Oaseplanen': Et kapløb om menneskehedens overlevelse

Ikke korrekturlæst

14. april 2024 (EIRNS) – Gennem hele sin kampagne for "'Oaseplanens" idé om fred gennem udvikling for at stoppe krigen i Sydvestasien, har Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche advaret om, at hvis krigen spreder sig til Iran, er faren for verdenskrig overhængende. Det er nu sket. Nu haster det med at få nationerne med på det udviklingsprincip, som Oase-planen repræsenterer, og med at mobilisere amerikanerne til at bryde med den krigspolitik, som USA's politiske fraktioner fører.

USA bærer ansvaret for dette udbrud af krig mellem Iran og Israel. Ved at vælge konsekvent at smile sig igennem Israels ulovlige, provokerende og fatale bombing og ødelæggelse af Irans diplomatiske faciliteter i Damaskus den 1. april – og endda nægte at anerkende, at en iransk diplomatisk facilitet var blevet angrebet – gav Biden-administrationen og dens "allierede og partnere" ikke Iran nogen mulighed, intet "dække" for en nedtrapning; Iran kunne ikke pege på nogen

modstand mod Israels ulovlige angreb, bortset fra et modangreb, som de selv måtte foretage. USA skyndte sig derefter med sine embedsmænd, styrker og våben for at støtte Israel og friste Bibi Netanyahu til at sprede sin krig og lægge pres på Kongressen for at give Ukraine 60 milliarder dollars til NATO's krig mod Rusland.

Derfor er det et afgørende fremskridt i dette kapløb om menneskehedens overlevelse, at Schiller Instituttets internationale konference i weekenden mødte flere nationers respekt og påskønnelse af Oaseplanen. To palæstinensiske ambassadører blev engageret af Helga Zepp-LaRouche i en omfattende dialog om LaRouche-planen og gav den deres største respekt, mens de fastholdt deres forskellige synspunkter på det afgørende spørgsmål, om en sådan udvikling virkelig kan bringe varig fred snarere end kun at følge af fred. En russisk diplomatisk repræsentant ved FN støttede udtrykkeligt Oaseplanen i forberedte bemærkninger; ambassadøren fra Hviderusland kommenterede, at "jo mere man ser på den, jo mere vokser den på én."

Repræsentanter for den private sektor inden for vandteknik og byggeri fra USA og europæiske lande debatterede principperne for Verdens landbroen eller BRIKS Bælte og vej-udvikling.

De allierede New York-kampagner for LaRouche-uafhængige Diane Sare til det amerikanske senat og Jose Vega til den amerikanske kongres fra Bronx, der begge er ved at blive kendt nationalt og endda internationalt som dristige intervenienter for fred og økonomisk fremgang, er nu i centrum for at tvinge USA's politik til at ændre sig. Begge stiller op mod fortalere for en krigspolitik mod Rusland og Kina samt i Sydvestasien. Al støtte til dem er støtte til en amerikansk drejning mod et nyt paradigme: "store projekter" som Oaseplanen; omlægning af militær produktion til økonomisk infrastruktur, udforskning af rummet, samarbejde om videnskabelige grænser.

Bemærk en klage, der blev offentliggjort søndag i Wall Street

Journal med titlen "America's Bonds Are Getting Harder To Sell", og som fortæller historien om de seneste statslige auktioner over langfristede amerikanske obligationer – auktioner, der har varieret fra blot dårlige til forfærdelige.

Så længe USA fortsætter med at forfølge Londons imperiale opgave med at "ødelægge" BRIKS-gruppen af nationer med krig og økonomisk krigsførelse, ødelægger det i stedet sig selv og bliver en forhenværende stor supermagt, der står over for sammenbruddet af sin egen ubetalelige gæld. Amerikanerne er nødt til at gøre noget for at stoppe dette.

Diagram over Oasis-planen for Sydvestasien. Kredit: Schiller Instituttet

---

Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Instituttets konference om LaRouches Oase-plan

DENNIS SPEED: Goddag, og velkommen til dagens møde i det internationale Schiller Institut, " Oase-planen: LaRouches løsning for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina, og for hele Sydvestasien."

Min introduktion til Panel I på vores konference, "Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien", vil blive fremlagt af en særlig gæst – medstifteren af Schiller Instituttet, den afdøde økonom og statsmand, Lyndon LaRouche. Dette er taget fra en tale, som LaRouche holdt den 2. juni 2002 på Zayed Center for

Coordination and Follow-up i Abu Dhabi, De Forenede Arabiske Emirater. Det er fra den første dag af en to-dages konference om oliens og gassens rolle i verdenspolitikken. Som man kan se, er det, som om han havde forberedt disse bemærkninger til denne dag; og det gjorde han faktisk også.

[video:

https://larouchepub.com/pr_lar/2002/020602_zayed_speech.html]

LYNDON LAROUCHE: Verden er kommet til en korsvej i den moderne historie. Hvis verden fortsætter ad den vej, som min regering og nogle andre i øjeblikket har valgt, vil civilisationen i en generation eller mere blive kastet ud i en global mørk tidsalder, der kan sammenlignes med den, der ramte Europa for omkring 750 år siden. Vi må ikke foregive, at faren ikke eksisterer, men vi må også forpligte os til det håbefulde alternativ, som kloge regeringer vil foretrække. Derfor vil jeg tale ærligt, men også optimistisk, om en anden korsvej, Mellemøsten...

[Så langt tilbage som civilisationens historie rækker, længe, længe før opdagelsen af olie, har Mellemøsten været den strategiske korsvej for Eurasien og Afrika tilsammen, ligesom det er i dag. Med eller uden olie ville Mellemøstens historiske strategiske betydning for sig selv og for verden fortsætte...

[I betragtning af verdens desperate situation i dag kan vi ikke være så naive at antage, at magter, som måske er store eller endda blot magtfulde, derfor vil reagere fornuftigt på de relevante strategiske kendsgerninger i situationen.

Jeg fokuserer på emnet olie, men gør det inden for rammerne af de historisk bestemte strategiske muligheder for et Mellemøsten, der er defineret i sin gamle og fortsatte rolle som en afgørende strategisk korsvej i Eurasien...

[Z]oom in, som fra en rumstation i kredsløb, på den tidligere og nuværende økologi i denne region af verdens biosfære. Lad

os i vores fantasi se den langtrækkende historiske proces med afsmeltningen af den store eurasiske gletsjer for omkring 19.000 år siden, da havniveauet var ca. 400 fod under det nuværende. Se udviklingen i Middelhavsområdet i løbet af de følgende årtusinder. Se den senere fase med stor udtørring af de engang så rige ørkenområder i Sahara, Golfen og Centralasien. Ud fra dette tilbageblik bliver vi på den mest nyttige måde mindet om en kendsgerning, vi allerede kender: at den mest kritiske af de strategiske økonomiske faktorer i Mellemøsten som helhed i dag ikke er olie, men ferskvand...

SPEED: Vi takker Lyndon LaRouche for denne vision. Vi håber, at denne konference vil tilvejebringe drivkraften og de intellektuelle midler til at bringe denne vision til udførelse.

Det er mig nu en ære og fornøjelse at præsentere arrangøren og hovedtaleren for dagens Panel I, grundlæggeren og lederen af det internationale Schiller Institut, Helga Zepp-LaRouche. Velkommen, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHÉ: Goddag. Velkommen til alle jer fra mange forskellige lande, uanset hvor I lytter nu. Vi arrangerer denne Oase-konference for at tilføre et perspektiv af håb og vise en vej ud af en ellers desperat, ekstremt farlig og faktisk katastrofal situation i Sydvestasien.

Hvis vi ikke erstatter den nuværende optrapning, som hurtigt kan udvikle sig til en fuldgyldig regional krig og blive til en global atomkrig, kan det betyde enden for den menneskelige art på denne planet. For at undgå denne fare på kort sigt er der brug for et kognitivt spring, for at begrebsliggøre en helt anden tilgang, nemlig at definere den økonomiske og sikkerhedsmæssige egeninteresse for palæstinenserne, araberne generelt, såvel som israelerne, og derefter nabolandene i den større region.

Hvorfor siger jeg dette?

Det, der er sket i de sidste seks måneder, er uden fortilfælde i hele historien. Et folkemord, som sker i realtid, transmitteres live fra slagmarken i Gaza til fjernsynsapparaterne i stuerne hos verdenspublikummet. Så i første omgang efter Hamas' angreb den 7. oktober på israelske landsbyer med 1200 døde til følge, var sympatien i store dele af verden hos Israel. Det ændrede sig dag for dag, uge for uge, måned for måned, efterhånden som milliarder af mennesker kunne se det med deres egne øjne, ufiltreret af kommentatorer og berettende forfattere. Og det de så var ikke en velovervejet modreaktion fra et land under angreb, men en ubarmhjertig etnisk udrensning i et lille lukket område udført af en af de mest teknologisk avancerede militærstyrker i verden, som brugte kunstig intelligens til at ramme Hamas-krigere og samtidig nægtede en helt ubevæbnet befolkning vand, mad, lægehjælp, elektricitet, boliger, tøj, sanitet osv. Indtil videre er antallet af dræbte på den palæstinensiske side omkring 33.400, hvoraf 17.000 er børn. Det vil sige, at 44% af alle dræbte er børn! Og mere end 1 million sulter akut ihjel. Det er derfor, der har været hundredtusinder på gaden i islamiske lande, i amerikanske og europæiske byer og på universiteterne!

I kølvandet på det israelske angreb på det iranske konsulat i Damaskus besøger den amerikanske CENTCOM-kommandant, general Michael Kurilla, i øjeblikket Israel, hvor han mødtes med IDF's stabschef, Herzi Halevi, og forsvarsminister Gallant og besøgte luftvåbnets kommandocentre samt luftbaser. Vestlige medier taler om et muligt iransk angreb på en række mål i Israel allerede i dag eller om to dage. Her til morgen lukkede Holland sin ambassade i Teheran, Lufthansa aflyste flyvninger til Iran indtil næste torsdag [18. april], og det tyske udenrigsministerium har opfordret alle tyske statsborgere til at forlade landet. Det er tydeligvis en nervepirrende situation, som i værste fald kan udvikle sig til en regional

og tilmed global krig.

På trods af denne optrapning, og så meget desto mere på grund af den, er det derfor yderst påtrængende, at en helt anden tilgang introduceres, nemlig den såkaldte Oase-plan, som blev foreslået i 1975 af min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Den er baseret på ideen om at skabe et incitament for både palæstinenserne og israelerne til at erstatte de nuværende følelser af dyb skade, smerte og fortvivlelse for nogle og had for andre, med et perspektiv om en fælles økonomisk udvikling for at skabe en bedre fremtid for alle kommende generationer. For palæstinenserne er det af vital betydning for selve deres eksistens, og for israelerne bør de lytte til dem, der advarer dem om ændringen i opfattelsen af verden, såsom Ami Ayalon, den tidligere direktør for Shin Bet under Oslo-aftalens tid. I en artikel i det aktuelle nummer af Foreign Affairs advarer han Israel om, at efter IDF's angreb på madvogne den 29. februar, hvor 112 mennesker blev dræbt og 760 såret – som desperat forsøgte at få fat i den mad, der kunne redde dem fra sultedøden – og angrebet på de syv World Central Kitchen-arbejdere, har krigen mistet sin legitimitet i verdens øjne; at den ikke længere ses som en krig i selvforsvar, men som en ekspansionistisk aggression. Desuden skriver Ayalon, at Israel ikke kan vinde ved at eliminere Hamas' ledelse, da det ikke vil få Hamas' ideologi til at forsvinde.

Det er årets underdrivelse. Selv om den nuværende krise ikke vil føre til en global udslettelse af hele menneskeheden, hvor Israel naturligvis også vil forsvinde, vil fremtiden for alle blive et helvede, hvor den ene krig vil følge den næste, som vi har set det i de sidste 75 år, og som naturligvis altid fodrer de forskellige våbenproducenter i de voksende militærindustrielle komplekser, hvis ikke voldscyklussen bliver afbrudt en gang for alle.

Det, vi foreslår, er derfor den opdaterede version af Oase-planen, der først blev introduceret af Lyndon LaRouche i 1975, og som han foreslog efter at have deltaget i en fejring af

Baath-partiet i Irak med deltagelse af mange ledere fra den Alliancefri Bevægelse. For enhver, der besøger Sydvestasien, er den mest slående oplevelse den overvældende tilstedeværelse af ørkenen og den åbenlyse mangel på vand, især ferskvand. Det er også klart, at kravene til vandforbrug for enhver befolkning, israelsk eller arabisk, for en moderne levestandard, ikke kan opfyldes fra de eksisterende "naturlige" vandressourcer. Desuden har manglen på vand og bestræbelserne på at kontrollere adgangen til vand spillet en afgørende rolle i alle de hidtidige militære konflikter.

De eksisterende grundvandsmagasiner i regionen giver ikke engang tilnærmelsesvis nok vand, så selv en fair delaftale ville ikke løse problemet. For at skabe store mængder nyt ferskvand må man tage en række forskellige metoder i brug. De mest oplagte til at begynde med er flere kanaler, der forbinder Middelhavet med Det Døde Hav og Det Døde Hav med Det Røde Hav. På grund af højdeforskellen ligger Det Døde Hav ca. 400 meter under Middelhavet, så det giver mulighed for vandkraftproduktion. Men hvis man skaber en ekstra kanal fra Aqaba-bugten til Det Døde Hav og derefter forbinder de to kanaler med en tværgående kanal, er noget andet muligt. Den grundlæggende idé er at øge kanalernes størrelse tilstrækkeligt til at muliggøre storstilede afsaltningsprojekter langs kanalernes bredder ved hjælp af et antal atomkraftværker. På grund af de seneste årtiers teknologiske gennembrud, tilgængeligheden af den fjerde generation af pebble-bed-reaktorer, højtemperaturreaktorer, som oprindeligt blev udviklet af professor Schulten i Jülich, Tyskland, og som nu produceres af Kina, er sikkerhedsproblemerne blevet løst. Der er også mulighed for at bruge reaktorer med thoriumcyklus, som er unikt anvendelige til civilt forbrug af kerneenergi. Man kunne bygge et stort antal 300-megawatt-elværker, det man tidligere kaldte "nuplexes" eller "duplexes" langs kanalerne, og skaffe ferskvand til kunstvanding i stor skala til genplantning af skov, landbrug, opbygning af transportinfrastruktur og nye

byer.

Selv om omkostningerne ved at producere ferskvand fra afsaltning af saltvand med atomenergi er relativt høje, er den økonomiske fordel ved den enorme økonomiske aktivitet, der genereres på denne måde i områder, hvor der absolut ikke var nogen før, størrelsesordener højere end det beløb, der oprindeligt blev brugt. Det er den unikke kraft ved menneskeligt arbejde, at det ved hjælp af videnskab og teknologi tilføjer værdi til processen, så resultatet af arbejdet altid er højere i værdi end alle de elementer, der gik ind i det. Den energitæthed, der bruges i dette, bestemmer graden af merværdi. Så det betaler egentlig for sig selv.

Man bør derfor ikke kun se på de projekter, der er nævnt her indtil videre, men have en vision om, hvordan denne region kan se ud om en, to, tre, fire generationer. Tag for eksempel Kina, som i løbet af de sidste 30 år har gjort flere ørkenområder grønne med succes. Den kinesiske økonom Dr. Ding Yifan beskriver i sin nye bog, *The New Dynamics of Development: The Crisis of Globalization and China's Solutions*, hvordan næsten en tredjedel af Hobq-ørkenen i Indre Mongoliet er blevet effektivt behandlet og er blevet en økonomisk klynge af ørkenturisme, fødevarer og solceller, og hvordan tusindvis af hektar skov er blevet genoprettet i Sekhangba ikke langt fra Beijing, og hvordan 30% af ørkenen på grænsen mellem Shaanxi og Indre Mongoliet i Mawusu-ørkenen nu er dækket af vegetation, jorderosionen er ophørt, og den nyligt genvundne landbrugsjord er nået op på 640.000 hektarer, hvilket skaber enorme økonomiske fordele for de lokale landmænd. Dr. Ding Yifan fortæller, at Eric Solheim, FN's undersekretær og UNEP's administrerende direktør, roste Hobq-ørkenmodellen, som giver fremragende erfaringer til andre lande og regioner, der står over for ørkendannelsesproblemer, og at Kinas erfaringer med sandkontrol også kan spredes til Afrika, Mellemøsten og Latinamerika.

For at kunne forestille sig en udviklingsvision for hele

regionen: fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf og Det Røde Hav, og hvordan dette område kan udvikle sig som et fremtidigt knudepunkt mellem Asien, Afrika og Europa, bør man forestille sig infrastrukturtætheden i for eksempel Tyskland, hvor man har et integreret system af motorveje, jernbaner og vandsystemer, som udgør forudsætningen for avanceret industriel udvikling og landbrug. Der er ingen objektiv grund til, at Sydvestasien ikke kan opnå et sammenligneligt niveau i fremtiden.

Hvis den truende krig kan undgås, kan den tektoniske forandring, som finder sted i verden i dag, hvor landene i det Globale Syd allerede arbejder på at skabe et nyt økonomisk system, skabe betingelserne for den fulde udvikling af Sydvestasien. Rusland, Kina, Indien, Iran, De forenede arabiske Emirater og Egypten er allerede medlemmer af BRIKS; Saudi-Arabien er kandidat, og andre lande som Tyrkiet har tilkendegivet, at de har til hensigt at blive medlem. Hvis alle disse lande ville acceptere Oase-Planens udviklingsperspektiv og indkalde til en omfattende hastekonference om Sydvestasien i traditionen fra Den Westfalske Fred, kunne den nuværende truende katastrofe undgås, og krisen kunne vendes til begyndelsen på en ny æra med fred og udvikling.

Henry Kissinger, som foregav at være ekspert i den westfalske orden, misforstod den faktisk groft ved at insistere på, at den krævede en "balancemagt" – nemlig en unipolær politimand. Han hævdede, at "det westfalske system aldrig har været fuldt anvendeligt i Mellemøsten," da kun Tyrkiet, Egypten og Iran havde et historisk grundlag, mens grænserne for de andre stater ville afspejle sejrherrens egenmægtighed under Første Verdenskrig.

Derfor må verden vende tilbage til den faktiske Westfalske Fred og etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. Den nye arkitektur skal helt

klart inkludere Rusland, Kina, USA samt en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Ifølge projektet om krigsomkostninger fra Watson Institute på Brown University i Rhode Island var USA's militære udgifter inklusive følgeomkostninger i de 20 år fra 11. september 2001 til 2021 på 8 billioner dollars, som blev brugt til militære og terrorbekæmpende foranstaltninger i 85 lande, ikke inklusive amerikanske specialoperationsstyrker, CIA-operationer, "militære informationsstøtteoperationer", "psykologiske operationer" osv. I samme periode er mere end 940.000 mennesker blevet dræbt af direkte krigsvold i Irak, Afghanistan, Syrien, Yemen og Pakistan, og antallet af civile, der er døde som følge af indirekte årsager, er betydeligt højere. Hvis den sum penge – 8 billioner dollars – var blevet investeret i programmer til at overvinde fattigdom og underudvikling, ville verden i dag være en blomstrende have, og USA ville blive fejret som en ven af menneskeheden.

Jeg kan allerede høre kritikerne sige, at dette perspektiv med en Oase-plan som udgangspunkt for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur i ånden fra Pave Paul VI's encyklika, rundskrivelse, *Populorum Progressio* ikke er realistisk, eller endnu værre, fuldstændig utopisk.

Da Friedrich Schiller skrev sin trilogi *Wallenstein* om den magtfulde krigsherre fra 30-årskrigen, portrætterede han ikke Wallenstein på den måde, som den overleverede historiske fortolkning karakteriserede ham, men som en mand, der virkelig ønskede at afslutte krigen og opnå fred. I stykket lægger Schiller visionen om den Westfalske Fred, som blev indgået 16 år senere, i munden på Max Piccolomini, der er forlovet med Wallensteins datter, Thekla. I en samtale med sin far og en repræsentant for hoffet i Wien, Questenberg, siger Max:

"Du gør ham [Wallenstein] til en indigneret mand og, Gud ved!

Til hvad endnu mere, fordi han skåner sakserne,

søger at indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed.

Hvilket er den eneste vej til fred;

For hvis krig ikke ender i krig,

Hvor skal freden så komme fra?"

Det er hele ideen: "For hvis krig ikke ender i krig, hvor skal freden så komme fra?" At indgyde fjenden fortrøstningsfuldhed, det er den eneste vej til fred! Ved afgrunden til det, der kan blive enden på alt liv på planeten, er vi, menneskeheden, den kreative art; og kan vi definere en løsning ud af denne fare? Så lad os lægge Oase-planen på bordet hos alle verdens regeringer!

Tak skal I have.

Helga Zepp-LaRouche til møde i Den Internationale Fredskoalition, 12. april 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition, og det er 45. uge i træk, at vi mødes. Vi er ikke stoppet, og vi vil ikke stoppe, før vi får ægte fred i verden. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg er ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed. Vi har en række talere og forskellige rapporter på programmet. Hvis du har nogle rapporter at give, så lad mig det vide, og

vi vil sørge for at tilføje dig til dagsordenen, når vi går videre i dag; især organiseringsrapporter. Hvis du er ny, vil jeg gerne opfordre alle nye til at præsentere sig selv og fortælle os, hvilken organisation du kommer fra, og hvilken slags organisering du har lavet. Det er altid godt at høre fra nye mennesker og nye ideer om, hvad folk laver rundt omkring i verden.

Hovedformålet med det, vi gør her i dag, er at koordinere den internationale fredsbevægelse, fordi der er så stor splittelse mellem mange forskellige organisationer og grupper, at vi aldrig kommer til at opnå ægte fred, medmindre vi begynder at koordinere sammen. Det er det overordnede perspektiv, vi har.

Med det vil jeg gerne give ordet til grundlæggeren af Schiller Instituttet og medstifteren af Den Internationale Fredskoalition, Helga Zepp-LaRouche, som vil åbne mødet for os i dag. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer alle sammen. Desværre bliver den strategiske situation mere og mere anspændt dag for dag, og der er omkring tre vigtige krisepunkter, som jeg kort vil komme ind på. Den ene – måske den mest akutte og presserende – er naturligvis den i Sydvestasien, for efter det israelske angreb på det iranske konsulat i Damaskus den 1. april er der nu en massiv bevægelse i retning af et forestående muligt modangreb fra Iran på en eller anden lokalitet i Israel. Der er forskellige aktiviteter omkring det. Den ene er, at IDF og Mossad ifølge rapporter er blevet enige om, at de har forberedt angreb, modangreb mod Iran, hvis et sådant angreb finder sted. Vestlige mainstream-medier er fyldt med rapporter som *Wall Street Journal*, der rapporterer, at et angreb fra Iran på et israelsk mål kan ske inden for 24-48 timer. Det er naturligvis med det samme. Så er der rapporter om, at den iranske udenrigsminister Amir-Abdollahian vil deltage i et særligt møde i FN's Sikkerhedsråd den 18. april, næste torsdag. Den amerikanske CENTCOM-kommandør, general Michael Kurilla, ankom til Israel i går. Han mødtes

med IDF's stabschef Herzi Halevi. Han besøgte en luftvåbenkommando, og i dag skal han mødes med forsvarsminister Yoav Gallant. Det er klart, at der er en ekstremt tæt koordinering mellem USA og Israel i denne sag.

I Iran er der rapporter om, at de også har forberedt potentielle planer for et sådant angreb, som er blevet præsenteret for den øverste leder Ali Khamenei. Angiveligt er der endnu ikke truffet en beslutning om det, men der cirkulerer videoer på de sociale medier om simuleringer af angreb enten mod et atomkraftværk i Negev, eller Haifa lufthavn, eller vandafsaltningsanlæg, kraftværker, inde i Israel. Hvis det skulle ske, så er vi naturligvis straks ude i en optrapning. Der er kommet udtalelser fra amerikansk side om, at hvis der kommer et angreb fra iranerne, vil USA stå stålsat på Israels side, hvad det så end betyder.

Men jeg synes, vi skal være helt klar over, at hvis det kommer til en direkte militær konfrontation mellem Israel og Iran, så har det umiddelbart potentiale til ikke bare at blive en regional krig, men i betragtning af, at Iran er så tæt knyttet til Rusland og Kina, har det potentiale til at udvikle sig langt ud over det. Det, jeg mener med "langt mere end det", er potentialet helt ud til en global krig.

I mellemtiden har IDF angrebet endnu en nødhjælpskonvoj, denne gang fra UNICEF, som skulle bringe medicinske forsyninger ind. De blev nødt til at afbryde missionen; heldigvis blev ingen dræbt. Det er klart, at den konference, vi har i morgen, Oase Plan-konferencen, ikke kunne komme på et vigtigere tidspunkt. For vi er absolut nødt til at indføre en helt anden tilgang; nemlig tilgangen med fred gennem udvikling. Så jeg vil bede alle jer, der deltager i dette opkald, om at gøre jeres bedste for at gøre denne konference så omfattende som muligt. Vi er nødt til virkelig at lave en fremragende konference i morgen. Hvis man ser på talerne, er det på et meget højt niveau, både i det politiske panel og i det mere tekniske panel. Vi vil bruge resultaterne fra i morgen til at vise, hvad vores

tilgang er, og så gå i højeste gear med organiseringen efter konferencen. Det er ikke et slutpunkt, men det er et startpunkt for en reel organisatorisk eksplosion, indtil vi har et ændret perspektiv, som er Oasis-planen for Sydvestasien.

Nu vil jeg blot nævne de to andre store optrapningspunkter: I dag er der et særligt møde i FN's Sikkerhedsråd om Ukraine, som Rusland har anmodet om. Jeg har endnu ingen rapporter om, hvordan det forløber, men det vil naturligvis være ekstremt vigtigt. Og som opfølgning på det møde, vi havde for to uger siden om Macrons forslag om at sende franske tropper ind i Ukraine, er det faktisk en interessant udvikling, for de rapporter, jeg har fået fra Frankrig i dag, siger, at Macron er i fuldstændig opløsning. Ikke alene bakkede mange europæiske lande ham ikke op, men befolkningen i Frankrig er imod at sende franske tropper. Der var en meningsmåling, der viste, at 60% af befolkningen er imod det, fordi de er klar over, at det ikke ville have NATO's artikel V i ryggen, men at franske tropper ville være der alene og derfor være et oplagt mål for russiske angreb. Det er meget godt. Men jeg tror, at den ene ting, vi virkelig bør inkludere i vores organisationspakke, er, at I husker, at Kina allerede i februar 2023 havde fremsat et 12-punkts forslag til en fredskonference og en fredsløsning for Ukraine. For nylig var den kinesiske særlige udsending Li Hui igen på en rundrejse til Moskva, Kiev, Bruxelles, Berlin og Paris. Det er en meget vigtig opfattelse, for det gode er, at Kina har opretholdt ekstremt gode relationer ikke kun til Rusland, men også til Ukraine. Så ukrainerne har gentagne gange givet udtryk for, at de stoler på kineserne, og at Kina derfor er i en unik position til at mægle og finde en diplomatisk løsning. Der vil naturligvis også blive afholdt en stor konference i Schweiz, men den er af mange blevet karakteriseret som et forsøg på at forvirre landene i det Globale Syd ved at foregive, at europæerne går ind for en fredsløsning. Men Rusland er ikke blevet inviteret, og derfor ser den konference ikke særlig

lovende ud. Jeg synes virkelig, at vi skal bakke fuldt op om det kinesiske 12-punktsforslag.

Så er vi tilbage ved det sidste punkt, som desværre også er under opsejling. Som global organisation forsøger NATO at etablere sig i Asien og Stillehavsområdet. De nylige besøg af Kishida og Marcos fra Filippinerne i USA har optrappet denne situation. USA og Japan udsendte en ledererklæring efter mødet mellem Biden og Kishida. Den angreb naturligvis Kina for at skabe problemer i Det Sydkinesiske Hav og på Taiwan. Sproget var så modbydeligt, at det kinesiske udenrigsministerium udsendte en officiel demarche, en officiel protest til både USA og Japan, hvor de sagde, at dette var en fuldstændig bagvaskelse af Kina, og en absolut tilsvining af Kina, som de var nødt til at afvise. Men det er meget tydeligt, at medmindre vi når frem til det, vi har diskuteret lige fra begyndelsen – et nyt paradigme, hvor vi overvinder geopolitik med en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der omfatter alle lande på planeten, vil scenarierne eller områderne for potentiel krig bare skifte fra det ene krisested til det næste, indtil vi har en helt anden tilgang til verdenspolitik. Så længe det ikke sker, er der fare for, at tingene meget hurtigt kan komme ud af kontrol. Ifølge en højtplaceret person, vi talte med for nylig, som sagde: "Ja, du har fuldstændig ret. I bedste fald er vi uger fra en eksplosion og en katastrofe." Jeg synes, at det bør give næring til vores bestræbelser på virkelig at kæmpe for en fredsløsning, som skal være retfærdig for alle parter, for læren fra Den Westfalske Fred er, at medmindre den er retfærdig, og medmindre den tager hensyn til alles interesser, kan den ikke fungere.

Så jeg vil bare lade det være ved det og motivere jer til at gøre, hvad I kan for konferencen i morgen.

Afsluttende bemærkninger:

DENNIS SPEED: Jeg vil gerne her spørge Helga, om hun vil komme

med en konklusion, eftersom vi ser på så mange af disse kriser, og vi har en bestemt metode eller tilgang til disse kriser, men samtidig, som Lyndon LaRouche plejede at sige: "Hvis jeg stoppede op for at tænke over, hvad der foregår i hver del af verden, ville jeg kun have tid til at græde. Jeg er nødt til at gøre noget for at handle." Så jeg vil gerne spørge Helga, da du også opsummerer, hvordan du ser både morgendagens konference og også, når vi kommer ud af den konference, hvordan du forestiller dig vores indsats. Især i betragtning af den slags ting, [navn redigeret] er gået i gang med, eller andre er gået i gang med. For IPC er tydeligvis modnet; vi er nået til et vist diskussionsniveau, vi er kommet ind i en bestemt måde at arbejde sammen på. Jeg vil bare gerne spørge, om du vil tage den sag op, da det ser ud til, at der er mange mennesker, der er meget bekymrede over det.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja, det vil jeg gerne, men lad mig først hurtigt svare på, hvad [navn redigeret] sagde, da han rejste spørgsmålet om, at Nicaragua beskylder Tyskland for at medvirke til folkemord ved at levere våben til Israel. Den tyske regerings svar var, som I sikkert ved, en hård afvisning af enhver sådan anklage. Det er faktisk tragisk, for jeg mener, at det tyske etablissement lige nu er anglofærens naturlige skødehund i en grad, så de fuldstændig mister deres suverænitet. De tager fuldstændig fejl af spørgsmålet om Tysklands skyld i forhold til Holocaust. Hvis man kender historien om, hvad der førte til Første Verdenskrig, som var meget mere kompliceret, så var det ikke Tyskland, der var eneansvarlig for Første Verdenskrig. Det var den britiske rolle i orkestreringen af de 30 år før Første Verdenskrig. På samme måde var hele Hitler-projektet i virkeligheden et internationalt oligarkisk projekt finansieret af Montagu Norman og Averell Harriman. Folk, der studerede *Mein Kampf* og vidste, at de ville sætte Tyskland op mod Rusland, hvis Hitler nogensinde kom til magten. Så jeg nævner det kun, fordi historien er meget mere kompliceret end denne idé om, at Tyskland er kollektivt skyldig. Der var en skyld, der var et

vist internationalt projekt, som naturligvis omfattede en stor del af den tyske elite, men det blev alt sammen brugt til at manipulere det tyske folk til at sige, at fordi man har den kollektive skyld, skal man være på Israels side uanset hvad. Se, seks måneder senere er der mange stemmer i Israel, der kræver, at Netanyahu bliver udskiftet så hurtigt som muligt, fordi han er anklaget for at true Israels fortsatte eksistens.

Så jeg vil bare gerne understrege, at det er tragisk, at Tyskland reagerer på denne måde, fordi den offentlige stemning – især i det Globale Syd – især efter den 29. februar, hvor IDF angreb disse lastbiler med mad, og mere end 100 mennesker blev dræbt. Og så igen, da de 7 hjælpearbejdere fra World Central Kitchen blev dræbt. Verden tror ikke længere på historien om, at dette er en hævn for den 7. oktober. Misforholdet mellem det, der sker, er så himmelråbende. Der er en kæmpe forskel, nemlig at alle kan se nyhederne om, hvad der sker i Gaza hver dag hjemme i deres stuer. Jeg kan kun se, at hvis Tyskland bliver ved med at have denne arrogante holdning, så vil USA, Storbritannien og Tyskland blive isoleret i hele verden. Det ville være en tragedie, for jeg tror ikke, vi løser problemet ved bare at opbygge et nyt system uden USA og Europa. Jeg tror, at det er kimen til en geopolitisk katastrofe, fordi det militære apparat, som Ray McGovern altid kalder MICIMATT eller det militærindustrielle kompleks, vokser enormt i Europa lige nu. Der gøres en stor indsats for at militarisere Europa. Hvis vi ikke ændrer det, så tror jeg ikke, at det vil være muligt at undgå Tredje Verdenskrig.

Så derfor er vi nødt til at gøre en meget stor indsats for at få en anden forståelse af, hvad der virkelig er på spil her.

I morgen bliver et ekstremt vigtigt øjeblik. Vi vil, som Anastasia pegede på, og gå venligst ind på hjemmesiden og se på den igen, [downloade invitationen](#). Send den bredt ud i dag til alle dine netværk. I morgen har vi en vigtig begivenhed. Vi vil have stemmer fra Palæstina, fra BRIKS-landene, fra Sydafrika, Rusland og andre vigtige talere. Vi vil udarbejde

et redskab, som vil være en pakke, vi kan tage med os ind i organiseringsugen. Nogle mennesker mener, at det er en utopisk idé, som ikke kan fungere, men jeg er faktisk overbevist om, at hvis vi får store nabolande i Sydvestasien til at sige, at der skal sættes en stopper for det rædselsshow, der foregår i Gaza, så kan vi få det til at fungere. I en vis forstand er det ikke kun Sydvestasien: Det er Afrika, det er Latinamerika, det er endda dele af Europa. Vi kan faktisk ændre dette. Jeg tror, at vi har det overvældende flertal af verdens befolkning på vores side, hvis de ved det. Derfor vil jeg opfordre jer alle til at deltage i morgen, tage den pakke, der kommer ud af denne konference, og virkelig gå i gang med en massiv organisering.

Så jeg betragter i morgen som startskuddet til en ægte revolution, der skal ændre hele udviklingen til det nye navn: Fred er udvikling. For intet andet vil løse problemet.

Ellers vil jeg foreslå, at vi som svar til [navn redigeret] og denne flotille kunne tilbyde os selv, Schiller Instituttet og vores andre hjemmesider, at vi på daglig basis kunne rapportere erklæringer, som du udsender på denne rejse. Vi kunne lave interviews; du kunne komme med kommentarer om, hvad du oplever, hvad du ser. Vi kunne tromme det sammen, og hvis andre folk samler det op, kunne vi lave et helt kor af rapporter om denne begivenhed. Det, tror jeg, ville vække interesse hos verdens befolkning. Det er, hvad jeg vil foreslå.

At bygge en oase af håb i en

ørken af fortvivlelse

Ikke korrekturlæst

12. april 2024 (EIRNS) – Dagens møde i Schiller Instituttet, "Oaseplanen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien" er motiveret af følgende begrebsmæssige præmis, som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche sagde i går i sin åbningstale til det 45. fredagsmøde i træk i Den Internationale Fredskoalition: "Men det er meget klart, at medmindre vi når frem til det, vi har diskuteret lige fra begyndelsen – et nyt paradigme, hvor vi overvinder geopolitik med en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der inkluderer alle lande på planeten – vil scenarierne, eller stederne for den potentielle krig, bare skifte fra det ene krisested til det næste, indtil vi har en helt anden tilgang til verdenspolitik.

"Så længe det ikke er tilfældet, er der fare for, at tingene kan komme ud af kontrol meget hurtigt. En højt placeret person, som vi talte med for nylig, sagde: "Ja, du har helt ret. I bedste fald er vi uger fra en eksplosion og en katastrofe. Jeg synes, at det bør give næring til vores bestræbelser på virkelig at kæmpe for en fredsløsning, som skal være retfærdig for alle parter, for læren fra Den Westfalske Fred er, at medmindre den er retfærdig, og medmindre den tager hensyn til alles interesser, kan den ikke fungere."

Fred kan synes at være umulig for nogle, men "Et formål, som en højere fornuft har udtænkt, at menneskers lidelser presser på, ti tusind gange besejret, må aldrig opgives." Som præsident John F. Kennedy sagde på American University den 10. juni 1963: "Vores problemer er menneskeskabte – derfor kan de løses af mennesker. Og mennesket kan være lige så storsindet, som det ønsker. Intet problem i menneskets skæbne ligger uden

for menneskets rækkevidde. Menneskets fornuft og ånd har ofte løst det tilsyneladende uløselige – og vi tror på, at de kan gøre det igen.”

Optimisme er et videnskabeligt princip. JFK beviste det og sørgede for det med den bemandede Apollo-mission til Månen i 1960'erne – et uhyrligt krav til ikke bare USA, men til menneskeheden selv, men et krav, der blev opfyldt efter planen inden for det årti, hvor det blev foreslået. I dag kræver vor tids “Apollo-projekt” en optimisme, som ikke kan udledes af krig. Det kræver et, to, mange “oaseprojekter” for verden, designet som det tilsyneladende umulige, men faktisk helt gennemførlige projekt, der blev stillet for Sydvestasien. Optimisme på menneskehedens vegne er i den forstand både emnet og det organiserende princip for dagens konference.

Det 21. århundredes “Apollo-projekt” er afslutningen på kolonialismen og dens afledte sygdomme “fattigdom, hungersnød, sygdom og selve krigen.” Det er en opgave, som størstedelen af verden allerede har forpligtet sig til. Det er gennem anvendelse og frigørelse af de teknologiske kræfter og kreative videnskabelige og kunstneriske evner i verdens nationer, herunder gennem fælles missioner til Månen og Mars og på Jorden; gennem ” hurtig” fælles udvikling af kernefusionsenergi til energi, der er “for billig til at måle” og let tilgængelig for alle; og gennem bygning af nye byer og udviklingskorridorer i en verdenslandbro for første gang nogensinde, at dette kan opnås.

Dagens konference er indkaldt både på tærsklen til storhed og på kanten af udslettelse. Hvilken retning, der sejrer, vil afhænge af vores styrke til ikke bare at huske, men at legemliggøre, hvad digteren Friedrich Schiller skrev: “Et formål, som en højere fornuft har udtænkt, og som menneskers lidelser presser på for, ti tusind gange besejret, må aldrig opgives.” Spøgelserne fra mange Gazaer og verdenshistoriens øjne vil holde øje med, hvilken retning vi tager.

Skabelse af betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling i Sydvestasien

Den 11. april 2024 (EIRNS) – Denne overskrift i dagens EIR.news er titlen på åbningspanelet på den internationale online-konference lørdag den 13. april, sponsoreret af Schiller Instituttet. Dagens andet og afsluttende panel har titlen "Oase-planen: Det fysiske fundament for udviklingen af Sydvestasien."

Mens de specifikke diskussioner hovedsageligt vil fokusere på det østlige Middelhavsområde og den større region fra det sydlige Asien mod vest til Maghreb, gælder princippet om retten til udvikling for hele verden, og det haster. Dette perspektiv er den styrende ånd i Den Internationale Fredskoalition, der mobiliserer for at besejre det Globale NATO-vanvid, der nu befinder sig i ekstreme stadier i flere dele af verden. Bemærk den stigende fare på tre fronter: Sydvestasien, Ukraine og Asien-Stillehavsområdet.

Sydvestasien: Det Hvide Hus, udenrigsministeriet, Pentagon og de store misinformationsmedier slår på tromme for udsigten til en optrappet regional krigsførelse fra et iransk modangreb pga. Israels bombing den 1. april af det iranske konsulat i Damaskus, hvilket vil føre til et fælles israelsk-amerikansk modangreb på Iran, og så fremdeles. I dag var general Michael Kurilla fra den amerikanske centralkommando i Israel, hvor han mødtes personligt med topembedsmænd fra IDF og det israelske militær for at koordinere et forsvar af Israel i tilfælde af

et iransk angreb. Præsident Biden fortalte medierne på en pressekonference den 10. april, at USA's "engagement i Israels sikkerhed mod disse trusler fra Iran og dets stedfortrædere er jernhårdt. Lad mig sige det igen: jernhårdt." Udenrigsminister Blinken lovede det samme i en telefonsamtale med den israelske forsvarsminister Yoav Gallant samme dag. Bloomberg, Reuters og andre medier snakker uafbrudt om, hvornår, hvor og hvordan Iran vil slå til – gennem stedfortrædere, direkte, indirekte osv.

Den morderiske unødvendighed i denne opbygning af et krigsscenario blev i dag understreget i en erklæring fra den iranske mission ved FN i New York: "Hvis FN's Sikkerhedsråd havde fordømt det zionistiske regimes forkastelige aggressionshandling mod vores diplomatiske lokaler i Damaskus og efterfølgende havde stillet gerningsmændene for retten, ville det måske ikke have været nødvendigt for Iran at straffe dette slyngelregime."

I Gaza blev USA's "jernhårde" støtte til Israel endnu en gang vanæret i denne uge af endnu et angreb på en nødhjælpskonvoj. En række lastbiler med UNICEF's medicinske ernæringsbehandling til spædbørn og anden humanitær hjælp blev i dag beskydt ved et checkpoint midtvejs mellem det sydlige og nordlige Gaza. Ingen nødhjælpsarbejdere blev dræbt, i modsætning til IDF's mord på syv medarbejdere fra World Central Kitchen den 1. april (samme dag som de angreb det iranske konsulat i Syrien!), men UNICEF var nødt til at afbryde missionen.

Verdenssundhedsorganisationens læge Dr. Margaret Harris fortalte medierne den 11. april, at hjælpearbejdere i Gaza hver især har mistet op til en tredjedel af deres kropsvægt i de seneste måneder på grund af manglen på mad. Hun advarede desuden om, at 1 million mennesker nu står over for hungersnød på kort sigt. Det officielle dødstal for civile i Gaza er 33.580, med mere end 76.000 sårede og tusinder af savnede.

"Hvad er tvangsforflytning og bevidst udsultning af en hel

befolkning, hvis ikke et folkedrab?" Sydafrikas præsident Cyril Ramaphosa krævede at få det at vide i dag, da han talte om Vestbredden og Gaza i forbindelse med fejringen af Eid-al-Fitr, der markerer afslutningen på ramadanen. "I denne uge er det 30 år siden, folkemordet i Rwanda udspillede sig for øjnene af verden, og der blev ikke gjort meget for at stoppe drabet på 1 million mennesker," sagde han, men Sydafrika "vil ikke sidde tilbage med armene over kors, mens endnu et folkemord bliver begået i vores levetid." Præsidenten havde netop afsluttet et besøg i Rwanda den 7. april.

Ukraine: NATO nægter at opgive sin krig mod Rusland ved at bruge Ukraine, uanset hvad det koster i risiko for total krig, og i mellemtiden masseødelæggelse og tab af menneskeliv. I dag var Ukraines præsident Volodymyr Zelenskyj i Litauen for at mødes med lederne af de "Tre havnes initiativ" (13 EU-lande ved Østersøen, Adriaterhavet og Sortehavet) i et forsøg på at skaffe mere våbenstøtte. I FN's Sikkerhedsråd i New York blev der her til morgen afholdt et særligt møde for at fordømme Rusland for "krænkelser af menneskerettighederne". Den russiske ambassadør, Vassily Nebenzia, fordømte sagen som "spil for galleriet", mens de nationer, der er involveret i den, ikke gør noget som helst for at anerkende virkeligheden eller historien, eller for at arbejde for en løsning på konflikten i Ukraine. Han sagde, at der den 12. april vil blive afholdt et særligt møde i FN's Sikkerhedsråd efter anmodning fra Rusland om "fred og sikkerhed".

Asien og Stillehavsområdet: USA's og Japans fælles lederskabserklæring, der blev offentliggjort efter mødet i Det Hvide Hus i går mellem præsident Joe Biden og premierminister Fumio Kishida, er et langt, krigerisk dokument, der er så ekstremt og udtrykkeligt rettet mod Kina, at Beijing udsendte protestskrivelse til både USA og Japan. I dag på det kinesiske udenrigsministeriums briefing udtalte talskvinde Mao Ning sig voldsomt imod den fælles erklæring og USA's adfærd. Blandt andet sætter dette spørgsmålstejn ved Washingtons

foregivelse af at søge et stabilt forhold til Kina ved besøg af finansminister Janet Yellen og andre embedsmænd.

Beijing sendte desuden budskabet til USA om, at spille Taiwan-gambitten mod Kina ikke vil blive tolereret, og udstedte sanktioner mod to store amerikanske militærindustrielle virksomheder, General Dynamics Land Systems og General Atomics Aeronautical Systems, for at sælge militære komponenter til Taiwan. Disse virksomheders aktiver i Kina er blevet indefrosset. Ingen af deres ledere eller ansatte har tilladelse til at rejse ind i Kina.

Bag hver af disse tre arenaer for krig og folkemord ligger oligarkiets geopolitiske ideologi, hvis præmis er, at mennesker blot er dyr, der er dømt til evigt at kæmpe mod hinanden for at overleve. Denne lørdags internationale konference "Oase-planen" vil demonstrere, hvor forkert denne onde ideologi er, ved at samle mennesker af god vilje omkring opgaven med at "skabe betingelserne for dialog, sikkerhed, fred og udvikling" i Sydvestasien og overalt. Sørg for at deltage og organisere alle til at slutte sig til dig.

Foto: Schiller Institute

At besejre geopolitik med en højere vision

10. april 2024 (EIRNS) – [D]et mest effektive middel til at imødegå alvorlige uretfærdigheder og truslen om krig i dag at forene folk omkring en fælles vision for fremtiden. Selv den mest omhyggelige undersøgelse af årsagerne til den ondskab og tåbelighed, der plager nutidens menneskehed, vil være nytteløs uden en klar præsentation af et alternativ.

Kong Abdullah II af Jordan, præsident Abdel Fattah El-Sisi af Egypten og præsident Emmanuel Macron af Frankrig har sammen skrevet en kronik i en af USA's største aviser. "Krigen i Gaza og de katastrofale humanitære lidelser den forårsager må slutte nu," indleder de. "Vold, terror og krig kan ikke bringe fred til Mellempøsten. Det kan to-statsløsningen."

Macrons medforfatterskab til dette brev er bemærkelsesværdigt.

Taiwans tidligere leder Ma Ying-jeou afsluttede sit besøg på det kinesiske fastland med et møde med Kinas præsident Xi Jinping. De to ledere talte om fredeligt samarbejde, om deres fælles respekt for arven efter Sun Yat-sen og om at øge turismen og de personlige relationer på tværs af strædet, hvilket er en nøgelfaktor for at skabe forståelse.

Dette besøg vil bidrage til at reducere spændingerne på tværs af strædet.

Tucker Carlson bragte i sit program den palæstinensiske lutherske præst pastor Munther Isaac fra Betlehem. Pastor Isaac præsenterede et fordømmende billede af det totale hykleri hos de amerikanere, der bekender sig til Jesus, men handler på en måde, der er det modsatte af hans lære. Den religiøse højrefløj i USA har storslåede meninger om Israel og Gaza, sagde han, men deres synspunkter er "overfladiske" – de ved intet om situationen på stedet, intet om palæstinensisk historie eller regionens historie. Hjælper de palæstinensiske kristne med penge? Nej, sagde pastor Isaac. De giver penge til Israel og dets militær. "Vi beder om muligheden for at blive hørt," sagde han, og for at lade disse amerikanere med en "teologi" om kristen zionisme og "de sidste tider" vide, "hvor skadelig deres aktivitet er."

Dette interview kunne skabe en meget tiltrængt bevidsthed i det kristne samfund i USA, som med deres handlinger, mange af dem ubevidst, bidrager til den eksplosive situation i Israel og Palæstina.

Hvad angår Ukraine, har Kina samlet støtte i mange dele af verden til sit 12-punkts fredsforslag, og kilder har rapporteret, at et gennembrud måske er muligt. Det ville bestemt være en god nyhed, selvom en fuld sejr for freden i Ukraine kræver en ændring i USA's politik. Ved at integrere området i sit bredere koncept for samarbejdsudvikling gennem Bælte- og Vej-Initiativet, giver det kinesiske forslag en seriøs orientering mod fremtiden.

Denne uges solformørkelse fik mange langs dens bane til at løfte blikket mod himlen, undre sig sammen og dele fællesskabet i at forholde sig til andre mennesker med udgangspunkt i det, der gør os til mennesker. Må vores øjne forblive løftet mod en fremtid, der er skabt af os. Og må vi have styrken til at forblive engagerede i at skabe en fremtid, der er værdig for den menneskelige art.

Denne weekends konference om LaRouches Oase-plan vil være en storslået mulighed for at se opad, fra de mørkeste dybder, til en lys fremtid – en fremtid, der kun vil blive opnået gennem kamp, men som kræver en fredelig hensigt.

Foto: CC/Wafa

**Geopolitik styrer direkte mod
Tredje Verdenskrig
Webcast med Schiller**

Instituttets grundlægger/formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 10. april 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 10. april 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan maile dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem i chatrummet.

På trods af at NATO's krig mod Rusland er slået fejl, i en indsats som de selv hævder er en kampagne for at besejre Rusland, virker NATO's ledere opsatte på ikke bare at fortsætte krigen, men ligefrem at optrappe den og diskutere muligheden for endda at indsætte NATO-tropper inde i Ukraine.

Vores første spørgsmål kommer fra en, der beskriver sig selv som "geostrateg", og han skriver: "Jeg har tidligere hørt dig diskutere den kinesiske fredsplan som en måde at afslutte krigen på. Der synes at være en del snak om det positive potentiale i den kinesiske rolle efter den kinesiske mægler Li Huis nylige besøg i Ukraine. Hvad foreslår Kina, og kan Europa tænkes at være åben over for det som en måde at afslutte krigen på?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Der er en masse i gang omkring dette. Det vigtigste er naturligvis den russiske udenrigsminister Lavrovs statsbesøg i Beijing, hvor han mødtes med Xi Jinping, Wang Yi, og han havde også et møde med de 70 ambassadører fra det Globale Syd i Moskva den 4. april, og hovedemnet var

tilsyneladende – jeg ved det ikke i detaljer – men hovedemnet var Ukraine. I den sammenhæng kan jeg kun forestille mig, at Lavrov ud fra sine diskussioner, og Ukraine var også et emne i de diskussioner, Lavrov havde med kineserne, ville forsøge at få afsluttet denne krig. Der er også en artikel af en Kina-ekspert, Frank Sieren, i *Berliner Zeitung* den 8. april, som beskriver, at det kinesiske forslag er tæt på et gennembrud. Så disse er naturligvis ubekræftede, og man skal være opmærksom på, at der altid er potentiale for misinformation. Men jeg synes, det ville være et meget håbefuldt tegn på, at denne krig kan afsluttes, inden den fører til en katastrofe.

Og potentialet for, at Kina, som har et positivt forhold til begge sider, er meget vigtigt: De har et urokkeligt strategisk partnerskab med Rusland, men de har også bevaret en åben kanal til Ukraine. Udenrigsminister Dmytro Kuleba mødtes med Wang Yi på sidelinjen af sikkerhedskonferencen i München i februar, og den kinesiske specialudsending Li Hui havde netop i marts sin anden tur rundt i Europa, hvor han mødte folk i Rusland, Ukraine og Bruxelles, Tyskland og Frankrig. Så jeg tror, at der forhåbentlig er en mulighed for at afholde en sådan fredskonference og indgå en aftale. For hvad er alternativerne? Alternativet er at gøre det, som Macron foreslog i slutningen af februar, hvilket var en flyvetur fremad, eller måske en prøveballon for hele NATO, nemlig at flytte franske tropper ind i Ukraine. Det har skabt total nervøsitet og raseri, og Tyskland sørgede hurtigt for at sige, at enhver udstationering af franske tropper i Ukraine *ikke* ville omfatte NATO's artikel 5, men ville være et rent fransk anliggende og ikke et NATO-anliggende. For det er klart, at Tyskland er meget forsigtig med at blive trukket ind i en krig i Ukraine, som ville være en komplet katastrofe uden ende.

Så er der udtalelsen fra professor Mearsheimer fra USA, og han siger, at det bedste, Ukraine kan gøre, er at gå efter en aftale lige nu, for hvis krigen fortsætter, er de i fare for at miste endnu mere territorium.

Og så er jeg ret sikker på, at kineserne også gør en dobbelt indsats for at nå frem til en afklaring, for uden en diplomatisk løsning tror jeg, at russerne vil forsøge at få flere militære gevinster, og det er noget, Kina ikke nødvendigvis byder velkommen, for kinesernes holdning er at afslutte krige gennem diplomati, at have en harmonisk udvikling af alle nationer, og naturligvis ville de ikke have noget at vinde, men kun at tabe ved en optrapning omkring Ukraine.

Så selvom alt dette ikke er sikkert endnu, tror jeg, at der er et vist håb, fordi Schweiz' samtidige forsøg på at organisere en international Ukraine-konference, som europæerne og amerikanerne pressede meget på for, indtil videre er blevet afvist af Rusland, fordi de ikke mener, at Schweiz har en god position som mægler, da de bakker fuldt op om sanktionerne mod Rusland, og at Rusland betragter den schweiziske konference som en måde at forvirre landene fra det Globale Syd på.

Nu er der naturligvis en stor geopolitisk kamp involveret, men i betragtning af krigens alvorlige karakter, tror jeg, at det mest lovende forslag, jeg kan se, er det, som Kina forsøger at gøre, fordi de både har den økonomiske vægt, de har så at sige indflydelse på alle sider, inklusive USA, for med telefonsamtalerne den 2. april mellem Xi Jinping og Joe Biden, hvor de bekræftede deres gode samtale den 15. november 2023 i San Francisco, ser det ud til, at der i det mindste er en kanal åben for sådanne drøftelser. Og i betragtning af den absolut prekære situation i verden generelt, kan man kun hilse en indsats velkommen og håbe, at det vil føre til et resultat. Så jeg er beskedent optimistisk omkring det.

SCHLANGER: Lige en opfølgning fra geostrategen. Han sagde: "Ville Bælte & Vej Initiativet, der går ind i Ukraine, være en del af en genopbygningsplan, hvis der var en sådan fredsaftale? I modsætning til at overlade det til BlackRock og vestlige udbytttere?"

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at Ukraine vil have valget – forhåbentlig kommer vi til et punkt, hvor krigen er forbi, og så vil Ukraine have valget mellem at blive verdens våbenfabrik, da også nogle tyske våbenfabrikker planlægger at investere der: Og det er virkelig ikke en god idé, for det betyder en fortsættelse af krigen. Og hvis det ikke er Ukraine-krigen, så vil det være en anden krig, men det vil være en fortsættelse af den endeløse krigspolitik, som har hjemsøgt verden i de sidste mange årtier. Sammenlignet med muligheden for at blive integreret mellem Øst- og Vesteuropa gennem Bælte & Vej Initiativet, og udvikle landbruget, rekonstruere hele økonomien, være en del af den stigende handel mellem Europa og Asien. Så jeg håber, at en del af løsningen vil være en integration i Bælte & Vej Initiativet, fordi – se blot på forskellen i de to muligheder for politik og udenrigspolitik. USA har forsøgt at satse alt på militær magt, de har bygget næsten 1.000 baser rundt om i verden, krigsmaskinen er praktisk talt den vigtigste drivkraft i den amerikanske økonomi: Men har det virkelig opfyldt de amerikanske forhåbninger om at vinde venner i hele verden? Det vil jeg ikke mene. Det har indgået visse strengt militære alliancer, men Kina har haft langt større succes med at forsøge at udvikle økonomiske bånd til 150 lande i det Globale Syd. Og hvis du er et land i det Globale Syd – eller i Europa for den sags skyld – må du spørge dig selv, om det er bedre at være hangarskib for USA's krigsmaskine? Eller er det bedre at investere i infrastruktur, landbrug og industri i samarbejde med Kina?

Jeg har nu i en årrække understreget, især siden krigen i Ukraine startede, eller den særlige militære operation, at vi er nødt til at have et system, hvor alle arbejder sammen, og at geopolitik skal overvindes. Jo mere jeg tænker over det, og jo længere tid der går, jo mere overbevist bliver jeg om, at geopolitik er det største onde, for når du først tror, at andre lande er din fjende og din modstander, så udspringer alt af det. Og på den anden side, hvis du siger: "Nej, vi har en

fælles interesse: Den højeste interesse er menneskeheden,” så kan man altid finde en diplomatisk løsning i et økonomisk samarbejde til gavn for alle.

Så jeg tror, at den afgørende forskel mellem geopolitisk tænkning og win-win-samarbejde vil afgøre, om menneskeheden klarer den eller ej.

SCHLANGER: Da vi sendte en meddelelse ud om, at du ville tale om forsøget på at undslippe geopolitikkens greb, har vi fået en række spørgsmål om geopolitik. Her er to om Indien.

Thomas skriver, at han er bekymret over Indiens økonomiske politik. Han mener, at landmandsdemonstrationerne i Indien afslørede den nuværende regerings neoliberalisme i stedet for BRIKS-orienteringen, og han spørger, om det er muligt for Indien at vende tilbage til Nehru og Indira Gandhis tilgang.

Og vi har også et indlæg fra Charles, som spørger om Modi. Han siger: “Er Modi tæt på Israel, en ven af Netanyahu? Eller opfører han sig bare sådan af hensyn til interne valgkampe?”

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, at den indiske politik på ethvert tidspunkt er meget vanskelig at evaluere, for på den ene side har man en meget stærk følelse af indisk uafhængighed, som går tilbage til traditionen med den Alliancefri Bevægelse, og jeg tror ikke, at den er forsvundet, selv med Modi-regeringen. For hvis man f.eks. ser på udenrigsminister S. Jaishankars seneste rejser, så gentog han et meget stærkt forhold til Rusland, og jeg tror, at den indiske regerings overordnede orientering er “Indien først”.

Der er naturligvis modstandere i Indien fra Kongrespartiet, som har et meget negativt syn på BJP's religiøse vægt, og der er naturligvis problemer, som inderne må løse. En væsentlig faktor er naturligvis den meget store muslimske befolkning, som i 2011 var oppe på 172 millioner, og derfor er Modi altid bekymret for de sikkerhedsmæssige konsekvenser af Indiens forhold til landene i Sydvestasien.

Så jeg vil mene, at håbet er, at traditionen fra Gandhi og Nehru, og Indira Gandhi for den sags skyld, lever videre som en meget stærk indisk identitet. Og du ved, Indien har en fantastisk historie! Hvis man tænker over det, er Indien en af menneskehedens vugger. De har haft en af de vigtigste kulturer for mere end 5.000 år siden, hele perioden med Rig Vedaerne, Upanishaderne: Det er filosofisk-teologiske skrifter, som er i absolut overensstemmelse med nogle af de vigtigste ideer i vestlig religion, kristendom og så videre. De har en skabelsessang, som er absolut fascinerende. Derefter havde de Gupta-perioden, som var litteratur på højt niveau 500 år efter Kristus. Senere havde de den indiske renæssance, som frembragte så ekstraordinære digtere som Rabindranath Tagore. Under alle omstændigheder er den indiske historie meget fascinerende og meget rig. Indien tager lige nu utroligt vigtige økonomiske skridt fremad: De har allerede overhalet Kina med hensyn til befolkningstal. Så man kan kun håbe, at i lyset af de utrolige gennembrud, der sker teknologisk og videnskabeligt over hele verden, når det gælder rumfart, når det gælder rumprojekter, hvor Indien også er en af de førende nationer. Indien spiller naturligvis en meget vigtig rolle i atomenergisektoren: De samarbejder med mange Alliancefrie lande og hjælper dem med at udvikle deres egen atomenergi.

Så jeg synes, at Indien er et meget vigtigt land, og jeg kan kun håbe, at den historiske, tektoniske forandring, der finder sted lige nu, kan skabe et nyt paradigme for internationale relationer, som løser historiske etniske konflikter mellem nationer generelt, og at vi virkelig kan rejse os op til menneskehedens fælles fremtid. Så lad os arbejde hen imod dette mål.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om Asien, som du henviste til tidligere. Personen skriver: "I betragtning af, hvad der var en positiv samtale tidligere på måneden mellem præsident Biden og Kinas præsident Xi Jinping, hvad forventer du så at få ud af Bidens møde i dag med Japans premierminister Fumio

Kishida? Er dette et forsøg på at konsolidere Japan som en NATO-allieret mod Kina?”

ZEPP-LAROUCHE: Desværre tror jeg, at svaret på det er ja. For mens Biden på den ene side gør disse tilnærmelser til Kina, tror jeg også, at der lægges meget stor vægt på at flytte det Globale NATO ind i Stillehavet: Der er spændinger omkring denne filippinske ø, som er en slags latterlig konflikt, hvor det filippinske skib gik under på denne lavning. Der er stadig en indsats for at bevare den. Kina forsøger at forhindre det. Så det er udelukkende territoriale skænderier, som bliver blæst op af geopolitiske årsager.

Derudover har vi AUKUS, som er den militære alliance mellem USA, Australien og Storbritannien, som Kina også betragter som en stor provokation.

Så igen, så længe du tænker på at kontrollere territorier og flytte NATO som Global NATO ind i Stillehavet – jeg mener, hvad har NATO at gøre med Stillehavet? Ingenting! Det blev grundlagt som en forsvarsalliance for Nordatlanten. Den skulle have været opløst, da Warszawapagten blev opløst i 1991. Verden ville have været meget mere fredelig, hvis de havde gjort det. I stedet blev det forvandlet fra en defensiv alliance til en mere og mere offensiv alliance, der bevægede sig mod øst, tættere og tættere på den russiske grænse, og nu bevæger sig ind i Stillehavet, tættere på den kinesiske grænse. Så denne globale NATO-idé er en fuldstændig forfejlet idé, og den bør afvises af enhver, der har en interesse i, at menneskeheden kan overleve alle disse strategiske kriser.

Så desværre er jeg bekymret og ret sikker på, at dette Kishida-besøg ikke bliver noget at glæde sig over.

SCHLANGER: Lad os gå videre til situationen i Sydvestasien. Det første spørgsmål, jeg har til dette, er: “Hvis Palæstina skulle få status som medlem af FN, som det for eksempel blev foreslået for nylig i International Peace Coalition, kunne

Israel så forhindre det?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er ikke helt sikker. Men jeg synes, det er meget vigtigt, for det er noget, som støttes af langt de fleste lande i verden. Jeg tror ikke, at USA var så meget for det. Men hvis vi ønsker at afslutte dette absolutte skrækscenarie, som stadig er en komplet krudttønde, så tror jeg, at ansøgningen kommer op i denne måned – jeg tror, det ville være et stort skridt i retning af at dæmpe situationen.

Jeg mener, det er stadig en komplet krudttønde! På den ene side har IDF-styrkerne i vid udstrækning trukket sig ud af Gaza. Mange er bekymrede for, at det bare er en pause, før det næste angreb finder sted. Kommunikationsrådgiveren John Kirby fra Det Hvide Hus har lige sagt, at den israelske regering lovede USA, at de ikke ville gøre noget med hensyn til Rafah, hvis der ikke var en personlig diskussion i Washington mellem Biden-administrationen, og i øjeblikket er der to medlemmer af det israelske kabinet i Washington. Men på den anden side har du de to israelske koalitions partnere, sikkerhedsminister Itamar Ben-Gvir og finansminister Bezalel Smotrich, som repræsenterer 14 stemmer i Knesset, og de giver Netanyahu et flertal på tre stemmer – de har sagt, at de vil trække sig ud af koalitionen, vælte Netanyahu, hvis han går med til en aftale, hvor Hamas ikke er fuldstændig ødelagt, og at operationen efter deres mening ikke er afsluttet. Det betyder, at Netanyahu er under enormt pres fra alle sider, og der er fare for, at udvidelsen af konflikten, der involverer Libanon, involverer en direkte konflikt mellem Israel og Iran, hænger som et Damoklessværd over hele situationen, fordi det så virkelig kan komme helt ud af kontrol.

Så svaret på dit spørgsmål er: Ja, jeg synes, Palæstina skal have status som stat med det samme, og forhåbentlig vil FN's Sikkerhedsråd finde mere enighed om at gennemføre det, de beslutter.

SCHLANGER: Og også en opfølgning på det: Hvis Palæstina bliver

medlem af FN, åbner det så op for muligheden for at gøre det mere sandsynligt, at der kan oprettes en fond til at gennemføre Oasis-planen?

ZEPP-LAROUCHE: Det ville helt sikkert hjælpe! Siden du nævnte Oasis-planen, vil jeg gerne invitere alle jer, vores seere, til at deltage i vores kommende online-konference om Oasis-planen lørdag den 13. april. Det går rigtig godt: Vi har fået tilsagn om deltagelse fra ekstremt vigtige talere. Vi har flere ambassadører fra regionen i Sydvestasien, fra BRIKS-landene, og vi har nogle fremragende eksperter i atomenergi, i vand og vandforvaltning, infrastruktur: Så jeg tror, at perspektivet med at have en visionær plan for Sydvestasien som helhed, at have fred gennem udvikling, det vil blive meget tydeligere i mange menneskers øjne, for hvad er alternativet? Hvis man ikke kommer med en anden idé, så vil cyklussen af vold, terrorisme/antiterrorisme, krig/modkrig, i bedste fald gøre denne region til et helvede i årtier, i værste fald til en regional krig og mere til.

Men på den anden side, i betragtning af at verden er på kanten af enten en ny æra for menneskeheden eller en global krig, kan man kun håbe på, at ideen om at skabe fred gennem udvikling, at gøre ørkenerne grønnere: Alt, hvad man har brug for, er masser af ferskvand på forskellige måder, kanaler: man kan få adgang til grundvandsmagasiner, man kan forsøge at påvirke vejret gennem ionisering af atmosfæren, man kan gøre alle mulige ting med hensyn til afsaltning af store mængder havvand. Ved at gøre ørkenen grønnere og skabe mere vand, hvilket har været en kamp mellem mange nationer i regionen, kan man skabe fred! Jeg kan forestille mig, at hele Sydvestasien om få år kan ligne den grønneste stribe i Dubai og Emiraterne, som jeg besøgte engang: Det er utroligt, hvad man kan gøre med vand i en region, der før var ørken! Man kan gøre det til frodige haver, frodigt landbrug, frodige skove, og det er der, vi skal hen.

SCHLANGER: Der er et spørgsmål fra John, som skriver: "Det er

blevet afsløret, at kunstig intelligens bliver brugt af Israel i konflikten i Gaza.” Jeg går ud fra, at dette er en henvisning til idéen om, at AI bliver brugt til at ramme og finde ud af, hvem der er Hamas og så videre. Og så spørger han: “Vi kan antage, at USA også bruger det, kan vi ikke?”

ZEPP-LAROUICHE: Jeg har ikke fået nogen særlige oplysninger om dette forhold, men jeg ved, at det er blevet gjort til et problem. Det er en af de mest onde og sataniske måder at bruge moderne teknologi på. Kunstig intelligens kan have en meget indbringende rolle, men hvis det bruges til at udpege folk til snigmord, tror jeg virkelig, det er visitkortet for den største ondskab, man kan forestille sig.

SCHLANGER: Et spørgsmål om Ukraine: Det amerikanske Repræsentanternes Hus er under enormt pres for at vedtage Bidens lovforslag om 60 milliarder dollars til Ukraine, for at give hjælp og våben og så videre. Der er tilsyneladende en vis vaklen hos formand Johnson, som sagde, at det ikke ville blive vedtaget, og nu prøver han at finde en måde at få pengene på. Og så kommer spørgsmålet op, at den britiske udenrigsminister David Cameron lige har været i Washington for at presse på for dette: Hvad ville der ske med situationen i de europæiske lande, hvis USA ikke leverede pengene? Ville der være en forpligtelse i Europa, som de hævder, at der ville være, til at skaffe penge nok til at holde krigen i gang?

ZEPP-LAROUICHE: Der er et forsøg på at militarisere budgetterne i Europa, og i Tyskland er der endda et pres for at løsne “gældsbremsen”, som er i forfatningen, til militær opbygning, til våbenforpligtelser over for Ukraine. Det er bare fuldstændig vanvittigt! Tyskland er ved at falde fra hinanden! Industrien er i frit fald. Der er ingen penge til reparation af den indenlandske infrastruktur. Det er fuldstændig vanvittigt! Og jeg kan kun håbe, at der sker en nytænkning – forhåbentlig vil det kinesiske initiativ ændre dynamikken fuldstændigt. Se på situationen med Nicaragua, der har indgivet en anklage i Haag mod Tyskland på grund af Tysklands

våbensalg til Israel. Det blev forhandlet i Haag mandag og tirsdag den 8.-9. april i denne uge. Den tyske position er uholdbar!

Jeg lyttede til nogle radioindslag, og det eneste, de diskuterede, var, hvordan man kommer ud af det her ved hjælp af tekniske mekanismer, at det ikke er muligt at få en retssag, fordi denne og hin artikel – det er helt ved siden af! Pointen er, at – og nogle af disse kommentatorer reflekterede meget tydeligt, at de ikke er oprørte over, hvad der sker i Gaza med folkemord, krigsforbrydelser, de er ikke bekymrede over palæstinenserne lidelser. De er ikke bekymrede over, hvad der sker med hele regionen og hele verden som et resultat af det. Det, de er bekymrede for, er: "Åh, vores omdømme i det Globale Syd er skadet! Al denne mediedækning havde vi ikke forudset." Jeg mener, det viser, at man ikke bekymrer sig om de virkelige problemer, men kun om omdømmet.

Men jeg tror ikke, at det politiske etablissement vil komme uden om, at Tysklands image allerede er alvorligt skadet på grund af hele denne situation. For at kunne reparere det og genetablere et positivt forhold til det Globale Syd, som trods alt repræsenterer 85% af den menneskelige befolkning, kræver det en del nytænkning i Tyskland. Folk af alle politiske afskygninger opfordres til at deltage i en sådan nytænkning: for det er ikke et spørgsmål om, at den nuværende regering er virkelig problematisk, især hvis man ser på det grønne element, og FDP for den sags skyld, men oppositionen er ikke så anderledes. Så Tyskland er virkelig nødt til at genoverveje den nuværende kurs, hvor det har tilladt sig selv at blive en komplet kolonialistisk undersåt i den nuværende unipolære verden.

Så jeg tror, at Tyskland virkelig er nødt til at tage sig sammen og ændre sit syn på tingene.

SCHLANGER: Med hensyn til Tyskland tog jeg i min daglige videoopdatering spørgsmålet om effekten af krigen og

sanktionerne osv. på den tyske økonomi op. Så folk kan finde det på [LaRouche-organisationens hjemmeside](#).

Helga, vi har et par kommentarer, der er nyttige i forhold til organiseringen. Den ene er Bob Van Hee, amtskommisær i Minnesota, som påpeger, at han har organiseret med LaRouche-bevægelsen i mere end 35 år, og han sagde, at han "bare ikke er sikker på, hvad der foregår med befolkningen. De er varme og kolde, de ønsker at gøre noget, og så klynker de." Og så sagde han: "Folk må tage ansvar som borgere for at kæmpe for det fælles bedste." Og han sagde: "Tak for ideerne, vi har brug for det her."

Så har vi fra Battifolla [ph] fra Den Demokratiske Republik Congo. Han siger: "Congo har også brug for en Oasis-plan. Det ville bringe en længe ventet fred i regionen blandt en række nabolande, så landene endelig kan komme på fode igen."

Nu har jeg et sidste spørgsmål til dig, fra Pat Moulton, som udtrykker sin forbløffelse over reaktionen på [solformørkelsen](#) i USA den 8. april. Hun sagde: "Folk kom ud af deres hjem, deres biler, deres kontorer og kiggede op i himlen." Og hun sagde: "Gud talte fra himlen." Helga, hvad hørte du?

ZEPP-LAROUCHE: Åh, jeg hørte en opmuntring til det, vi gør! Jeg laver bare sjov. Men jeg tror, at det nyttige ved sådanne naturbegivenheder er, at det tvinger folk til at løfte blikket mod himlen, for normalt, når folk løber gennem indkøbscentre eller lignende, kigger de ned i gulvet, eller de kigger på butiksvinduerne, eller de kigger på andre ligegyldige ting. Men når noget som dette sker, bliver folk begejstrede, og de begynder i det mindste at få et glimt af universets storhed. De tænker måske endda, at der findes mindst 2 billioner galakser – hvilket jeg altid synes er den mest forbløffende tanke. For det sætter simpelthen det hele i det rette perspektiv: At vi er den menneskelige art, vi er en del af dette vidunderlige univers, men vi kender stadig kun en lille brøkdel af det, og vi bør tage begivenheder som denne som en

opmuntring til at studere dybere, både ting som Johannes Kepler, men også NASA-projekter, hvad er det seneste fra James Webb Space Telescope, og den slags, fordi det hjælper os til at blive mere menneskelige.

SCHLANGER: Og det er virkelig vigtigt. Helga, som du nævnte, har vi på lørdag fra kl. 11 Eastern Time Schiller Instituttets onlinekonference om din mands Oasis Plan, som et udgangspunkt for at omdanne verden til en udviklingsarkitektur. Er der noget, du vil sige afslutningsvis om, hvorfor folk bør deltage?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Fordi det er det eneste konkrete forslag på bordet for fred i Sydvestasien. Kina har fremsat et forslag, allerede for næsten to år siden, men der var desværre ikke meget opfølgning, mens denne Oasis-plan er en idé, som blev fremsat for første gang af Lyndon LaRouche i 1975. Og for nylig, på grund af omstændighederne under krigen, har vi aktualiseret den, og vi er nu involveret med en række forskere fra mange lande, som alle er begejstrede og enige om, at produktionen af masser af ferskvand som en fredsaftale mellem de forskellige nationer ville være vejen fremad. Så vi planlægger, at denne konference ikke bare skal være en engangsforeteelse, men at vi vil præsentere en tilgang til, hvordan vi kan løse problemet ved at samle forskere fra alle de involverede lande, så de kan dele deres viden og udforske alle muligheder for at skabe vand i regionen, som nu udelukkende består af sand! Hvis du ser på kortet, er næsten hele Sydvestasien ørken, ørken, ørken. Man kan ikke skabe et beboeligt hjem for palæstinenserne eller for andre lande, der er i en forfærdelig tilstand, såsom Yemen, Syrien, Irak og Afghanistan, uden at skabe mere vand.

Så det er meget spændende, for det er en af de ting, som mennesket kan forbedre, og derfor vil jeg ikke kun opfordre dig til at se dette og deltage i konferencen på lørdag, men også til at dele invitationen med så mange af dine venner, sociale medier, e-mails, hvad ved jeg. For dette kan blive et

absolut vendepunkt for en situation, som er ekstremt forfærdelig, og som aldrig burde være sket. Men dette er øjeblikket til at starte et kapitel for en bedre fremtid.

SCHLANGER: Og du kan finde linket til at registrere dig og sende det til andre, så de kan registrere sig på [Schiller Instituttets hjemmeside](#).

Så Helga, endnu en gang tak, fordi du er med os i denne uge. Og vi ses på lørdag.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, og jeg vil også se dig, og alle jer derude!

LaRouche Legacy Foundation annoncerer udgivelsen af Vol. II af Lyndon LaRouches samlede værker

Den 8. april 2024 (EIRNS) – LaRouche Legacy Foundationer glade for at kunne annoncere udgivelsen af bind II af *Lyndon LaRouche Collected Works*. Lyndon H. LaRouche, Jr., som døde i februar 2019, var en produktiv forfatter, taler og tænker, som ydede unikke bidrag inden for økonomi, klassisk kultur, historie, filosofi og videnskab. Dette andet bind af hans *samlede værkersamler* 17 artikler, der er udvalgt fra hans righoldige forfatterskab, og som fokuserer på spørgsmål om kultur.

LaRouches opdagelser af principperne for klassisk kultur og kreativitet var uløseligt forbundet med hans unikke økonomiske opdagelser, som var emnet for bind I af hans *Samlede Værker*.

“LaRouche er tænkeren, der overvandt den kunstige adskillelse mellem naturvidenskab og humaniora og førte vejen tilbage til universel tænkning,” skriver LaRouches hustru, Helga Zepp-LaRouche, i sin introduktion til dette bind. “Det hele handler om udviklingen af kreativitet, denne evne, der gør mennesker virkelig frie, frie i sig selv.”

Værkerne i dette bind spænder over mere end 30 år og omfatter alt fra lange essays om de principper, der ligger til grund for klassisk kunstnerisk komposition, til aldrig før offentliggjorte memoer om grundlaget for den musikalske indøvelses- og opførelsesproces. Flere tager spørgsmålet om kultur, statskunst og politik op, altid med det formål at tilbyde, som han skrev, “en metode til handling” for at inspirere os til “at ryste den syge verden af os, som skal genopbygges.”

Læsere af dette bind vil selv forstå, hvorfor musikalske giganter fra det forrige århundrede som den afdøde østrigskfødte Norbert Brainin, grundlægger og førsteviolinist i Amadeus-kvartetten, den berømte amerikanske sanglærer og pianist Sylvia Olden Lee eller den fantastiske franske cellist Eliane Magnan ikke blot blev nære venner med den store universelle tænker LaRouche, men også samarbejdede med ham i missionen om, med Olden Lees ord, “at hjælpe, at højne og at forbedre menneskeheden.”

Det fulde indhold af bind II er tilgængeligt på <https://www.larouchelegacyfoundation.org/collected-works/p/volume2>, hvor man kan købe den flotte, 628 sider lange indbundne udgivelse til sig selv.

Kontakt Megan Dobrodt hos LaRouche Legacy Foundation (info@larouchelegacyfoundation.org eller 929.777.5302) for yderligere information. Besøg venligst LaRouche Legacy Foundation online.

Dobbelt op på strategisk dumhed

Den 8. april 2024 (EIRNS) – Den britisk-amerikanske plan om at bruge NATO's fremrykning gennem Ukraine til at nedbryde Rusland og vælte Putin-regeringen har været en monumental fiasko, som selv blinde kan se. En halv million ukrainske liv senere, hvad har London-Washington-aksen så tænkt sig at gøre? Fordoble den strategiske dumhed og nu sende NATO-tropper direkte til Ukraine for at danse lige på randen af atomkrig med Rusland.

Netanyahu-regeringen – med Washingtons og Londons fulde medvirken – har begået folkemord i Gaza med en sådan frækhed, at det har givet dem alle en velfortjent plads på anklagebænken ved en ny Nürnberg-domstol. Er de endelig på udkig efter en måde at løse problemerne på gennem forhandlinger? Det skal man ikke regne med.

Tværtimod er NATO's krigsmaskine aggressivt ved at ekspandere ind i Stillehavsområdet; en politik, der vil blive presset hårdt igennem på denne uges topmøde mellem præsident Biden, Japans Kishida og Filippinernes Marcos – hvor nogle tænketanke endog foreslår, at USA går i krig med Kina over territoriet omkring Second Thomas Shoal i Det Sydkinesiske Hav! Og NATO spreder også hurtigt sin rækkevidde til Sydatlanten med sidste uges besøg i Argentina af chefen for U.S. Southern Command, general Laura Richardson.

Hvorfor sker dette? Kan vi ikke lære af vores fejl?

“Jeg tror, at det større problem, større end detaljerne i Ukraine, NATO mod Rusland, faren for en udvidelse af krigen i Mellemøsten, det større spørgsmål er geopolitik,”

argumenterede Helga Zepp-LaRouche i en diskussion med medarbejdere i dag. "For selv hvis man kunne finde en løsning på krigen i Ukraine og krigen i Mellemøsten, så længe Vesten – det vil sige NATO, USA, EU, Storbritannien – så længe de er fast besluttet på at bevare den neolibérale, unipolære dominans i verden og betragter de fremvoksende lande som fjender, og så meget desto mere, når de er allieret med Kina, Rusland og BRIKS i opbygningen af et nyt system; så længe de betragter det som fjenden, vil de blive ved med at udvikle krigsscenarier."

Zepp-LaRouche fortsatte: "Det er derfor, at kun vores tilgang (vil kunne fungere): først at demonstrere ideen om fred gennem udvikling med Oase-planen, men derefter på en mere omfattende måde at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor princippet om fred gennem udvikling anvendes på hele verden. Medmindre vi opnår det, tror jeg ikke, at den nuværende optrapning til Tredje Verdenskrig vil ophøre, simpelthen fordi scenarierne og krigsskuepladserne kan skifte og ændre sig, men den overordnede oligarkiske imperiale kontrol som motivation vil forblive."

Zepp-LaRouche pegede derefter på vigtigheden af, at Nicaragua i denne uge har anlagt sag ved Den Internationale Domstol i Haag, hvor Tyskland anklages for at overtræde folkedrabskonventionen ved at sende store mængder våben til Israel – der i øvrigt selv er blevet beordret af ICJ til at indstille sine aktioner i Gaza, som udgør et sandsynligt tilfælde af folkedrab. "Det faktum, at dette fandt sted, er yderst vigtigt," fastslog Zepp-LaRouche. "Uanset hvad de herskende eliter måtte mene, at de bare kan ignorere det og afvise det, kan man være sikker på, at øjnene i det Globale Syd og i hele verden vil være rettet mod denne situation."

"Det er menneskehedens sag, der er på anklagebænken, og ikke kun palæstinenserne situation," konkluderede hun. "Så lad os organisere for fuld udblæsning for Oase-Plan-konferencen den 13. april, og lad os huske på, at vi er nødt til at nå frem

til et helt nyt paradigme.”

Foto: NATO

Et gennembrud for Oase-Planen nu vil være en sejr for hele det nye paradigme

Den 7. april 2024 (EIRNS) – Schiller Instituttets internationale konference om “Oase-Planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien”, der finder sted den 13. april, er et absolut afgørende skridt, lige nu, mod fred gennem udvikling – ikke kun i denne region, men i hele verden.

Den forfærdelige krig og sult, der er brudt ud i Palæstina, og som allerede er blevet betegnet som et “sandsynligt folkemord” af FN’s organer, herunder Den Internationale Domstol, og drabene på dem, der forsøger at bringe hjælp til palæstinenserne, har skabt en verdensomspændende afsky, som gør selv krigsherrerne og krigspartierne i NATO urolige. Men deres krigskampagne er mere omfattende, nemlig mod den voksende BRIKS-gruppe af nationer, som repræsenterer potentialet for et nyt og anderledes paradigme i internationale relationer, et samarbejde mellem suveræne udviklingslande om gensidig økonomisk, teknologisk og videnskabelig udvikling. Dette samarbejde og denne teknologioverførsel, der spredt sig til Sydvestasien og Afrika gennem udvidelsen af BRIKS, er målet for NATO’s krig mod Rusland, krigstrusler og økonomiske embargoforsøg mod Kina, krigsdestabiliseringer mod nye BRIKS-medlemmer i Sydvestasien.

Israels krig, som truer selve eksistensen af Palæstina og palæstinenserne, har været rettet mod Egypten, Iran, Saudi-Arabien og de ekspanderende BRIKS-lande. Nu har Israel, under verdensomspændende kritik, for øjeblikket trukket de fleste af sine styrker ud af Gaza, og ladet forskellige spekulationer cirkulere om hvorfor. Og de har netop gennemført et militært angreb direkte mod Iran, samtidig med at de fortsætter luftkrigsoperationerne mod Libanon og Syrien.

Det imperiale NATO-krigspartis strategi mod dette nye paradigme fortsætter med at udvikle sig til at inkludere en mulighed for Israel som "udbryder-allieret", hvilket Lyndon LaRouche først advarede om for X år siden, og som LaRouches talsmand Harley Schlanger kortfattet forklarede i den 16 minutter lange "Daily Update"-webcast fredag den 5. april.

Nu må det nye paradigme "slå igen" med et gennembrud for Oase-planen for fred gennem udvikling. Den udtrykker potentialet i BRIKS-gruppen af nationer og Bælte- og Vej-Initiativet, og den er eksemplarisk for den nye strategiske og økonomiske udviklingsarkitektur, som alle nationer i verden har brug for. Det er der et desperat behov for i hele Sydvestasien lige nu.

Uden at sigte mod den hurtige økonomiske genopbygning og genopretning, at håbe på et bedre liv end før denne forfærdelige krig, vil enhver tilsyneladende "fredsløsning" være kortvarig og vildledende skjule mere krig, som det viste sig efter Oslo og ved mange andre lejligheder. Aktive borgere, organisationer og nationer, som ønsker fred, bør sige dens navn: Udvikling.

Den endelige titel på konferencen lørdag den 13. april er "Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien."

Foto: WFP/Ali Jadallah

Vores organisering for et nyt paradigme for menneskeheden udgør det eneste alternativ til Tredje Verdenskrig

Ikke korrekturlæst

6. april 2024 (EIRNS)-Schiller Instituttets grundlægger og formand, Helga Zepp-LaRouche, holdt følgende åbningstale til Youth Cadre School i dag, hvorefter hun deltog i over en times diskussion med ungdomsbevægelsens publikum:

DANIEL BURKE: Velkommen til alle, der er mødt op. Mit navn er Daniel Burke, og jeg sidder i et lokale i Pennsylvania med omkring 25 mennesker, der er samlet til en kadre-skole i løbet af denne weekend. Folk, der er begyndt at arbejde med os, folk, der er interesserede i at lære mere om vores mission i Schiller Instituttet og den internationale LaRouche-bevægelse. Jeg kommer til at være ordstyrer i dag i en begrænset kapacitet.

Jeg tror, at vi alle er samlet og klar til at gå i gang. Derfor vil jeg gerne give ordet til grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer i Pennsylvania, i Latinamerika, i Europa, hvor I end måtte være.

Jeg vil dele et par af mine tanker om, hvad jeg mener, en international ungdomsbevægelses mission bør være. Derefter vil vi have en fri diskussion, og jeg vil opfordre jer til at komme med alle jeres spørgsmål, uanset hvilket emne de måtte

vedrøre.

Hvis jeg var et ungt menneske på dette tidspunkt, ville jeg nok rive mig i håret over den strategiske situation, for i en vis forstand er den ikke retfærdig. Du er måske 20, eller 30, eller 35, eller hvor gammel du nu er: Normalt ville man sige, at man endnu har 60-70 år foran sig i sit liv. Hvis du vokser op og gør, hvad livet byder dig, kan du blive en helt almindelig person helt frem til 2090, ja selv det 22. århundrede kan du nå. I en vis forstand er det ikke fair, at de nuværende magthavere, hvis de ikke bliver forhindret i deres hensigter og dumhed, efter al sandsynlighed kan bringe verden til ophør og berøve dig dit liv, og ikke kun dit liv, men hele den menneskelige arts liv.

Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi diskuterer dette, for hvis du sidder i USA, har du en anden oplevelse. For USA er tanken om en verdenskrig eller en krig på eget territorium meget usandsynlig. I modsætning til i Europa, hvor der var to verdenskrige på europæisk jord, og selv de mennesker, der er født efter krigen, som jeg selv, havde tilstrækkelig erfaring i min tidlige barndom fra bedsteforældre og endda forældre og bekendte, der fortalte helt forfærdelige historier om bombningerne, mændene, der gik i krig og aldrig kom tilbage, eller de kom tilbage med amputerede ben og andre dele af deres krop. Så selvom vi ikke oplevede krigens rædsler direkte, da jeg voksede op, var Tyskland stort set ved at komme sig over en ruinmark. I har alle set billederne af bombningerne af Dresden og andre byer, der blev fuldstændig jævnet med jorden.

Så selv om den yngre generation, som nu er vant til mobiltelefoner, spillekonsoller og lignende skærme, bestemt ikke har den samme oplevelse, tror jeg alligevel, at det gør en enorm forskel, hvis man er født og opvokset på et kontinent, hvor krig er en meget følelsesladet oplevelse. Det er klart, at hvis du er i udviklingslandene, ser det anderledes ud, fordi der måske har været krig på dit kontinent, men jeg tror, at verdenskrig stadig er en lidt

anden sag. Men for amerikanerne var der krige i udlandet. Jeg ved ikke præcis, hvor mange krige USA har været involveret i efter Anden Verdenskrig, men jeg tror, det er omkring 30 krige i hvert fald. Der har været Afghanistan, Irak, der har været udstationeringer i andre dele af verden. Og nu er vi i en situation, hvor hvis vi ikke ændrer dynamikken, hvis vi fortsætter den optrapning, vi er i gang med, så er jeg helt sikker på, at optrappingslogikken vil føre os hele vejen til Tredje Verdenskrig.

Jeg vil bare ganske kort berøre situationen med Ukraine, krigen mellem USA og Rusland, for det er, hvad det faktisk er. Hvordan kom vi dertil? Vi havde en situation, hvor Sovjetunionen kollapsede for kun 33 år siden. I var ikke til stede, da den tyske genforening fandt sted: For os var det en meget håndgribelig oplevelse, fordi vi havde et program for, hvad vi skulle gøre. Den produktive trekant, som var ideen om at styrke området fra Berlin, Paris og Wien gennem moderne investeringer i højteknologi og gøre det til motoren i verdensøkonomien. Det blev så til Verdenslandbroen. Men det var et øjeblik, hvor Sovjetunionen, som havde eksisteret i 70 år, pludselig kollapsede. Det var noget, som kun Lyndon LaRouche virkelig havde forudsagt med stor klarhed i 1984. Men fordi vi lyttede til Lyn, blev vi ikke overraskede – vi var de eneste, der ikke blev overraskede. Vi gik ind i situationen udstyret med et program for, hvad vi skulle gøre. Det fungerede ikke helt på det tidspunkt, fordi USA, briterne og franskmændene var fast besluttet på, at den tyske genforening ikke skulle føre til en begyndende renæssance: Og når man ser tilbage på det, er det meget, meget tydeligere, at det var den samme dødbringende besluttsomhed om at få genforeningen til at mislykkes, der allerede eksisterede dengang, som lå bag den faktiske sabotage af Nord Stream-rørledningerne. For Nord Stream-rørledningerne, det faktum, at de blev saboteret, var sandsynligvis, som Seymour Hersh udviklede i sin hypotese, designet til at forhindre Tyskland og Rusland i nogensinde at få et forhold til hinanden. George Friedman sagde faktisk, at

det var amerikansk politik i et århundrede eller mere, at forhindre, at den tyske knowhow, videnskaben og teknologien i Tyskland blev forenet med de enorme ressourcer i det største land på planeten – nemlig Sovjetunionen og derefter Rusland – fordi det så ville være en absolut konkurrent til anglo-amerikanernes unipolære verdensopfattelse.

Så når jeg ser tilbage på det – og jeg er nødt til at genoverveje alt dette fra det synspunkt – er det meget klart, at bestræbelserne på at sabotere det eksisterende forslag til, hvad man skulle gøre, som var designet af Lyn, og vi arbejdede på det sammen med alle de mennesker, der var omkring os på det tidspunkt, for hvordan man kunne vende denne historiske chance for Sovjetunionens sammenbrud, som ingen havde forventet, ideen om, at kommunismen ville forsvinde, det var stort! Sovjetunionen havde alle de forskellige sovjetrepublikker. Det var ikke bare Rusland, det var alle landene i det nære udland. Det var enormt. Ingen havde forventet det. Men så skete det præcis, som Lyn havde forudsagt det. Vi havde en plan for, hvordan vi kunne bruge det til at skabe en ny fredsorden i det 21. århundrede. Det var i høj grad gennemførligt.

Hvorfor skete det ikke? Fordi Margaret Thatcher, som er inkarnationen af det britiske imperium, sagde, at dette er Det Fjerde Rige. Hun fik sin minister Nicholas Ridley til at bagtale Helmut Kohl, den daværende kansler, for at være tilhænger af Det Fjerde Rige, hvilket i den grad forsurede hele atmosfæren. Så havde vi Mitterrand, som ifølge Attali – en fransk éminence grise – truede Kohl med krig mellem Tyskland og Frankrig, hvis Tyskland ikke ville opgive sin valuta, D-marken, og gå med til euroen. Det kan jeg tale meget om, for det var levende historie for os. Fordi vi intervenerede: Vi var ved Berlinmuren, da den faldt. En uge efter murens fald havde vi den første folder ude, hvor vi foreslog det, der blev til Den Produktive Trekant. Så det var en utrolig nærværende oplevelse for os.

Naturligvis var George Bush Sr. på det tidspunkt fuldstændig

imod den tyske genforening. Først efter at rådgivere som Kissinger og, tror jeg, Brzezinski og andre gamle kendinge havde fortalt ham, at hvis USA modsatte sig tysk genforening på dette tidspunkt, ville de miste al indflydelse i Europa. Så skiftede USA holdning og indstillede sig på grundlæggende at inddæmme Tyskland, ved selvinddæmning, ved at tvinge Tyskland ind i euroen, ind i Maastricht-aftalen, og på den måde få kontrol over Tyskland, som på grund af de fredelige demonstrationer [i Østtyskland] for første gang havde fået ret til suverænitet i efterkrigstiden.

Så var stemningen helt åben. Vores forslag om den Eurasiske Landbro, at forene Europa og Asien gennem udviklingskorridorer, som var den næste fase efter Sovjetunionens opløsning i 1991, ville have været yderst gennemførligt. Det ville have været begyndelsen på et helt nyt paradigme i verden, hvor man forener mennesker gennem økonomisk udvikling. Ud af det voksede, som bekendt, senere Verdenslandbroen. Men det var absolut en mulighed. Og folk, der var vidner på det tidspunkt, fortæller os i dag, at ingen troede, at Rusland var en trussel på det tidspunkt. Allerede i Sovjetunionens sidste år var der ingen, der troede, at Sovjet ville være en trussel. Gorbatsjov talte om et fælles europæisk hus; andre talte om et forenet eurasisk kontinent fra Vladivostok til Lissabon. Så det ville have været muligt at skabe en ny fredsorden for altid.

Nu ved vi, hvad der skete, for mens James Baker III, som var udenrigsminister på det tidspunkt, lovede Gorbatsjov, at NATO ikke ville bevæge sig en tomme mod øst – og de troede sandsynligvis på det – i baggrunden havde man allerede de neokonservative i USA og de relevante folk i Storbritannien, som planlagde, hvordan de kunne blive den sejrrige vinder af den kolde krig.

Pave Johannes Paul II advarede på det tidspunkt om, at man ikke skulle blive overstadige, for man vandt ikke den kolde krig, for hvis man ser på udviklingslandenes tilstand, så ser

man, at syndens strukturer ikke kun eksisterede i øst i kommunismen, men de eksisterede også i vest, for underudviklingen i udviklingslandene taler et stærkt sprog i den henseende.

Men ikke desto mindre blev folkene i Anglosfæren helt overstadige og fejrede sig selv som sejrherre i den kolde krig og gik skridt for skridt frem for at skabe en unipolær verden baseret på det angloamerikanske imperium og på den måde regere verden for evigt. På det tidspunkt havde vi Francis Fukuyama, som sagde "dette er historiens afslutning". Det var alles holdning, hvilket betød, at hele verden ville adoptere den liberale statsmodel og den neoliberale økonomiske model. Alle ville i bund og grund tilpasse sig denne unipolære verden efter disse linjer. De fortsatte trin for trin med at bevæge sig i denne retning. De havde indsat Jeltsin i Rusland, som var en fuldstændig frimarkedsøkonomi-freak. Med hjælp fra nogle vestlige økonomer lykkedes det ham at reducere Ruslands økonomiske potentiale på tre år, fra 1991-94, til kun 30% af landets industrielle kapacitet. Rusland blev helt klart forvandlet til et råstofeksporterende land og ikke længere en supermagt, hvilket senere fik Obama til at sige, at Rusland bare er en regional magt eller en tankstation, men ikke længere en seriøs rival.

Og som tiden gik, kom Putin til magten, og han begyndte at forsøge at gøre op med det, Jeltsin havde gjort – uden den store succes, for oligarkerne havde en del magt på det tidspunkt. Men det var så den periode, hvor "farverevolutionerne" startede: Ideen om, at den vestligt dominerede verden ville eliminere enhver regering, som ikke ville underkaste sig denne neoliberale verdensorden. I en vis forstand lykkedes det. Der var farverevolutioner senere, i 2004 i Ukraine, den orange revolution; der var rosenrevolutionen i Georgien; der var et forsøg på en hvid revolution i Rusland, som ikke fungerede. Senere havde vi det arabiske forår. Man havde den gule revolution i Hong Kong mod

Kina, som heller ikke fungerede. Men der var helt klart en bestræbelse på at slippe af med enhver regering, som ikke ville underkaste sig denne unipolære verden.

Som om det ikke var nok, skete der efter 1999 en alvorlig transformation af NATO. Den første ikke-legitime krig fra NATO's side, dvs. uden godkendelse fra FN's Sikkerhedsråd, med NATO's bombing af Jugoslavien. Det var den virkelige dramatiske ændring, for det var begyndelsen på den lovløshed, vi ser i dag. Det var også begyndelsen på "retten til at beskytte", ideen om interventionskrige mod Afghanistan og Irak. Vi havde Bush Jr. og hans "ondskabens akse", som jeg husker var Iran, Irak og Syrien. Den underforståede idé om, at man kan bombe ethvert regime, som ikke er i overensstemmelse med denne unipolære verden, sønder og sammen. Det var en oplevelse, som der heldigvis var nogle, der afviste, f.eks. den tyske kansler Gerhard Schröder. Han afviste Tysklands deltagelse i Irak-krigen i 2003, men det var allerede en NATO-krig: Fordi Tyskland ikke nægtede NATO-fly luftrum og overflyvning. Så Ramstein og andre baser i Tyskland blev brugt; så de facto var det en NATO-krig, selv om det ikke var med alle NATO-medlemmers fulde accept.

Jeg er nødt til at udelade en hulens masse ting, men jeg vil gerne give dig et overblik, men det førte alt sammen til en situation, hvor NATO-udvidelserne begyndte, først med Clinton-administrationen, derefter med Bush Jr. Så kom det næste store skridt, som var Maidan-kuppet i Ukraine i 2014 – det var forsøget på med vestlige midler at lave en farverevolution, NGO'er, dybest set et middel til at undergrave et land med det formål at ændre regeringen. Og det var, hvad Maidan-kuppet var. Der er nu utrolige bestræbelser på at hævde, at det ikke var et kup. Hvem kan sige, at det var et kup? Det var en demokratisk regeringsændring. Men det er ikke sandt! Vi var midt i situationen igen, og det var så det, der virkelig begyndte NATO's krig mod Rusland.

I mellemtiden har NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg

indrømmet, at Ukraine ikke var en uprovokeret krig fra Putins side i 2022, men at den startede i 2014. Så var der forbuddet mod det russiske sprog, som førte til Krims beslutning om at erklære, at de ønskede at være en del af Rusland. Der var de ukrainske angreb på Donbass, som varede i otte år, og alle Ruslands forsøg på få det gjort til et anliggende i OSCE [Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa] blev fuldstændig ignoreret.

Under alle omstændigheder udvides NATO mere og mere mod øst, der opstilles offensive amerikanske militærinstallationer tæt på Ruslands grænse, en omvendt Cubakrise: Da cubanerne havde placeret sovjetiske atommissiler på Cuba, var det USA's legitime protest at påpege, at dette krænkede USA's grundlæggende sikkerhedsinteresser. Det blev heldigvis afværget, fordi Khrusjtjov og Kennedy talte sammen i den røde telefon. Men de facto, med NATO's udvidelse mod øst, havde man i stigende grad en omvendt Cubakrise. Det var langsomt, i sneglefart, men ikke desto mindre en Cubakrise.

Så da Putins særlige militæroperation endelig startede den 24. februar 2022, var det meningen, at det skulle være en begrænset operation. General Harald Kujat, den tidligere generalinspektør for den tyske hær [2000-2002], havde fremført det argument helt overbevisende, at størrelsen af russernes mobilisering indikerede, at de ikke havde til hensigt at overtage hele Ukraine. Men at de i virkeligheden kun ønskede at give støtte til befolkningen i Donbass og på Krim, og at det var operationens omfang.

Men så var der naturligvis forræderiet fra Vestens side: Husk på, at Merkel og Hollande indrømmede, at de kun forfulgte Minsk II-aftalen for at vinde tid til at træne ukrainerne, så de kunne komme på niveau med NATO. Hele tiden var de bare ved at vinde tid, vinde tid, træne ukrainerne til den kommende krig. Og til sidst var hele det samlede Vesten involveret på den ene eller anden måde: enten ved våbensalg, ved våbenleverancer, ved at træne ukrainske tropper, ved at

forsyne dem med efterretninger. I løbet af årene fik vi en regulær krig fra det samlede Vesten, fra NATO mod Rusland.

Og nu oplever vi den allersidste fase, at dette ikke fungerede, på trods af alle de våben, der blev sendt, på trods af alle de mange milliarder dollars, der blev brugt på det, lykkedes den ukrainske modoffensiv ikke. Nu er NATO netop nået til det punkt, hvor de afviser en diplomatisk løsning og kræver, at den militære optrapning skal fortsætte.

Efter alle disse bestræbelser på at inddæmme Rusland og endda splitte det op i mange dele, er vi nu nået til et punkt, hvor der skal træffes en beslutning: Hvis det nu sker, hvad Macron har truet med, og der er folk, der tror, at det bare er en prøveballon for hele NATO, og at hele NATO i virkeligheden ønsker at deltage i det – det er ikke dokumenteret, men det er muligt – så er den røde linje helt sikkert overskredet. Og det, Blinken siger, er, at Ukraine bør være en del af NATO, den røde linje er helt sikkert krydset, og så er spørgsmålet, hvornår?

Hvis franske tropper bliver udstationeret i Ukraine, så er det et spørgsmål om hvornår – ikke om, men hvornår der vil komme en massiv modreaktion fra Rusland? Forskellige russiske ledere har allerede sagt, at i så fald er disse tropper et helt legitimt mål. Forestil dig, at de første ligposer kommer tilbage med døde franske soldater, måske nogle andre nationaliteter, som allerede er de facto i Ukraine i forskellige kapaciteter. Så har du høgene i Vesten, der huler op, som Lindsey Graham, som Kiesewetter, som Strack-Zimmermann, som alle disse agenter for det militær-industrielle kompleks, de vil bede om optrapning, Taurus-missiler. Scholz, som ikke ligefrem har den stærkeste ryggrad i universet, vil kollapse. Taurus-missiler vil blive opstillet; Taurus-missiler kan ramme Sankt Petersborg, de kan ramme Moskva. Det er naturligvis det punkt, hvor Rusland vil slå igen – måske endnu ikke med atomvåben, måske kun med konventionelle våben mod Paris, Berlin og Warszawa. Så er det

et spørgsmål, om man stadig kan stoppe denne optrapning?

Og jeg tror ikke, den kan stoppes. Jeg tror, at hvis vi når til dette punkt, hvis du ser på alle disse mennesker, som er fuldstændig bevæbnet til tænderne i metaforisk forstand, så tror jeg ikke, at de vil stoppe på dette punkt.

Jeg kunne forestille mig en lignende optrapning i Sydvestasien: Hvor Israel nu siger, at hvis Iran gengælder angrebet på konsulatet i Damaskus, bliver det et helvede for Iran. Iran vil helt sikkert reagere – der er ingen mulighed for, at de ikke vil reagere – de vil sandsynligvis ikke involvere Hizbollah, fordi det vil være for meget for Libanon, og jeg tror ikke, Iran vil gå den vej. Men de kan meget vel reagere på et militært mål i Israel. Og hvis IDF så bevæger sig mod Iran, måske med et forsøg på at trække USA ind i denne konflikt, vil det udvikle sig til en regulær konflikt mellem Israel og Iran. Jeg tror, at man på det tidspunkt ikke kun har at gøre med Iran, men også med Rusland og Kina, fordi de ikke har råd til, at BRIKS-medlemmet Iran bliver udsat for et militært angreb fra Israel uden at reagere, og så er man igen i et optrapningsscenario.

Så jeg vil ikke dvæle ved det, men jeg ville bare aktualisere disse to situationer for at diskutere, hvad der kan gøres på dette sene tidspunkt i processen for at finde en løsning. Tro mig, jeg har tænkt en del over det, for I kender det fra USA og måske andre lande, at folk er så uvidende og så forvirrede af mainstream-propagandaen, dæmoniseringen af Rusland, dæmoniseringen af Kina, at det er meget svært at få den gennemsnitlige person til at reagere på situationens alvor, eller endda på den løsning, der ville være tilgængelig.

Så jeg har tænkt meget over det. Og situationen mellem USA og Rusland er så fuldstændig nedbrudt. Som et resultat af alle de seneste års udviklinger er forholdet mellem Tyskland og Rusland fuldstændig ødelagt. Forholdet mellem USA og Kina er virkelig forgiftet, selv om Biden og Xi Jinping lige har talt

sammen i telefonen. Det er blevet ødelagt i meget høj grad.

Så spørgsmålet er, hvor forandringen skal komme fra? Det eneste, jeg kan komme på, er, at vi er nødt til at inddrage den kraft, som virkelig repræsenterer størstedelen af menneskeheden, og det er det Globale Syd. Der har vi en situation, hvor den Globale Majoritet, for det er det, der er nu: Det er 150 lande, der samarbejder med Kina om Bælte & Vej Initiativet; det er BRIKS og BRIKS-Plus; yderligere 40 lande har ansøgt.

Der er en helt anden ånd i de lande, der tidligere blev kaldt den Alliancefri Bevægelse, i Afrika, i mange lande i Asien, Latinamerika, som ikke længere ønsker at være underlagt kolonialismen. Der er en ny ånd, hvor de ønsker at tage deres egen skæbne i egne hænder; de ønsker at være begunstiget af de råstoffer, de besidder, de ønsker ikke at eksportere råstoffer. De ønsker at have produktionskæden i deres eget land, produktion med merværdi.

Så derfor er der ved at opstå et nyt økonomisk system, baseret på de fem principper for fredelig sameksistens, FN's charter. De arbejder hovedsageligt sammen med Kina, men de fleste af dem er også absolut pro-russiske. De nægter at lade sig trække ind i de såkaldte "demokratiers" lejr.

Så hvad skal vi gøre? Jeg tror, vi er nødt til at inddrage det Globale Syd meget mere som en stemme. Det er noget, der skal have taktiske anvendelsesmuligheder. Tag for eksempel FN's Sikkerhedsråd: FN's Sikkerhedsråd er den højeste myndighed i verden. Vi har ikke andre. Vi har Den Internationale Domstol. De afsagde for nylig en virkelig fremragende revolutionerende dom, hvor de krævede, at Israel skulle stoppe folkemordet, hvilket de tydeligvis ikke gjorde. Og Den Internationale Domstol besidder ikke udøvende magt: De giver det til FN's Sikkerhedsråd til gennemførelse. Men problemet i den seneste periode har været, at FN's Sikkerhedsråd altid blev blokeret, fordi enten et eller to af de permanente medlemmer – USA og

Storbritannien – ville nedlægge veto, så ingen resolution ville blive vedtaget, ingen handling ville blive foretaget, og rædselsshowet ville fortsætte.

Så hvad kan der gøres nu? I det seneste tilfælde undlod USA at stemme, og derfor blev resolutionen vedtaget. Men det er stadig gennemførelsen, der mangler. Og derfor mener jeg, at Uniting for Peace-resolutionen, som blev vedtaget den 3. november 1950, var ironisk, fordi den faktisk blev skabt af USA i et forsøg på at blokere Sovjetunionen, som ønskede at forhindre Koreakonflikten, at blokere beskyttelsen af Sydkorea mod nordkoreansk aggression. I mellemtiden er denne Uniting for Peace-resolution blevet anvendt ti gange. Første gang blev den anvendt i forbindelse med krigen mellem Israel og Egypten i 1956 og det britisk-franske angreb på Suezkanalzonen. Derefter igen et par andre kriser, som Ungarn og lignende konflikter. Og så i 1997 omkring den israelske besættelse af det palæstinensiske område. Den har været åben siden; den har aldrig været lukket. Så med en relativt simpel beslutning – det kunne være en anmodning fra nogle af FN's medlemmer, det kunne være et initiativ fra FN's generalsekretær – kunne man aktivere FN's Generalforsamling til at afholde et møde for at gøre det, som FN's Sikkerhedsråd, hvis primære opgave det er at tage sig af international fred og stabilitet, når de ikke fungerer, den funktion kan gå til FN's Generalforsamling. Det er det, vi bør støtte og organisere os for. I New York har vi naturligvis direkte adgang til FN. Vi bør tale med så mange af udviklingslandene som muligt. Vi er også repræsenteret i Latinamerika, vi har meget gode venner og kontakter i Afrika, i Asien. Jeg tror, vi er nødt til virkelig at arbejde sammen med disse lande, ikke kun for at gøre noget for Gaza og Oaseplanen, som I har drøftet, og som I kender til, og vi vil have et stort arrangement om det, forhåbentlig i næste uge. Men vi er nødt til at komme til det punkt, hvor vi får FN's Generalforsamling til at vedtage ideen om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur sammen med de ti principper som udgangspunkt for diskussion, for jeg tror ikke,

at vi kan løse verdens problemer uden at ændre paradigmet fuldstændigt.

Med andre ord, kun hvis vi flytter flertallet af nationer, og FN's Generalforsamling er det åbenlyst nemmeste sted at gøre det, hvor de dybest set ville stemme for, at et nyt system er nødvendigt for at garantere den langsigtede overlevelsessevne for menneskeheden som helhed, og for at sætte den ene menneskehed først, tror jeg, at det er den eneste måde, hvorpå vi kan komme ud af denne krise uden en katastrofe. For der er mange lande i det Globale Syd lige nu, der er så træt af de handlinger, der kommer fra NATO, fra Vesten, bevæbningen af dollaren, interventionskrigene, sanktionerne, at mange lande i det Globale Syd tror, at de stort set er forsvarsløse over for et aggressivt Nord, som frarøver dem deres grundlæggende rettigheder, alt sammen under påskud af den regelbaserede orden, demokrati og menneskerettigheder. Men de er træt af dette mantra, fordi de ved, at det ikke er sandt.

Så nogle mennesker tænker: "Okay, vi har BRIKS, vi har det Globale Syd. Vi skal bare af med dollaren og skabe vores egen valuta, så bliver alt godt." Men jeg er helt overbevist om, at det ikke er tilfældet. For i modsætning til Sovjetunionen, som gik i opløsning relativt fredeligt i 1991 ved dybest set at falde sammen, ved ikke at bruge tanks, ved ikke at føre krig – og det er det, mange mennesker nu tænker over, at det måske var en fejltagelse – men det var det, der skete. Jeg tror ikke, at NATO, som er bevæbnet til tænderne, hvor det militærindustrielle kompleks spiller en så absolut dominerende rolle i USA, i Storbritannien og nu desværre også i stigende grad i EU, jeg tror ikke, at Vesten vil give op og trække sig tilbage, så fredeligt som Sovjet gjorde i 1991. Jeg er bange for, at de vil forsøge at gennemtvinge deres opfattelse af verdensordenen, og det vil føre til Tredje Verdenskrig.

Og den eneste måde, jeg kan komme i tanke om – måske kan nogle andre komme med bedre ideer: Jeg hører dem gerne, men indtil videre er der ingen, der er kommet med sådan et forslag – jeg

tror, at den eneste måde, vi kan komme ud af det her på, er, at vi på den ene side opmuntrer og styrker landene i det Globale Syd, at de skal handle på historiens verdensscene, for det er nu deres rolle. Og på samme tid organisere befolkningerne i Vesten – i USA og i Europa – til at opgive denne helt forfærdelige idé om, at de er de eneste, der kan udstikke reglerne. De er nødt til at acceptere, at en multipolær verden ikke bare allerede eksisterer, men at det ikke er godt nok, fordi multipolaritet stadig indebærer muligheden for geopolitisk konflikt, men at vi absolut ud fra den menneskelige arts langsigtede udvikling er nødt til at tage skridtet og tænke på den ene menneskehed først, og at vi er nødt til at have en arbejdsdeling, hvor de forskellige nationer deltager i en arbejdsdeling af, hvad deres evner og muligheder er, for at konstruere og opbygge verden som en helhed.

Og det betyder, at vi er nødt til at overvinde ideen om, at andre nationer er fjender: For hvis du ser på det fra de respektive nationers synspunkt, definerer de sig selv som fjender! Hvis du rakte armen og hånden ud fra Vesten til Kina, til Afrika, til Rusland, til Indien, til et hvilket som helst land i det Globale Syd, og sagde: "Lad os samarbejde på en venlig måde, i gensidig interesse," så ville de alle være enige! Jeg kan kun komme i tanke om et eller to lande af mindre betydning, som måske ikke ønsker at gøre det med deres nuværende ledelse, men langt de fleste lande ville gå med til et sådant nyt paradigme.

Nogle mennesker mener, at det er en utopisk idé, og at det aldrig vil ske. Men jeg er helt sikker på – og den sikkerhed er baseret på et halvt århundredes politisk organisering – at det kan lade sig gøre, det skal lade sig gøre, og der er ikke noget alternativ til det, for enhver anden mulighed vil føre til en tredje verdenskrig.

Så derfor har vi en gigantisk opgave foran os med at bringe menneskeheden op på det niveau. At få befolkningerne i Vesten

til at samarbejde på en ikke-dominerende måde, men på en ligeværdig måde, og at forene udviklingslandene til at tale med én stemme. Og hvis de gør det, er de det store flertal på 80-85% af alle mennesker, og jeg tror, det er den eneste måde, vi kan nå frem til en bedre tid for menneskeheden. Jeg vil gerne stoppe her.